

ЛИЛИ ПРАЙЪР СТРАСТИ ПО ГОСПОЖИЦА ПОНДЕРОЗА

Превод от английски: Боряна Семкова-Вулова, 2005

chitanka.info

За Кристофър

Беше увиснала във въздуха над местността това лято като облак, който правеше въздуха плътен и бисерен. Кръжащите златисти пращинки улавяха слънцето, проблясваха и предизвикваха болезнен копнеж. Наситен и обогарен в розово. Парфюмирана ектоплазма.

„Гардении“, „фрезии“, „ароматен грах“, „ябълков цвят“, твърдяха любителите на градините и налягах на носове, за да определят какво е.

„Прясна сметана“, „разтопен шоколад“, „пресен хляб“, „зрели пъпеша“, „диви ягоди“, надпреварваха се гастронимите, а устите им се пълнеха със слюнка.

„Похот“, отсякоха моралистите.

„Божествена еманация“, мълвяха сестрите от манастира на Сант Антонио Абате и отдадоха прослава в специална меса, отслужена от епископа.

„Дренажи“, написа общинският инспектор по околната среда със заврънкулка в тефтера си.

„Мъгла“, прецениха метеоролозите.

„Свеж въздух“, сигурни бяха пуристите.

„Смърт“, посърнаха песимистите.

„Глупости“, презрително рекоха интелектуалците.

„Холера“, поставиха диагноза медиците.

Никое от предположенията не бе вярно. Беше страст. Онези, които я вдъхнаха — сред тях и аз, — бяха поразени от нея.

ГЕРОИ

Фернанда Пондероза, жената
Оскар, маймуната
Соле и Луна, малките на маймуната
Олга, костенурката (има седем малки: Еванджелиста, Карла, Дебора, Кресида, Дафне, Манон и Лиля)
Рафаело ди Порцио, пощальон, единствен избирателен окръг
Васко, майстор на компанията за пренос „Гроси“
Сеньора Васко, съпруга на Васко
Глауко Панчио, един от служителите на „Гроси“ по преноса
Борели, стюард на бара на „Санта Луиджия“
Мария Грация, моя братовчедка
Аркадио Карнабучи, собственик на маслинови плантации
Кончета Крочета, районната медицинска сестра
Моя милост, Джезабел, мулето на районната здравна служба
Федра Брини, сплетница
Присила Карнабучи, майка на Аркадио (починала)
Ремо Карнабучи, баща на Аркадио (починал)
Макс, куче на Аркадио
Амелберга Фидоти, помощничка на търговеца на манифактурни стоки
Сперанца Пати, църковна органистка и градска библиотекарка
Тереза Марта, сляпата тъкачка на килими и глухият ѝ съпруг
Берардо
Малко Беато, хорист, умира от емболия
Падре Арканджело, енорийският свещеник
Амброджия Буфалети, шофьор на камион
Ирина Бианкарди, шофьор на линейка
Джанлуиджи Пупини, фелдшер
Мария Календа, производителка на сирене и гледачка на свине в къщата на Касторини

Силвана Касторини (родена Пондероза), близначка на Фернанда Пондероза

Фиделио Касторини, съпруг на Силвана, зет на Фернанда

Примо Касторини, каспин на свине; по-малкият брат на Фиделио

Пердита Касторини, майка на Фиделио и Примо

Фабриката за свинско на Пучило, главен конкурент на „Щастливото прасе“

Вдовицата на Филипучи, една от приятелките на Примо Касторини

Бандата крадци, известни като „Нелинос“, и тяхното куче Фаусто Недо, местният отшелник

Санчио, мулето на семейство Касторини

Белинда Фонди, ражда ангел

Ромео Фонди, съпруг на Белинда

Серафино Фонди, бебето ангел

Фелис, Емилио и Просперо Фонди, бъдещи деца на Белинда и Ромео

Доктор Амилкаре Кроче, лекарят

Вдовицата Мадалони

Дон Дино Мадалони, собственик на погребалната къща „Мадалони“ и шеф на мафията

Помилио, Приско, Пиро, Малко, Ивано и Гадо Мадалони, шестимата синове на дон Дино

Селмо и Нарно Мадалони, братовчеди на дон Дино

Франко Лаудато, художник и оркестрант

Луиджи Бордино, хлебар

Глориана Бордино, съпруга на Луиджи (починала)

Мелкиоре Бордино, син на хлебаря (майстор на пасти)

Сузана Бордино, съпруга на Мелкиоре

Старият Луиджи Нордино, сегашен баща на Луиджи

Манфреди Бордино, дядо на Луиджи

Герберто Пиколото, фермер — производител на пъпеши

Филиберто Карофало, млекопроизводител

Себастиано Монфрегола, бръснар

Поликарпо Пинто, преследвач на плъхове

Лука Карлучио, обучава

Карлота Болета, *нощна медицинска сестра в здравния пункт*
Синьор Алберто Кокоза, *отдел за околната среда и хигиената*
Сестрите Гоби, *известни с окосмяването по лицето си*
Артуро Басиано, *търговец на лотарийни билети*
Кармело Сорбило, *ненадежден пощальон*
Джузепе Мормиле, *най-близкият съсед до Амилкаре Кроче*
Имаколата Мормиле, *съпруга на Джузепе*

ПРОЛОГ

Изглежда тя предчувстваше трагедията, защото когато момчето донесе телеграмата, намери къщата със заковани прозорци, а Фернанда Пондероза вече бе заминала. Рафаело ди Порцио интуитивно усещаше, че телеграмата носи лоши новини. Докато стоеше на празната порта и я държеше в ръка, го връхлетя бремето на нещастieto, което съобщението излъчваше, и той едва успя да се смъкне по стъпалата под тежестта му.

Райската градина, която беше прочута на острова, носеше отпечатъка на изгубената красота. Само през двата часа след нейното заминаване всяка една от намиращите се там триста вида орхидеи увехна. Каскадите от кадифени рози изсъхнаха, както и ароматният грах, гардениите и нежните фрезии. Малките праскови се спаружиха, а някога зелените и тучни морави, свършени като килим на махараджа, пожълтяха. Ароматът на портокалови цветчета, лавандула и орлови нокти вече не изпълваше въздуха; усещаше се вонята на гниенето и упадъка. Многобройните някога пеперуди се бяха изгубили заедно с пчелите, които жизнерадостно пиеха нектар от цветовете. Статуята на богинята Афродита също бе изчезнала и бе оставила след себе си парче гола пръст, която се надигаше и движеше от пъплещите в нея гадини и червеи, а звънтящият фонтан вече не се смееше, а плачеше.

Рафаело ди Порцио потръпна. Мрачната атмосфера хвърляше студена сянка върху градината, въпреки че слънцето беше в зенита си. Той все пак мобилизира силите си и се втурна да я настигне, носейки се бързо на велосипеда си по стръмните каменисти улици.

Въпреки че Рафаело ди Порцио така и не я намери, Фернанда Пондероза и крайна сметка бе открита край канцелариите на „Гранди Трагети“, където се бе разположила като кралица на дока, заобиколена от повече от вещите си, отколкото бе благоразумно. Чугунената вана, която служеше на семейството в продължение на девет поколения, бе поставена до нея със същото непроницаемо изражение като това на господарката си, излъчващо ужас и решителност. Беше пренесена от

петима мъже под ръководството на началника Васко, а солта на тяхната пот капеше през процепите между дъските и се смесваше с океанските вълни.

Глауко Панчио се бореше напразно с падането — още една трагедия в ден на трагедии, тъй като ваната ги победи всичките и с потръпване, което изглеждаше едва ли не човешко, последвано от мощно разцепване, сякаш причинено от великан, размахващ гигантска брадва, ваната се изхлузи през гнилите дъски. Тя се устреми величествено към океанското дъно, където се приземи с глухо тупване на пясъка за почуда на отворилата уста риба папагал и подплаши мидите, полепнали невъзмутимо за подпорите на мостика.

Цяло чудо беше, че Фернанда Пондероза остана суха и въпреки че се престори, че не е забелязала нищо, тя прие потъването на ваната като поредния лош знак. Носачите, които взеха полагащото им се от нея, прецениха, че няма да е деликатно да го споменават. На никой не му мина през ум да се заеме с изваждането на ваната. Ваната, която в продължение на триста години бе пречиствала нейните изтъкнати предци, премахвайки от тях кръвта от битките, слузта от раждането на деца, потта на любовниците, сега бе принизена до съд за пране на не толкова претенциозните сирени на Марина Гранде.

Фернанда Пондероза се огледа тревожно за другите си вещи и движима собственост, защото донякъде очакваше и останалото да потъне под разпенената повърхност на морето. Тя се възприе като преждевременна жертва на корабокрушение, въпреки че, технически погледнато, беше на суша. Позлатената клетка, в която бе мрачната й маймуна Оскар, балансираше на ръба на зейнала пропаст и независимо че той се правеше на безразличен, дребните му пръсти бяха свити от ужас, който не можеше да скрие от Фернанда Пондероза. Моряшкият костюм, в който тя грижливо го бе облякла тази сутрин, докато се подготвяше за пътуването, беше прогизнал от плисналата вода и от тайно пролетите му сълзи.

Тя премести клетката на място, което изглеждаше безопасно и след като бръкна в чантата, си, подаде на маймуната между пръчките ленена носна кърпа, поръбена с фина дантела, с която той се избърса. Оскар обърна особено внимание на местата зад ушите, които бяха благодатна почва за развитие на гъбички, между пръстите, които бавно бяха започнали да се отпускат с отминаването на опасността и

съсипания си костюм, превърнал се в печална гледка в сравнение с безупречния вид, в който напусна къщата преди съвсем малко време. Маймуната, ако не друго, действаше методично.

Големите дъбови ракли, в които бяха скътани лен и дантели, блокираха достъпа до брега. По указание на лаконичния Васко, който беше закъснял за пренасянето — той бе посветил младия си живот на изграждането на препятствия, — мъжете бяха изоставили нещата ѝ с трудноразбираемото невнимание на хора, които подготвят надбягване с препятствия. На дока, подобно на хаос от лоши сънища, се търкаляха дървено люлеещо се конче с грива от естествена коса, мраморна статуя на богинята Афродита в естествена големина, която Рафаело ди Порцио вече бе забелязал, че липсва от градината, шезлонг, спираловидна стълба, семейни портрет от благородния дом на Пондероза, стъклен аквариум, в който се намираше костенурката Олга и нейните седем бебета с размер на монета, ветропоказател, купел за кръщение от времето на първите кръстоносни походи, няколко кутии за шапки, голямо пиано, препарирана глава на еднорог, препариран хипопотам пигмей в остъклен шкаф, арфа, поддържана от четири резбовани дървени ангела, тежък дъбов сандък, часовник на дядо ѝ, няколко поцинковани кофи, стойка за чадъри, оформена в долната част като слонски крак, медни съдове, пухен дюшек, хладилна чанта в американски стил, натъпкана за пътуването, тенис ракети, кристален свещник, бананово дърво в саксия и накрая пътна чанта, съдържаща златни кюлчета и ценни бижута.

Този избор от вещи, разбира се, не изчерпваше цялото съдържание на къщата, може би не и най-ценното, но когато тя се събуди сутринта, сърцето ѝ се сви от предчувствието за бедствие, затова взе със себе си само онези неща, които би следвало да спаси в случай на пожар. Когато се местеше, а тя се местеше често, грабваше първото, попаднало в ръцете ѝ, и така избягваше притеснението да взема решения в момент, когато въпросът беше на живот и смърт. Въпреки че пренасянето не беше завършило, необходимостта Глауко Панчио да бъде отведен в болницата ставаше все по-голяма. Той лежеше проснат върху една палета, притискаше с ръка слабините си и стенеше жално. Фернанда Пондероза отпрати носачите като досадни мухи (вече им бе невъзможно да действат извън групата и когато един си тръгнаше, останалите трябваше да го последват), а тя остана с

чувството, че е засипана от многобройните си вещи, които сега, след като бяха извън дома, изглеждаха съвсем различно на слънчевата светлина на кея, изложени безсрамно на показ.

Туристите с пакетни почивки, които носеха само по един куфар и няколко евтини сувенира, я гледаха враждебно, задето заема толкова много място, и до ушите ѝ достигаше приглушено мърморене, от което лицето ѝ се зачервяваше от гняв. Появи се млад мъж в униформа с голям тефтер с щипка в ръце и каза на официален жаргон, че Фернанда Пондероза може да очаква да бъде таксувана от „Гранди Трагети“ за щетите, причинени на публично място. Но по-лошото тепърва предстоеше.

На път за болницата Васко, който се справяше доста неумело с управлението на камиона, не видя Рафаело ди Порцио, който зави от „Виа дела Фортуна“ и все още размахваше телеграмата и викаше Фернанда Пондероза. Мнозина бяха единодушни, че незабавната смърт на Рафаело ди Порцио в резултат на сблъсъка е била благословия. Васко нямаше такъв късмет. След като излетя във въздуха по протежение на три пресечки, той се приземи върху главата си на покрива на военния щаб и после попадна под дъжд от куршумите на престарал се войник, взел го за терорист.

Въпреки че главата и надупченото му като решето тяло бяха закърпени от най-умелите хирурзи на острова, умът на Васко така и не се възстанови. Синьора Васко предпочиташе да мисли, че умът му още е в траектория, а докато тялото на мъжа ѝ лежеше неподвижно в хамака, тя се утешаваше с мисълта, че съзнанието му обикаля земята.

Телеграмата също не бе възстановена. Тя не бе открита в ръката на Рафаело ди Порцио и всъщност когато свитите юмруци на трупа бяха разтворени, се разбра, че в тях не се крие нищо друго освен замръзнали сълзи, които майка му внимателно събра и запази завинаги в буркан в хладилника си. Каквото и да бе станало с нея, телеграмата така и не се намери и в резултат от това Фернанда Пондероза продължи пътуването си само благодарение на своята интуиция. Интуиция, в която — това не може да се премълчи — тя не се бе съмнявала нито за миг и в зависимост от която регулираше ритъма на живота си.

В какофонията от звуци на тръби и сирени, които отбелязаха най-лошата катастрофа, случвала се някога в града, банда крадци се

възползва от хаоса и открадна няколко от вещите на Фернанда Пондероза, които се намираха на кея. Едва по-късно, когато „Санта Луиджия“ най-сетне застана на док и докерите започнаха да го товарят, тя откри кражбата, но вече не беше възможно да направи каквото и да било. След като се увери, че Оскар и Олга със седемте ѝ бебета са добре, тя успя да осмисли грабежа с дълбоко заритото у нея спокойствие. Освен това тя си помисли, че това е преходна неприятност, особено след като знаеше какво я очаква в края на пътуването ѝ. В крайна сметка никога не бе обичала портретите; витата стълба вероятно нямаше да ѝ върши кой знае каква работа; а тя никога не бе одобрявала склонността на предците си към лов на едър дивеч. Наблюдава внимателно товаренето на онова, което бе останало, след което зае мястото си на кораба.

Когато фериботът най-сетне отпътува, тя не погледна нито веднъж назад към островния рай, който напускаше завинаги. Водеше политика на отричане от поглеждането назад. Вместо това се загледа пред себе си, в морето, към школата на акробатичните делфини, стотици силни екземпляри, които танцуваха в блестящите води, и към огромния октопод, който един ученик с мъка измъкна върху палубата с въдицата си.

На сушата отпътуването ѝ беше посрещнато от мнозина с облекчение. Сутрешните събития потвърдиха репутацията ѝ на кутсуз, а семействата на Васко и Ди Порцио преодоляха мъката си и сметнаха за предвидливо да предложат на техните приятели малко вино и няколко бадемови кейка в чест на нейното отпътуване.

През двата дни и нощи на пътуването Фернанда Пондероза отказа да почива, но също така не напусна наблюдателния пункт на носа на ферибота. Стоеше там като украшение, обгърната в черна пелерина на мореплавател, която се развяваше зад нея от вятъра. На останалите пасажери, повечето от които бяха търговски пътници с куфари, пълни с гумени ръкавици, украшения за коса или хирургични протези, тя изглеждаше като зловещо видение.

„Призрак ли е?“, попитаха те Борели, стюарда в бара, който увеличаваше продажбите си със смразяващи кръвта лъжи за Фернанда Пондероза, защото това караше клиентите да поглъщат обилни количества бутилиран кураж, за да могат да се върнат в каютите си. Всъщност Фернанда Пондероза нямаше вина за нищо по-зловещо от

желанието фериботът да продължава напред и напразно се опитваше да разбере причината за тъгата в сърцето си.

Най-сетне „Санта Луиджия“ пристигна в пристанището, както и Фернанда Пондероза, маймуната, семейството костенурки и вещите ѝ, които останаха небрежно завързани една за друга на друг док, този на сушата, далече от дома ѝ. Те представляваха запокитена малка купчина и придобиха още по-печален вид, когато небето се отвори и те се озоваха потънали в локва вода, която им придаде живописната форма на фонтан. Костенурките не се притесняваха от водата, но на маймуната не ѝ беше приятно и се почувства длъжна да се изчисти с носната кърпа, която току-що бе изсъхнала.

Всичко това ми е известно, тъй като по странно съвпадение братовчедка ми Мария Грация също бе пътувала със „Санта Луиджия“ и лично бе видяла случилото се.

ПЪРВА ЧАСТ

СЕИТБА

ПЪРВА ГЛАВА

Човекът, който бе виновен за цялото това объркване, беше нашият Аркадио Карнабучи, собственикът на маслинови плантации. Съсипан от отказа на всички жени в околността, които бе ухажвал, и изтощен от разстройващата го самота, той изпадаше във все по-голямо отчаяние. Точно в момента, в който това се случваше, на вратата се почука и той бе привлечен от отривистото потропване на минаващия разносвач. След секунди беше купил за много пари шепа семена, които циганката му гарантира, че ще му донесат любов.

Търговката радостно прибра парите и изчезна, преди собственикът на маслинови градини да е размислил. Аркадио Карнабучи беше доволен от покупката си и нямаше търпение да промени живота си. Никой не можеше да предвиди как ще се развият събитията, но аз ще удостоверя на тези страници всичко случило се, тъй като самата аз бях съвсем лично свързана с преживяванията.

Да, откликвайки на непреодолимия порив на природата, Аркадио Карнабучи пося семената на любовта в ранна пролет, когато късите дни на мимолетния февруари бързаха към март, а земята се съживяваше. Мъглата се стелеше в покрайнините на хълмовете като тюл, а по равнините вече се виждаха дребни фигури, облечени дебело заради студа, да сеят там, където снегът се бе стопил.

Аркадио Карнабучи прекара деня на една стълба, подрязвайки маслиновите дървета, за които семейството му се грижеше от хиляда години. Умът му обаче бе далече от маслините. Той бе зает единствено от мисълта за любов.

В режещия леден въздух, на който дъхът му се виждаше, той усети напрежението, опънато като клонка, която се пречупва под ножа му. За една нощ бадемовите дървета се обсипаха с цветове. За да не изостанат, ги последваха черешовите дървета; същото сториха сливите, кестените и наровете. Лепкавите пъпки на върбите изпускаха къдрави реси, а на моравите експлодираха цветовете на пролетните цветя: момини сълзи, дребни нарциси, синчец, минзухари и ириси образуваха килим с главозамайващи цветове. Див аспарагус и билки

със сладостно ухание ароматизираха възродения въздух, а високо в планините цъфтяха рододендрони.

Аркадио Карнабучи усещаше енергията на земята през подметките на стабилните си ботуши. Тази възбуда кипеше в кръвта му и го караше да танцува въпреки нежеланието му.

— Виж, танцувам, — крещеше той неизвестно към кого, още по-удивен, защото до този момент в живота си не бе танцувал никога. И се разсмя.

— Танцувам.

И го правеше. Първо бавно, но когато увереността му нарасна, той се хвърли в ритъма на танца. Ръцете му се сливаха; краката му, обикновено тежки като олово, изгубиха теглото си. Подскачаха по твърдата земя и се издигаха във въздуха. Той се спускаше и се завърташе внезапно като лястовица. Въртеше ханша си. Мяташе главата си.

Онези, които го видяха, вдигаха яките на връхните си дрехи и разглеждаха ръкавиците си, за да прикрият неудобството си. Аркадио Карнабучи, който винаги бе изглеждал странен, ставаше още по-странен. Същия ден Кончета Крочета, районната медицинска сестра, получи няколко отделни съобщения, които призоваваха Аркадио Карнабучи да бъде въдворен в manicomio^[1] в Касция в името на спокойствието на целия район. Но когато ние преминахме край маслиновата горичка, за да видим гротескния танц на Аркадио Карнабучи, не видяхме нищо повече от повишено настроение, дължащо се на идващата пролет. Крочета се усмихна снизходително и леко ме побутна с пети, за да ме насърчи. Тя никога не се бе държала грубо към нежните ми бутове и ние се отправихме към дома.

Импулсът, който развесели Аркадио Карнабучи, не се отнасяше само до него и до растенията. Не. Усещаха го и животните. Паяците жадуваха за любов в блестящите си мрежи и предяха сонети с недълговечна и непоносима красота, обсипана със сълзите на росата. В тъмни ъгли скорпионите тракаха своите кастанети в знак на ухажване, после се извиваха по двойки в изоставени обувки, плътно прилепнали като буболечки. Мишките под дъските се суетяха да събират пашкули от скрит памук, скъсана хартия и пухчета и правеха от тях уютни местенца, в които после отглеждаха бебетата си, родени с големината на грахово зърно. Срамежливите тритони във водосточните тръби

пееха с гърлените си гласове. Жабите и поповите лъжички се присъединяваха към тях и не след дълго хор от вълшебно крякане изпълваше въздуха. Музиката, която те създаваха, беше толкова хубава, че караше онези, които са я чули, да плачат и да копнеят за живота на земноводно, за да могат да разгадаят тайната на песента. Вече с блеснали очи, косовете бързо правеха гнезда под лъстивите погледи на кукувиците, които разпространяваха новините за онези, които още не го знаеха: пролетта бе дошла. Дълбоко в дъбовите гори глиганът грухтеше серенадата си, а през това време в сви-нарника местните му братовчеди се ухажваха. Елените палуваха, зайците се преследваха. Високо в планината вълкът виеше, а срамежливите кафяви мечки се прегръщаха в хралупите си.

Аркадио Карнабучи не можеше да устои и да не стане жертва на розовата светлина, която се разпръскваше в околността, а слабните му напиреха с мъчително очакване, което неговия самотен живот не би могъл да изпълни. Ала той вярваше в любовните си семена и в тази плодородна обстановка надеждите, които те му даваха, сигурно щяха да се осъществят.

И той ги пося точно тогава. Избра момента грижливо. На бледата слънчева светлина, хилава, но благоразположена. Под стъкло. За да ги пази топли. Те приличаха по-скоро на бобови зърна, отколкото на семена. Приятно закръглени и бледорозови на цвят. Малки сърповидни луни. Той можеше да почувства звъна им в ушите си; като мексиканския боб те притежанаха същата енергия, както всичко друго около тях. Той ги поддържа известно време в дланта си, сближаваше се с тях, разглеждаше ги под полукръглите си стъкла на очилата, зад които очите му изглеждаха огромни, а всяка пора и косъмче се уголемяваха хиляда пъти. Дори семената усещаха силата на неговата надежда и смелите малки същества бяха твърдо решени да не го разочароват.

Пъхна ги под земята, сякаш пъхаше любовницата си в леглото. Те бяха натежали от толкова много надежди и мечти, тънки струйки, драскулки красота и изпълнени с копнеж къдрави вълнички на възбудата. Бавните му движения бяха симфония. В ръцете му, месести лопати на земеделец, бобовите зърна знаеха, че се намират на сигурно място. Възглавничките на пръстите му, широки, но нежни, ги

притискаха и те заспаха във внезапно настъпилата тъмнина и торфена топлина.

После, както косовете в ниските дървета, както мишките под покривите, Аркадио Карнабучи започна да обзавежда гнездото си. Ергенският му дом не можеше да се похвали с кой знае какви удобства. Петната по стените му крещяха. Избелелите на слънце пердета го притесняваха. Той се зае да чисти. Измете купища прах с метлата, която също стана много прашна. Уплаши мишките, когато достигна до отдавна забравени ъгълчета, които бяха престанали да му принадлежат.

След много години той накрая отстъпи и пусна в къщата Федра Брини да обере паяжините, които ѝ бяха необходими, за да изплете своите платна. В тази отдалечена от сушата местност тя бе единственият майстор на платна, които бяха изпращани чак на адриатическия бряг, където бяха високо ценени от рибарите заради фината изработка и трайността си. Тя редовно обираше паяжините на всички къщи наоколо, а паяжините на Аркадио Карнабучи, които не бяха пипани много дълго време, бяха великолепни, сякаш излизаха от приказка.

Федра Брини беше обзета от възторг, паяците — не толкова. Наследството на поколения бе изгубено в няколко ловки замаха на нейната кука за почистване. Фолклорът, легендите, фамилното дърво, изписано със засукани калиграфски почерци, големи литературни произведения, любовни истории, поезия, загадки, детективски романи, дори рецепти и кръстословици, а за да се добави към обидата и нараняване, един от младите паяци загуби крак при атаките на Федра, за което на Аркадио Карнабучи не му бе простено никога. Всичко бе пометено и отнесено в малка ленена торба на гърба на разрушителката. Денят бе отвратителен.

Федра Брини бе изпълнена с толкова много радост, като препълнена кана, че не можеше повече да я задържи. Такива разкошни паяжини, говореше тя на хората. Не са били докосвани от смъртта на Присила Карнабучи, майката на Аркадио, преди двайсет и две години. Ала защо Аркадио Карнабучи, който се съпротивляваше на молбите ѝ толкова дълго време, накрая се бе предал? Никой не можеше да каже със сигурност. Очевидно маслинопроизводителят имаше нещо наум и Федра, която блаженстваше под топлите лъчи на вниманието на

съседите си, направи каквото зависеше от нея, за да запали пламъците на тяхното любопитство.

Разпалвайки тези пламъци още повече, същият този собственик на маслинови плантации се появи една сутрин в магазина за платове на „Виа Коломбо“ и попита за чаршафи. Каква би могла да е причината Аркадио Карнабучи да поиска ново спално бельо? Веждите на Амелберга Фидоти, продавачката с кисела физиономия, веднага придобиха формата на въпросителна. Скоро новината се предаваше от уста на уста в града. Едва ли бе възможно. Или порядъчно. В края на краищата той беше ерген, и то с дълъг стаж.

Когато се прибра вкъщи, той пробва чаршафите на леглото. Просто за да види как стоят. Не за да ги използва, разбира се. Те бяха изключително великолепни. Шокиращо великолепни. Твърди и свежи като току-що паднал сняг. Ала той бе разтревожен. Не искаше да изглежда така, сякаш се бе старал много. В интерес на истината изобщо не искаше да създава впечатлението, че се бе старал. Ами ако създадеше впечатлението, че е пресметнал всичко? Или че е прекалено самоуверен? Че е планирал момента, вместо да остави събитията да се развиват от само себе си? Въпреки това износените му сивеещи чаршафи бяха позор. Мъчително той сгъна новото спално бельо по гънките, все едно бяха географски карти, и ги напъха обратно в скърцащата целофанова опаковка, която беше прекрасна сама за себе си. После ги затвори в чекмеджето. Следващия път, когато ще ги извади, ще бъде заради нея. И той поруменя силно и така се изчерви, че заприлича на юноша.

Аркадио Карнабучи никога и за секунда не се беше съмнявал, че истинската му любов ще дойде. Знаеше го със сигурност. С такава сигурност, с каквато маслините се появяваха на дърветата му. Той можеше да разкопава около корените, за да им осигури въздух, да ги подхранва с торове, да ги обрязва, всичко това — на определените дни от неговите предци във великия „Алманах на Карнабучи“, ала знаеше, че каквото и да направи, маслини щеше да има. Маслини щеше да има и дълго след като той самият се превърнеше в тор за тях. Със същата сигурност знаеше, че тя ще дойде.

Аркадио Карнабучи проверяваше стотици пъти на ден как се развиват семената му. Той почти изнесе почвата в табла, докато я разглеждаше. О, колко желаше да види как зачатъкът на зеления кълн

щръква над земята! Сутрин, дори преди да е изпразнил мехура си, той бързаше към перваза на прозореца, като в същото време оправяше дръжките на очилата зад ушите си и разглеждаше почвата, все едно промиваше златоносен пясък.

Накрая на славната Цветница, ден, който завинаги се запечата в съзнанието му, три горди малки издатини го очакваха като изпълнени със самодоволство ученици, които са отговорили правилно на всеки въпрос на тест по правопис. Ах, как подскочи сърцето му, когато ги зърна. Разгледа ги от толкова близо, че скоро познаваше и най-малките на всеки отделен екземпляр. На молбите му бе отговорено. Трябваше да бъде знак, именно на този ден, че Всевишният е с него.

По-късно същия ден, когато зае обичайното си място в черквата, обсипана с палмови клонки, той не пощади благодарностите си за това малко чудо. И тогава, както и сега, бях пълен агностик и затова, разбира се, никога не ходех на черква, но ясно си спомням как минах оттам онази сутрин и чух всичко. Да, неговият възхитителен баритон ехтеше с пълната сила на страстта му, набъбваше в огромен мехур в главния кораб на черквата, който едва не вдигна покрива във въздуха. Той надпяваше органа и колкото повече главният органист Сперанца Пати се мъчеше да свири и да го заглуши, толкова по-ненадминат ставаше Аркадио.

Следвайки примера на Сперанца Пати, хористите издуваха дробовете си и пъчеха гърди и бузи, оглеждайки всичко, като пращящите от здраве херувими, които красяха фреските над главите им. Те пееха до изнемога, а гласовете им се смесваха в една великолепна евангелистка супа. Тереза Марта, сляпата тъкачка на килими, пееше толкова пламенно, чо ако имаше Господ на небето, тя по право щеше да си върне зрението. Федра Брини също даваше всичко от себе си, дотам, че започна да диша учестено и трябваше да бъде изведена навън, за да диша в хартиен плик; нали за нея седмицата също бе изпълнена с емоции. Малко Беато отривисто изговаряше фразите, сякаш животът му зависеше от това, което до известна степен бе така. Това изумително усилие според мнозина бе причината за емболията, която получи по-късно същия ден и поради това приемната на Беато заприлича на военна зона. Всеки, до последния хорист, се почувства главозамаян, зашеметен, останал без дъх и със зачервено лице от величествения финал, който разтърси малката черква и с

лекота би могъл да предизвика земетресение, а Аркадмо Карнабучи дори не се изпоти и гласът му се издигаше над вокалите на петдесет обучени хористи.

Падре Арканджело бе възхитен от силата на усърдието на Аркадио Карнабучи в свещените тайнства, ала другите поклонници си разменяха погледи, с които казваха, че маслинопроизводителят отново е започнал с номерата си. Онези, които имаха лошия късмет да се паднат на една пейка с него, се отдалечиха, притеснени за тъпанчетата си, а след това на Кончета Крочета бяха съобщени рекорден брой случаи на звън в ушите, за който всички обвиняваха Аркадио Карнабучи.

[1] Лудница, психиатрия (ит.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ГЛАВА

През следващите дни скъпоценните кълнове израснаха и приведоха шии, а главите си надигнаха над земята, протягайки се към слънцето, което изливаше обилна светлина през прозорците. Цялата работа в маслиновата горичка бе прекъсната, тъй като Аркадио Карнабучи се посвети на наблюдаването на израстването на кълновете му, а докато ги наблюдаваше, той им говореше насърчителни думи, нежни фрази, поетични строфи, галеше ги с езика на любовта.

Отдавна починалият баща на Аркадио Карнабучи — Ремо — погледна с недоволство на безотговорността на сина си към горичката и му се яви в сън, в който го подтикваше да се върне към работата си, защото маслиновите дървета са по-важни от хората, родили се, за да им служат. Скоро обаче в съня влезе и Присила, майката на Аркадио, която припомни на съпруга си, че Аркадио е останал ерген по-дълго, отколкото би го направил всеки друг Карнабучи, оставен да се грижи за горичката или да прави каквото и да било друго. Родителският спор бушуваше над главата на Аркадио и той изпита носталгия към дните от младостта си, когато те бяха всички заедно в живота, едно щастливо семейство.

Когато започнаха да се замерват с чинии и да си крещят по име, Аркадио реши да ги остави и дръпна завивката, за да запуши ушите си, после ги замени със сън, в който изпълняваше серенада на любимата си. Тя стоеше в здрача на балкона, а той — във вълшебната градина под нея, обгърнат от кадифения мрак. Неговото изпълнение на *E lucevan le stelle*^[1] беше най-прекрасното, което някога бе правил, и бе акомпанирано от оркестъра на жабешката песен и кантатата на малките срамежливи нощни създания.

На следващата сутрин Аркадио Карнабучи с лека изненада установи, че в кухнята му цари пълен хаос: навсякъде бяха пръснати счупени чинии, жълтъци се бяха стекли по стените, буркани с консерви бяха натрошени, столовете бяха обърнати. Обстановката издаваше и че е имало борба на пода.

Той се разтревожи най-много за сигурността на семената си и изпита огромно облекчение, когато ги откри недокоснати. Ако не друго, те бяха дори още по-буйни и зелени в сравнение с предишната нощ.

През Страстната седмица кълновете толкова пораснаха, че изглеждаше направо невероятно. Растяха направо пред очите му. Ако обърнеше гръб за момент, можеше да усети разликата. Ако отидеше в града, за да свърши някои задачи, при завръщането си той виждаше новоизрасли сантиметри от стъблото или ново малко листенце, което развива нежния си зелен флаг.

Аркадио Карнабучи беше толкова развълнуван, че бе готов да експлодира. В интерес на истината, той беше бомба със закъснител, която чакаше да ѝ дойде времето. Не беше в състояние да се съсредоточи върху каквото и да било. На веждите му непрекъснато имаше пот. Продължаваше да прави глупави неща, да губи вещите си, да ги слага не на място. Прекарваше часове в търсене на чорапите си, после ги намираше в хладилника; каната с прясно мляко, напъхана в джоба му, се заквасваше на кисело мляко. Вкусовите му рецептори не функционираха нормално. Ядеше парче сирене, а в следващия момент откриваше, че е масло. Черният дроб, който си изпържи за вечеря, се оказа стар пантоф.

Точно тогава се появиха сънищата му. Аркадио Карнабучи започна да вижда Фернанда насън. Най-сладкото малко ухо се появяваше посред съня, който беше за нещо съвсем различно. Или идеалният нос. Точно онзи нос, който той мечтаеше тя да има. Малък, правилен, тесен. Лунички. Миниатюрни лунички, равномерно разпръснати по блестящата ѝ кожа. Очи зелени, наситено зелени, не бледи, а искрящи като езеро, в което се отразяват слънчеви лъчи. Най-много в сънищата го разсейваше косата ѝ, която виждаше дори когато съзнаваше, че е буден. Сплетена на плитка, с цвета на залез в пшенично поле. Изглеждаше толкова близка, реална, че той почти можеше да се протегне и да я докосне. Знаеше какво ще почувства, когато я докосне. Мека като кълбо копринена прежда, стоплено от слънцето. Понякога я виждаше разпиляна на възглавницата като езеро разтопено злато. Усещаше аромата ѝ като поляна през лятото, когато тревата и дивите цветя бяха избуяли, а бризът разнасяше мириса им. Ала когато се протегна към нея, всичко изчезна.

Колкото повече израстваха растенията, толкова по-ясно се оформяше образът на Фернанда. Аркадио Карнабучи знаеше името ѝ от самото начало. То не бе изненада. Сякаш винаги го бе знаел: Фернанда. Познаваше го отнякъде от далечното минало, което бяха споделяли, много отдавна и далеч оттук. Това подсилваше усещането му за неизбежност. Събирането им след толкова много време бе тяхна съдба.

Повтаряше името ѝ отново и отново като мантра: Фернанда, Фернанда. Понякога, когато се чувстваше малко замаян, след като бе прекалил с виното, или друг път, дори да не бе пил вино, просто когато се чувстваше весел и невъздържан, той съчетаваше името ѝ със своето: „Фернанда Карнабучи. Синьора Фернанда Карнабучи.“ Колко добре звучеше. И колко вярно. Така естествено. Той не искаше да изкушава съдбата, като го споменава пред някой друг, но го носеше в сърцето си като талисман.

Известни му бяха всички интимни неща, свързани с нея. Познаваше извивката на бедрата ѝ толкова добре, че можеше да я нарисова с молив, без ръката му да трепне. В свободното време проследяваше несъзнателно наум тази извивка. Обожаваше бледосинята мрежа на вените от вътрешната страна на ръцете ѝ, нежното място, което, когато той нежно го галеше по цялата му дължина с шепота на върха на пръстите, щеше да я превърне в безкрайна редица от дипли и да я накара да мърка и да се извива като котка. Кожата ѝ винаги бе студена при докосване, студена и гладка като мрамор. Близко до мястото, където бузите ѝ се губеха в косата, те бяха покрити с пухкаво окосмяване, което бе изключително нежно, за да бъде наречено окосмяване, така изящно като румения мъх на узряла праскова и гледката му го караше да иска да заплаче. Дългите ѝ слаби стъпала — той обичаше всяка малка костица от тях. Обичаше и онази част от нея, която тя самата най-малко познаваше — гърба. Двете малки вдлъбнатини от двете страни на гръбначния ѝ стълб, луничките, осяяли раменете, възхитителния гръбнак, който изпъкваше, когато се навеждаше. Сочните ѝ гърди спираха дъха му всеки път, когато се сетеше за тях, изпълнен с вина, защото знаеше, че не бива да ги гледа. Идеално, това беше.

След нощ на неспокойни сънища краката ѝ се вплитаха в неговите, лепкавият, наситен парфюм на топлите солени тела, който се

разнасяше с всяко надигане и спускане на завивката, въздухът около тях бе студен, кичури от косата ѝ падаха върху лицето му, влизаха в устата му, а ръката му бе възглавница за шията ѝ. Нейното почти недоловимо дишане, единственият звук на света, го караше да задържа дъха си, за да не я събуди и обезпокои. Устата ѝ, леко разтворена в съня, подръпваше тетива, която стигаше право и надълбоко в слабините му и ги караше да тръпнат от удоволствие.

Да, на сутринта, след като бе сънувал този сън, сутринта на Великден, Аркадио Карнабучи, който неохотно напусна застиналата, наситена, изгарящо знойна красота на нощта и душния прах на съня, беше върнат към реалността и шокиран откри миниатюрни плодове, увиснали на нежните филизи под листата на неговите млади растения. Беше невероятно. Предишната вечер нямаше никакви признаци, че ще се появят. Но те бяха там. Три. Троица.

Не приличаха на никой плод, който той познаваше. Бяха във формата на патладжани, само че малки, толкова малки и сладки, кремави на цвят и изпъстрени неравномерно, но очарователно с кафяво, както окраската на фризийска крава. И буквално, докато ги наблюдаваше, плодовете набъбваха. Малките им коремчета се закръгляха и ставаха гладки. Не можеше да се удържи да не ги докосне нежно с възглавничката на пръста, толкова леко като тревичка, привела се от бриза. Почти беше сигурен, че откъм погалените плодове се чува кикот.

Нямаше търпение общинската библиотека да отвори след Страстната седмица, защото искаше да научи всичко за любовните семена (търговката беше загадъчно неясна, когато я попита за отглеждането, но даде щедри обещания за семената и се закле, че Аркадио Карнабучи няма да се разочарова). Първата сутрин, когато библиотеката трябваше да отвори, той се мотаеше на стълбите, когато Сперанца Пати, църковната органистка, която беше и градска библиотекарка, дойде на работа. Тя не му обърна внимание с надеждата, че той пак ще се измъкне, но Аркадио Карнабучи беше упорит човек. Въпреки че тя се опита да затръшне тежката врата под носа му, той я последва вътре и прекара няколко часа в търсене по лавиците в секцията за агрономство и градинарство.

През цялото време с известно притеснение Сперанца Пати се опитваше да изпълнява задълженията си, докато държеше треперещия

си пръст на паникбутон. Какво, за Бога, можеше да иска Аркадио Карнабучи от общинската библиотека? Той дори не беше абонат. Тя потръпна при мисълта, че двамата са сами в зданието. Кой знае на какво беше способен? Всичко можеше да се случи. Без изобщо да усеща присъствието ѝ, Аркадио Карнабучи беше заровил глава в стария том на Лучентини „Екзотични плодове“. Той не можеше да чете бързо и старателно проучваше всяка страница, като търсеше нещо, което да прилича на собствените му скъпоценни плодове, но когато стигна до края, не беше намерил нищо, което и най-малко да прилича на тях.

Точно толкова старателно той разгледа всички други книги в секцията: трактати за бобовите култури, енциклопедии за растенията, кратки ръководства, дайджести, речници, указатели, наръчници. Никъде не видя нищо за своето растение. То беше уникално: неизвестно за ботаниците и и земеделците. Това потвърди собствените му подозрения: те бяха чудодейни, единствено негови. Лекото чувство на разочарование от безплодното му търсене отстъпи на прикритото задоволство от неповторимостта на неговите плодове и той си тръгна от библиотеката, тананикайки.

Най-сетне Сперанца Пати успя да се отпусне и да се наслади на спокойствие на хляба и сиренето зад гишетото, но бе получила спазъм на показалеца си, който се оправи след доста време. Слухът, че Аркадио Карнабучи е посетил градската библиотека, скоро се разпространи и Сперанца Пати бе обсадена от граждани, които искаха да знаят какво е правил той там. Библиотеката никога не беше имала толкова посетители за един ден. Сперанца Пати, която бе станала център на внимание, трябваше да признае, че се чувстваше доста поласкана, и даде на тълпата това, което смяташе, че се иска от нея. Не след дълго започнаха да се чуват странни слухове за Аркадио Карнабучи: той бил в съюз с дявола, възнамерявал да свали от власт градския съвет; бил причината за неотдавнашното земетресение; беглец, който се криел от правосъдието; пират; вампир; евнух; прикрит травестит.

Когато се прибра вкъщи, глух за клюкарския огън, с който го обстрелваха, Аркадио Карнабучи продължи да наблюдава плодовете си минута след минута. А те го възнаграждаха, като растяха пред очите му. Пленен, той поглъщаше с очи и най-малката промяна: всяко минимално нарастване на трите плода, пулсиращите вариации на

оттенъците на наподобяващата им кожа повърхност. Внимателно обхващаше всеки от тях в дланта си, за да прецени колко тежат, и внимаваше да не ги нарани или да ги откъсне преждевременно от родните им стъбла — връзката им със семената, от които бяха произлезли.

Чакаше и изпитваше смесица от търпение и безпокойство. Разбира се, той нямаше търпение да вкуси плода и да освободи силите на чудодейната промяна, която трябваше да стане в живота му. Ала също си даваше сметка, че трябва да почака, докато вълшебните плодове достигнат идеалното състояние на зрялост, за да излъчват максимална сила. Аркадио Карнабучи осъзнаваше, че е чакал четирийсет години; няколко дни повече не бяха от значение. Той не само наблюдаваше, той вдишваше мириса на плода, отбелязвайки незабележимите градации в наситеността и нюанса на багрите, изпълнен със страх от най-малкия дъх на гнило и развалено.

За Аркадио Карнабучи светът почти спря да се върти. Толкова много неща се случваха между две тиктакания на часовника. Плодовете му бяха всичко за него. Нямаше нищо друго.

Тогава, най-сетне, на двацет и седми април в десет и двацет и пет той разбра, че времето е дошло. Плодовете бяха напълно узрели, бяха достигнали точния момент на зрялост, който той разпозна, тъй като през целия си живот бе отглеждал маслини. И така, нито секунда по-рано или по-късно, той събра смелост, преглътна със затруднение и ги откъсна решително от крепящите ги стъбла.

Малките прелести създаваха чувство за човешки същества, бяха топли, меки и месести. Аркадио Карнабучи не можеше обаче да си позволи да проявява сантименталност в този момент. С остър нож той започна да ги разрязва, като отстраняваше и съвсем тънък слой от кремаво-кафявата кожа и тя се извиваше на змиевидна спирала на масата. Разрязаните плодове изпуснаха аромат, който почти събори Аркадио Карнабучи. Мирис на ванилия, шампанско, копнеж, марципан, праскови, усмивки, крем, ягоди, малини, рози, топящ се шоколад, люляк, смокини, смях, орлови нокти, целувки, лилии, очарование, самата страст.

След толкова дълго проявено търпение той не можеше да чака повече и лакомо, похотливо напъха сочните плодове в устата си един след друг. Умът му не можеше да повярва на сигналите, които неговите

вкусови рецептори му предаваха. Все едно звезда експлодира в устата му. Вкусът несъмнено бе плодов, но различен от всеки друг плод, който бе опитвал някога. Затвори очи от удоволствие и ручейчета радост — не, вълни, огромни трошачки на сърфове — го заляха, задушиха го и отслабиха силите му.

Когато изяде плодовете и облиза всяка капка сок от масата, изсмука пръстите и дланите на ръцете си, устните, челюстите и брадичката си, той се почувства изпълнен със сметана и преситен.

Накрая се свлече на стола си с едва доловима усмивка на лицето. Едва по-късно той почувства да го завладява спокойствие и се отпусна в очакване на онова, което предстоеше да се случи.

[1] Греят звездите (ит.). — Бел.прев. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Докато Аркадио Карнабучи седеше и чакаше, далеч на юг Фернанда Пондероза и нейната свита също чакаха, но никой не знаеше какво. Тогава, до голяма степен случайно, появата на камион на кея, каран от Амброджио Буфалети, ги тласна към следващия етап от пътуването им.

Синьор Буфалети облиза устни при вида на Фернанда Пондероза; всъщност лигите му потекоха, но той беше преди всичко предприемач и не можеше да си позволи похотта да му попречи да сключи добра сделка. Последваха продължителни преговори, усложнени от факта, че Фернанда Пондероза, ръководена единствено от инстинкта си, не знаеше къде точно отиват. Тя затвори очи и се опита да налучка инстинктивно мястото, а през това време Амброджио Буфалети извърна поглед към небето и направи типичния жест на нетърпение.

Мислено Фернанда Пондероза видя едър и гол мъж с животински поглед. Усети неустоимия аромат на печен хляб. Видя поляна със синчец. Видя и свине, както от местната порода, така и диви, с бивни. Чу грухтенето и пухтенето им. Видя сирене. Кое то я накара да кихне. Виждаше маслинови дръвчета, които се катереха по полегати склонове. Видя ръце, които правят наденички. Почувства безмълвни целувки отзад по шията си. Вкуси шунка. Видя лозя на добре оформени редове. Видя и дъбова гора, а после, изведнъж, гробище.

— В планината — отрони най-сетне тя. Гласът ѝ беше гърлен, прекалено дрезгав за жена и плътен. Беше ехтящ, сякаш идваше дълбоко изпод земята. Той накара всеки моряк, докер, рибар и митничар, който се намираше по някаква причина на дока, да спре и да погледне към нея. Разбра, че от погледите им ѝ става топло, но не даде и най-малък знак, че им е обърнала внимание.

Амброджио Буфалети не направи усилие да отмести поглед от великолепния бюст на Фернанда Пондероза.

— Значи искате в Хималаите, синьора?

— Просто тръгнете на изток, синьор — отсече тя, а тъмните ѝ очи присветнаха. — Ще ви покажа пътя.

Амброджио Буфалети настоя да му се плати по надута цена, в брой, предварително. Едва тогава багажът бе натоварен на камиона и те потеглиха в търсене на планинския регион от въображението на Фернанда Пондероза. Чак след като Фернанда Пондероза се изгуби, търговските пътници решиха, че е благоразумно да спуснат подвижното мостче, и тътрейки след себе си тежки куфари, тръгнаха по работа.

* * *

Така започна пътуването, което щеше да преследва маймуната в кошмарите ѝ години напред. Зад волана на камиона остатъците от търпението на Амброджио Буфалети бяха издухани навън заедно с дима от цигарите, които се палеха една след друга. Той предпочиташе да гледа Фернанда Пондероза, отколкото пътя пред себе си, и въпреки нейните молби да следи шосето той като че ли не бе в състояние да се контролира. Там, където пътят извиваше, той вземаше завоите направо под права линия и колите от насрещното движение бяха принудени да отбиват в канавките, за да избегнат сблъсъка. Летеше със скорост, за която неговият вехт камион не беше конструиран, и изобщо не обръщаше внимание на парчетата, които изпадаха и образуваха следа зад тях. В градовете и при по-натоварено движение той се качваше на тротоарите, за да заобиколи трафика. В Колесалвети премина през група монахини, разпръсквайки ги като пилци. В Понсако един офицер карабинер им махна да спрат, но вместо спирачките Амброджио Буфалети натисна газта, а офицерът остана да кашля в облак синкав дим, докато искаше по радиостанцията подкрепление. Пътуването едва бе започнало, а те вече бяха бегълци от правосъдието.

Маймуната не сваляше тънките си ръце от лицето си и от време на време издаваше жални звуци, които почти не се чуваха от рева на работещия двигател и от ругатните на шофьора.

Фернанда Пондероза също затвори очи, а Амброджио Буфалети не се поколеба да се възползва, като опипваше бедрата ѝ при всяко движение, свързано със смяната на скоростите. Тя се опита да

игнорира тази атака, но когато той придоби кураж и се протегна към пазвата ѝ, тя го удари с предмета, който ѝ бе подръка, халосвайки го с калаена чиния по черепа като с чинел. От изненада той едва успя да овладее автомобила и камионът за малко не счупи парапетите на моста и не излетя в бушуващия поток долу.

Въпреки че не каза нищо, Амброджио Буфалети не беше доволен и атмосферата в задимената кабина окончателно помръкна. След това той започна целенасочено да отмества двете си ръце от волана, за да накара Фернанда Пондероза да се страхува още повече. Тя потисна инстинктивния си порив да закреши и да сграбчи кормилото. Това беше война на нерви, която Фернанда Пондероза възнамеряваше да спечели.

На няколко пъти прекосиха Флоренция, тъй като Амброджио Буфалети неколкратно пропускаше десния завой. Големи групи японски туристи, които следваха екскурзовод, размахващ флагче, бяха принудени да побягнат, за да намерят укритие, докато камионът криволичеше между тях, а замъгленият образ на мрачната Фернанда Пондероза бе заснет от хиляди високоскоростни телефотографични лещи. Катедралата почувства, че ѝ се вие свят, след като камионът я обиколи за двайсети път. „Фонтана ди Нетуно“, „Палацо Векио“, „Давид“, „Уфици“, Арно, всички се завъртяха вихрено с опасна скорост в тази кошмарна туристическа обиколка на забележителности. Най-сетне отново тръгнаха по пътя си и оставиха ценностите и туристите в града да се прегрупират по възможно най-добрия начин.

След много часове и много километри на Фернанда Пондероза започна да ѝ се струва, че най-сетне приближават края на пътуването. Пейзажът стана познат, въпреки че тя никога преди това не бе посещавала района. Тя почувства, че е познала меките възвишения на хълмовете, които в синкавата далечина преминаваха в стръмни планински върхове, скупчени по хълмовете градчета със стени и къщи от кремаво розов камък, маслиновите горички, лозята и малките ниви с разноцветни насаждения. С настъпването на сумрака те приближиха стените на древния град Норчия.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

И така, Фернанда Пондероза се приближаваше към мъжа, който я очакваше.

Откакто се беше събудил сутринта от поредната трескава нощ на безумни сънища, Аркадио Карнабучи беше обзет от вълнение, което бе по-огромно от самия него. Притискаше го като голямо, пълно виме. Инстинктивно разбираше каква е причината: Фернанда бе на път към него.

Изобщо не разбра как изкара деня. Втурна се в маслиновата си горишка и се опита да се зарови в работа, но беше прекалено неспокоен и не след дълго древните дървета го изхвърлиха, тъй като бяха ангажирани с доста по-сериозната работа да отглеждат маслини.

Оттам той бързо се прибра в къщата си и затанцува от стая в стая, като се опитваше да подреди нещата, но всъщност предизвикваше все по-голям хаос. Забавляваше го идеята да оправи леглото с възхитителните чаршафи, но дори той си даваше сметка, че ще е преждевременно. Във всеки случай къщата не беше от значение. Би било глупаво точно на този ден да се притеснява за реда в нея.

С усмивка, размазана на лицето му като мармалад, той изтича навън и прегърна с разтворени ръце синьо-моравото небе. Толкова щастлив беше, че започна да плаче. Радостта от предвкушването бе практически неистова.

В течение на деня приповдигнатото му настроение премина в нетърпение. С охлаждането на въздуха сумракът се готвеше да падне над равнината от другата страна на планините, а Аркадио Карнабучи взе брадвата си и започна да сече дърва за огрев, за да изразходва излишната си енергия. Сечеше, сечеше с енергичността на човек два пъти по-голям като телосложение от него. Когато разцепеше дебел ствол на дърво, той го отсичаше с такава сила, че от него като дим се издигаше малко облаче прах. Толкова бе погълнат от сечта, че не забеляза камиона за извозване на строителни отпадъци, който пъплеше в равнината зад къщата му, и навлезе в парцела на съседа си.

В този момент Амброджио Буфалети бе изчерпал и последните остатъци от търпението си. Току-що бе решил да спре внезапно и да свали Фернанда Пондероза и багажа ѝ някъде на пътя и да отпътува към къщи. Това пътуване бе продължило прекалено дълго. Жената изглеждаше съвсем добре, но в поведението ѝ нямаше и капка дружелюбност. Нямаше шанс да получи нищо по линия на благодарността. Докато ботушите му търсеха спирачката, Фернанда Пондероза забеляза къща. Изведнъж разбра, че това е тя, крайната цел на пътуването, и извика: „Спрете!“, а Амброджио Буфалети изпълни желанието ѝ безпрекословно.

От инерцията на внезапното спиране товарът на камиона политна напред, после точно толкова бързо — назад. Костенурките се озоваха на купчина в своята кошница, малките им крака се размахваха във въздуха. Маймуната се удари в предното стъкло и на главата ѝ се появи голяма издутина. Отзад в камиона вещите на Фернанда Пондероза се струпаха една върху друга и образуваха мебелна каша. От удара часовникът започна да пее само една мелодия, използвана обикновено на пиршества и религиозни празници. Самият камион потрепери и от него се изрониха последните останали външни части: ауспухът, номерата и фаровете. Той бе осъществил последното си препускане и то се оказа смъртоносно. От устата на синьор Буфалети се посипаха непристойни слова.

Без любезности той започна да разтоварва вещите в двора зад къщата, където камионът бе смогнал да спре, и след като го направи, злобно отпътува, преди Фернанда Пондероза да е успяла да размисли и да го помоли да продължат и да спрат другаде.

Докато двигателят на камиона, кашляйки, отнасяше машината напред, Фернанда Пондероза напразно се опитваше да влезе в къщата. Построена от местния розово-жълт пясъчен камък, тя се бе свлякла, сякаш преди стотици години е расла в земята и е станала част от нея. Дори покривът от кирпичени вълнообразни керемиди беше изкривен и пасваше на формата на къщата като износена шапка. Отпред парапетите на балкона бяха увиснали от старост. Капаците на прозорците, чиято тъмнозелена боя се лющеше, бяха затворени като уморени клепащи. Всички врати бяха заключени.

Мракът започваше да оцветява небето в сиво и пролетният въздух бързо губеше топлината си. Леко потръпване премина през

Фернанда Пондероза. Не се чуваше и звук, като се изключи френетичното звънене на големия часовник и далечните удари на нечия брадва, която сечеше дърва. Тя си сложи пелерината и отново обиколи, за да провери вратите и да се опита да погледне през процепите на капациите. Защо интуицията ѝ я бе довела тук? Какво беше това място? Каква беше връзката му с нея?

Неочаквано се чу пронизителен вик, който разсече тишината и накара самотния гълъб на покрива да излети подплашен. От нищото изникна жена с вид на дивачка, изтърва двете кофи, които носеше, и изсипа млякото върху налъмните си, след което падна безчувствена на земята. Просна се на земята като застреляна. Мъртва ли беше?

Фернанда Пондероза се огледа за снайперисти — нямаше никой — и се впусна през двора към мястото, където бе паднала жената. Не, не беше мъртва, още дишаше. Когато отвори очи, стана ясно, че е кривогледа, като всяко от очите ѝ гледаше на различна страна.

— Света майко Божия! — извика жената. — Неумрялата. Силвана, какво искаш от мен?

— Силвана? — зяпна Фернанда Пондероза. — Силвана е тук? Къде е? — Изведнъж тя разбра защо е била доведена тук. Заради Силвана, своята близначка, която не беше виждала през последните осемнайсет години.

— В гробището, че къде другаде.

Тогава, след като си спомни и забеляза объркания поглед на Фернанда Пондероза, жената добави:

— Мъртва е.

— Мъртва!

— Да, мъртва! Положихме я в гробището, където лежи повече от шест месеца. Помислих си, че тя стои тук, в двора. Косата ми настръхна. Никога не е казвала, че има близначка.

— Силвана е мъртва! — Гласът на Фернанда Пондероза заглъхна и лицето ѝ се сгърчи от болката.

— Мъртва е — тъжно отговори Мария Календа, — порази я гръм. Изгоря като факла. Най-лошата буря в историята на района. Опитвахме се да изпратим телеграма, но не успяхме да открием роднините ѝ. Фиделио вероятно също е мъртъв. Той изчезна, изгуби ума си, затри се от лицето на земята. Търсиха го навсякъде. Изяден бил от вълци, така се говори. Поминъкът им ще рухне. Трябва да работя

всичко, да правя сирене, да гледам прасета, седемнайсет опрасени свине майки, кози, крави, овце. Не знам какво да правя. Примо се опитва да върши работата на тримата в магазина. Наденици. Не може да изпълнява поръчките. Шунка. Навсякъде е пълно с шпиони. Неприятности със семейство Мадалони. Свинефермата на Лучило ще ни разори. Зловещи събития. Поминъкът ще се загуби. Ние ще го съсипем.

Фернанда Пондероза се вцепени. Сестра ѝ бе мъртва. Едва дишаше. Въпреки че не се бяха срещали толкова много години, тя винаги бе смятала, че един ден ще изгледят различията си. В нея зейна шахта тъга. Силвана бе отнесла враждата помежду им в гроба.

Щом се почувства на себе си, Фернанда Пондероза тръгна към гробището в търсене на някакво помирение. Беше време нещата да се поправят. Остави багажа си в двора, където се оформи стая без стени или таван, която подканваше минувача да се изтегне на дивана, да почете книга, да си сипе питие от хладилника.

Въпреки че мястото ѝ бе непознато, тя знаеше къде да отиде, без да пита. Заобикалящите хълмове и планини не я учудваха. Сякаш бе дошла отново на посещение в местността, след като бе отсъствала много години.

Докато вървеше в сумрака, тялото ѝ натежа. Как бе възможно предчувствието за смъртта на Силвана да ѝ убегне толкова дълго? Тя, която се гордееше с шестото си чувство. Размисли се върху събитията от последните шест месеца. Припомни си сънищата, разрови мислите си. Имаше ли и най-малък намек за това изобщо? Претърсваше умореното си съзнание, но то бе празно. Не можеше да даде обяснение.

Без съзнателно решение от нейна страна краката ѝ я отклониха от пътя и тя влезе през портите на гробището. Инстинктът я отведе до гробницата, малка сграда от розов мрамор. Вътре образът на собствения ѝ лик я гледаше от кръгла рамка, черно-бяла снимка, която тя не помнеше да си беше правила. До нея черни букви изписваха името на сестра ѝ по мъж, СИЛВАНА КАСТОРИНИ, и датите, които бележеха началото и края на живота ѝ. Тя потрепери. Почувства се сякаш е посетила собствения си гроб.

Фернанда Пондероза коленичи на студения мрамор и заговори на сестра си думите, които би искала да можеше да ѝ каже приживе; думите, които Аркадио Карнабучи, скрит зад гробницата на фамилия

Бота — най-близката, зад която можеше да се скрие, без да бъде видян, — напразно се мъчеше да чуе. Въпреки че беше твърде далече, за да чуе съдържанието на пламенната ѝ реч, като протягаше врат и напрягаше слух, той мислеше, че може да открие ритъма на плътния ѝ глас, който се издигаше и спускаше като вълшебен фонтан. Как го вълнуваше, като бучка лед, поставена на врата му. Той се наслаждаваше на кадифения ѝ глас, на близостта си до нея и на спокойствието в гробището. Щеше да бъде щастлив да стои така до края на живота си.

Въпреки че Аркадио Карнабучи бе пропуснал появата на товарния камион, той не след дълго получи знак за пристигането на Фернанда Пондероза. Слуховете се разпространяват бързо в малкия град и удивителната новина, че близначката на Силвана Касторини бе дошла да помогне на семейството в криза, бързо се разпространи из лозята.

От описанието ѝ Аркадио Карнабучи разбра, дори преди да я е видял, че красивата непозната е неговата собствена истинска любов. Неговата Фернанда. Тя бе дошла най-сетне. Той никога не се бе съмнявал в това, дори не и когато ситуацията му изглеждаше безнадеждна и той знаеше, че всички му се подиграват. И това му показваше, че чувствата, които бе таил осемнайсет години към нейната сестра, Силвана, бяха разбираема грешка. Временно, преди тя да се омъжи за Фиделио Касторини, и в интерес на истината за кратък период след това, той бе почувствал, че Силвана е дошла по техните места заради него и единствено заради него. Ала сега той виждаше, че просто е объркал едната близначка с другата. Неговата близначка най-сетне бе дошла. Бе извън себе си от страст и възбуда. Хвърли брадвата си, изхвърча от двора и веднага я откри да върви по пътя към гробището. Последва я там, без да има куража да се приближи до нея по пътя.

Въпреки че всъщност беше тъмно, той я разгледа. Не можа да види кой знае какво, но хареса звука от стъпалата ѝ по асфалта. Искаше да легне на пътя и да целува местата, по които бе стъпвала, но нямаше време. Тя се движеше бързо и той с мъка я настигаше, но поддържаше достатъчна дистанция, за да не я изплаши. Въпреки че искаше да ѝ се представи незабавно, беше благодарен на възможността да се запознае с нея тайно.

Докато бързаше по пътя, проследявайки я, той се наслаждаваше на мисълта, че вдишва същия въздух, който тя току-що бе издишала. Беше циркулирал в съвършените ѝ дробове, беше преминал през възхитителните ѝ устни или ноздри и после влизаше в него. Колко прекрасно. Той дишаше дълбоко, за да се възползва максимално от тази връзка помежду им, въпреки че това можеше да предизвика пристъп на астмата, която тровеше живота му.

ПЕТА ГЛАВА

Когато Фернанда Пондероза каза всичко, каквото беше запланувала, тя се изправи и протегна стройните си крака. Коленете я боляха. След като ги разтърка, бе обзета от чувството, че я наблюдават. Глупости, разсъдително заключи тя.

„Боиш се от призраци ли, Фернанда Пондероза?“, самоиронизира се тя.

Докато Фернанда Пондероза се връщаше към къщата на сестра си и Аркадио Карнабучи я следваше, аз, на свой ред, вървах след него. Не можех да устоя. Където беше той, там трябваше да съм и аз.

По някакъв начин Аркадио Карнабучи и неговите любовни плодове разстроиха деликатното равновесие на природата в района и аз бях една от първите жертви. Да, аз, Джезабел, мулето на районната здравна служба, се влюбих в този мъж. Въпреки че беше странен и незначителен в очите на хората, за мен той беше Бог.

Преди миналия вторник не му обръщах никакво внимание. Бях го виждала, разбира се, да се грижи за маслиновата си горичка, в полето и в града по време на моите дежурства, но никога не го бях забелязвала като мъж. Ала тази нощ бях сполетяна от трескави сънища, които ме лишиха от сили и подкосиха краката ми. Горещите му очи ми обещаваха страст, каквато никога не бях срещала сред себеподобните си. Докосването на ръката му по козината ми беше като изгарящо клеймо. Стана ми топло, чувствах се некомфортно, влажна и мека. Двамата бродехме из пролетната трева. Пиехме от един и същ кристален ручей, край чиито брегове той притисна малките си устни към меките падини на моите. По-късно, когато лежахме в неудобното легло в къщата му, той целуваше моите изящни издутини, гъдел, който изпращаше пулсации по четирите ми крака, които се сливаха в искри в отдавна заспалите пластове на моите сланини. Любихме се един друг през дългите, бавни часове на тази знойна нощ, а когато дойде утринта, аз бях негова и само негова.

Когато отворих очи, събудена грубо от Кончета Крочета, която носеше моя овес, бях изтощена и натежала и покрита с бялата пяна на

потта, което я накара да измери температурата ми. Не можах да изям закуската си заради пеперудите, които пърхаха в стомаха ми, хиляди, малки, с много бледожълти крила.

От този миг бях обзета от страст, по-голяма от самата мен. Отново бях муленце. Започнах да усещам аромата на розите навсякъде, където отивах. Бях скоклива, лекомислена, развълнувана без конкретна причина; ставаше ми ту топло, ту студено, треперех, потях се, не можех да ям, не можех да спя. Живеех само за да го видя и многократно минавах покрай къщата му, което, изглежда, остана незабелязано за медицинската сестра, която обичайно бе погълната от мислите си, само за да го зърна, от което пулсът ми започваше да препуска бясно, а сърцето ми се разтуптяваше.

Дългите ми уши долавяха музика във вятъра, който шумолеше в пшеничното поле. Във въздишките на гълъбите. В шепота на нощта. Ала най-много харесвах пеенето на Аркадио Карнабучи, тъй като гласът му можеше да очарова листата на дърветата, скалите в планината, реката, която препускаше през нея.

Когато свърших работата си за деня и не очаквах нощно повикване, понякога в потайна доба през нощта излизах от обора си и отивах тихо до къщата на Аркадио Карнабучи, за да го наблюдавам през прозореца. Всъщност не надзъртах. Искях само да го видя. Не можех да понеса мисълта, че ще мине един ден, без да нахраня гладните си очи с него. После топлата светлина от свещта вътре разтопяваше сърцето ми и аз си представях как съм се сгушила удобно вътре при него, както в сънищата ми.

Ала извън моите сияйни фантазии наоколо бе студено. Знаех, че той не ме забелязва. Дори не мисли за мен. И това правеше моето отчаяние по-кисело от лимоните. А външно, така си беше, имах вида на муле, но вътрешно не би ли могъл той да си каже, че съм красива жена със стройни крака и лъскава кестенява коса? А и как би могъл Аркадио Карнабучи да забележи това, след като, ако ме погледнеше, щеше да види само прашна сива козина, вече опърпана и малко проядени от молци, петниста уста, дъх на овес, пожълтели зъби и широки ноздри на муле? Това бе моето нещастие. Моят кръст, който трябваше да нося. А сега, когато тази бляскава непозната дойде сред нас, истинска жена, какъв шанс бих могла да имам?

И така, нашата малка процесия следваше по стъпките Фернанда Пондероза чак до къщата на Касторини. Той вървеше в крачка с нея, десен, ляв и пак десен крак, и се опитваше да бъде колкото е възможно по-близо до нея. Аз правех същото, следвайки него.

Не след дълго пристигнахме. Вратата се отвори и къщата я погълна. Малко по-късно в една от горните стаи се появи светлина, в онази с балкона, която се процеждаше през процепите на капаците. Нощта бе ясна, имаше пълнолуние, добро предзнаменование за влюбените, а небето бе осеяно с хиляди малки звездици, ярки светове, отдалечени на милиони километри, някои от които по това време вече бяха прекратили съществуването си. Стори ми се, че това е най-романтичната нощ, сътворена някога.

На светлината на луната и звездите Аркадио Карнабучи видя на двора стая, пълна с мебели. Стори му се странно мебелите да бъдат оставени отвън при наличието на онези крадци Нелино във Фолпоне, които щяха да отмъкнат всичко, което не беше заковано или пазено от зло куче.

Въпреки това той се възползва от шезлонга и погледна към прозореца, където беше неговата възлюбена. Изпълнен с щастие, си мислеше как розовият плюш беше докоснал нейното дупе, а сега докосваше неговото. После, под влияние на луната и звездите и пеенето на нощните птици, бухалите и прилепите и бръмбарите жътвари, полевките и тритоните Аркадио Карнабучи се сети какво трябва да направи. Можеше да попее. Да попее на Фернанда Пондероза и така да оповести любовта си към нея по най-добрия начин, на който бе способен.

Треперещ, той не можеше да повярва, че това му се случва. Знаеше, че тук, тази вечер, ще се твори история. Останалата част от живота му зависеше от песента, която щеше да се възпламени на устните му. Обектът на цял един живот трескави сънища беше тук, сега, и той искаше да се наслади на момента, последния горчиво-сладък момент на самота и раздиращо сърцето желание, което сега беше толкова близко до осъществяването, преди да освободят пълната сила на тяхната споделена и красива съдба. След като бе чакал толкова дълго, минута, може би две, това в много отношения беше задоволяване на собствените желания и страсти, но Аркадио Карнабучи реши, че не може да си го позволи.

С очи, които не се откъсваха от проблясващите звезди далече в нощното небе, той се приближи към фасадата на къщата и застана под балкона с прецизността на оперен певец на сцена. Бавно пое дълбоко дъх, после преднамерено облиза устните си и от тях се изляха най-чистите ноти, които се възнесоха до небесния свод и накараха хората по тези места да въздишат и плачат от непоносимата им красота. Сякаш целият свят изведнъж замлъкна и звукът бе подет от лекия бриз и отнесен на огромни разстояния.

Високо в планината отшелникът Недо се възбуди от съзерцанието на песента на Аркадио Карнабучи и с възторжено изражение на лицето наистина повярва, че е открил просветлението. Наблизо приятелите на Недо, кафявите мечки, излязоха от хралупите си и започнаха да танцуват на ритъма на музиката, която падаше от звездите. В подножието на хълмовете пастирите стояха в изумление сред стадата и новородените агънца и се питаха дали красивата песен не възвестява Второто пришествие и напразно търсеха на изток звезда, която да ги поведе. В кръг около стадата се прокрадваха вълци, на които им течаха лигите при вида на толкопа много нежни агънца, но те бяха така поразени от красотата на песента, че изоставиха всички мисли за ядене и също възвисиха гласовете си до небето.

Жителите на града отвориха прозорците си или отидоха до вратите си, завладени от звука. Дори хлебарят Луиджи Бордино, заряза оформянето на тестото, изтупа брашното от ръцете си и застана на вратата на пекарната си. Федре Брини престана да плете. Сперанца Пати затвори книгата, която четеше. Моята господарка се откъсна от фантазиите си за доктор Амилкаре Кроче.

Какво искаше да възвести ангелският глас, който изпълваше въздуха?

Вдовицата Мадалони предпочете да го разтълкува като реквием за съпруга ѝ, който бе умрял при мистериозни обстоятелства в началото на седмицата.

— Очевидно този ангел се е загубил на земята — заключи Тереза Марта, чиято слепота бе компенсирана с най-добрия слух в района. — Не си ли личи по тъжната красота на песента? Трябва да му помогнем да намери своя хор.

Ала въпреки че бе организирано пространно търсене, самотен ангел не бе открит. Зашеметените граждани стояха на улиците с

приведени глави, сякаш в безмълвна молитва, а падре Арканджело се щураше сред тях и мълвеше благословии, твърдо убеден, че са свидетели на чудо.

Истината е, че в целия район единственият човек, който не беше запленил и пометен от витаещата във въздуха мелодия, бе Примо Касторини: не бе чул и нота от нея. Както винаги, той се беше скрил в студената стая в „Щастливото прасе“ и работеше и през нощта върху подготовката на тайните си рецепти за салами. Той се трудеше толкова съсредоточено, че нищо не можеше да проникне в съзнанието му. Сетивата му бяха затворени и той влагаше всичко от себе си в саламите. Невероятно, но в миналото Примо Касторини не беше забелязал дори земетресенията, които разтърсиха района, докато покривът не падна край ушите му. Така че никаква песен, независимо колко вълшебна бе, не можеше да отклони вниманието му от влечугите от свинско, които съставляваха живота му.

Песента на Аркадио Карнабучи бе подета от жабите в езерото с водните лилии, от лебедите в далечното езеро, посребрено на лунната светлина, и от водопадите, които се изливаха на изобилни потоци в планините. Нагоре я понесоха лястовиците, които се издигаха сред нотите на мелодията, и от всяко най-смирено същество в местността, дори от полските мишки и от голите червеи. Бадемовите дървета изплакаха килим от дъхави цветове. Статуята на богинята Афродита, захвърлена небрежно в двора от Амброджио Буфалети, безмълвно ридаеше и в праха се сипеха мраморни сълзи. Непосредствено зад двора, скрита зад оградата от лески, аз треперех. По дългите ми мигли бяха полепнали сълзи като кристални мъниста върху сметало. В тях бях вложила цената на безнадеждната си любов.

Най-сетне капците се разтвориха и Фернанда Пондероза предпазливо се показва на балкона.

— Кой е там? — Вълшебството на нощта се разтвори в резониращия ѝ шепот.

Аркадио Карнабучи пристъпи напред на светлината, която хвърляше нейният фенер, но и за секунда не престана да пее. Песента го владееше, той беше неин слуга, неин инструмент и нямаше друг избор, освен да се подчини на нейните команди.

Фернанда не изглеждаше точно както в неговите мечти. Беше малко по-възрастна от девицата, която очакваше. Още по-добре. Щеше

да е добре, ако поне единият от двамата знаеше какво да правят. Въпреки че бе по-зряла, тя беше много по-красива, отколкото във въображението му. Очите на сърцето му я бяха видели малко несъвършена.

Пищното ѝ тяло беше главозамайващо; колко приятно би било да потъне в нейната мекота, която бе като бита сметана, като матрак, пълен с гъши пух, на онова крехко място с ъгловата форма, което той предвкушаваше. Несъмнено беше по-едра от него, но той обичаше едрите жени. Повече плът, към която да се притиснеш. Повече плът, която да те топли в зимната нощ.

Без да губи нито миг, той поглъщаше всяка подробност от външността ѝ, все едно бе гъба. Очите ѝ не бяха нефритено зелени; бяха по-скоро много тъмнокафяви, почти черни. Блестяха на светлината на лампата. Устните ѝ бяха подпухнали като ужилени от пчела и подканящи. Косата ѝ, въпреки налудничавите му сънища, които го караше да сънува, не беше в цвета на старо злато. Беше черна, гъста и буйна, разкошна, разсейваща. Колко си мечтаеше да си играе с нея. Щеше да му отнеме цял живот да я подрежда и да ѝ пречи да влиза в очите ѝ или да се полепва по устните ѝ.

Пръстите, които държаха лампата, не бяха източени тънки пръчици; бяха закръглени, накичени с бижута, красиви. Молеше да напише книга само за тях. Поезията на тялото ѝ щеше да изпълни хиляда тома. Разбира се, нищожното му въображение не беше в състояние да си представи всичко това.

Докато тя стоеше там, на светлината на лампата и гледаше към него от балкона, въздухът, който ги заобикаляше, беше топъл и мек като кадифе, въпреки че бе едва край на април, а песента изпълваше всяко свободно пространство във вселената с невероятната си красота. Това бе единственото, което Аркадио Карнабучи бе способен да направи, за да спре да плаче. Той, разбира се, можеше да плаче по-късно. Сега трябваше да пее. Сега да пее, а след това — е, после какво би имало значение? Затова той продължи да пее, желаше я, умоляваше я да го обича на свой ред. Гласът му я любеше, в това нямаше съмнение. Възпроизвеждаше контрастиращи пасажки в ларгето^[1] и алегрето, въздигащо се кресчендо, последвано от най-нежното декресчендо, което сякаш увисваше във въздуха като перо, по време на което възхитените слушатели не се досещаха дори да дишат.

На балкона Фернанда Пондероза чакаше, леко трепереше, въпреки че не бе студено. Накрая тя пристъпи напред и разтвори плътните си устни. Дали нямаше да запее заедно с него?

— Синьор — рече тя тихо, въпреки че беше вбесена, — моля ви да спрете да пеете?

Ала Аркадио Карнабучи не беше в състояние да спре. Сякаш не бе чул думите ѝ, тъй като собственият му глас изпълваше изцяло слуха му. Затова продължи да пее. И докато го правеше, той целуна върховете на огромните си пръсти, пръсти, които не съответстваха по размер на останалата част от хилавото му тяло, пръсти, които накараха Фернанда Пондероза да потръпне и дори втвърдиха сърцето ѝ към него повече от всичко друго. Ала Аркадио Карнабучи не би могъл да знае, че пръстите му вече заковаха ковчега му в сърцето на Фернанда Пондероза, а той разперваше обидните символи, сякаш разпръскваше целувките си като листа от тъмнорозова роза върху нея.

Тя му отговори, като се оттегли вътре. Сърцето на Аркадио Карнабучи подскочи в напрегнатите му гърди. Дали нямаше да слезе долу при него, да обгърне пръстите му със своите, които бяха обсипани с бижута, и да му признае любовта си към него? Прималя му, едва не припадна.

Вместо това тя се появи наново с кофа с вода и я изля върху Аркадио Карнабучи. Каква трагедия, че от всички хора наоколо тя единствено не се трогна от песента. Никога не бе разбирала музиката.

Внезапно настъпилата тишина падна като завеса след представление, което никой не искаше да свърши. Фернанда Пондероза се върна в стаята и затръшна капациите на прозорците. Въпреки че Аркадио Карнабучи усети влага на главата си, бе временно заслепен от водата, която влезе в очите му, и осъзна, че дрехите му са се измокрили, той изобщо не съзнаваше какво е станало. Не такъв изход очакваше той. С течение на времето започна да го обзема безпокойство — че някак си я е обидил. Бавно, видимо снишил се наполовина от предишния си ръст, Аркадио Карнабучи измина крадешком краткото разстояние до дома си.

Аз го последвах под прикритието на сенките, а сърцето ми едва не се пръсна от непоносимата жестокост на света.

[1] По-бавно от анданте (муз.). — Бел.прев. ↑

ВТОРА ЧАСТ ПОНИКВАНЕ

ПЪРВА ГЛАВА

Накрая, изтощена до крайност от възбуда и отчаяние, се отказах да чакам Аркадио Карнабучи пред къщата да излезе и да ме пожелае. Всичките му мисли бяха насочени към непознатата. Аз се намирах в безнадеждна ситуация. Той никога нямаше да ме забележи.

Повлякох бедните си малки копитца по пътя към града и шреминах през портата на дома на Кончета Крочета с повече нещастие в сърцето си, отколкото то бе в състояние да понесе. За моя изненада и смущение открих районната медицинска сестра да крачи изнервено напред-назад в двора с фенер в ръка.

— Къде беше? — попита ме тя и хвърли седлото на гърба ми. — Може би трябва да последвам съвета на Районната Здравна служба и да си взема мотопед. Белинда Фонди е започнала да ражда. Трябва да побързаме.

Въпреки изтощението ми позволих Кончета Крочета да ме яхне, стиснала чантата с медицинските си принадлежности, и поехме към дома на Фонди. С всяка стъпка чувствах, че оставям малки петна след себе си на пътя: пастет от разбитото ми сърце, който щеше да бъде безмилостно подритван от нечий други крака. Господарката ми продължаваше да ме упреква за късните ми похождения и изрази намерението си да ме върже в конюшната с въже. Ала никакво въже нямаше да ме раздели от мъжа на живота ми.

Тъмното небе сякаш се огъваше под тежестта на набъбналата луна. Звездите проблясваха над нас, а високо в небесния свод още се носеше отслабващото ехо от песента на Аркадио Карнабучи.

Тъй като бяхме закъснели, по времето, когато стигнахме стопанството на Фонди, раждането бе много напреднало. Кончета Крочета едва изми ръцете си до лактите в легена, нахлузи колосаната бяла престилка и извади инструментите си, когато бебето, Серафино, дойде на бял свят. Докато Кончета Крочета го къпеше, тя отбеляза с професионален медицински интерес малките дефекти на плешките му, по един от двете страни. Брадавици. Или поне така изглеждаха.

— Няма за какво да се притеснявате — успокои тя разтревожените родители, — много бебета ги имат.

Белинда Фонди обаче не беше съвсем сигурна. Искаше бебето ѝ да е свършено и въпреки че се опитваше с всички сили да бъде радостна, ѝ се искаше да заплаче.

— Заради песента е, нали? — попита тя Кончета Крочета тъжно. — Заради тази песен бебето не е наред.

— Не, скъпа — отвърна сестрата и я прегърна, — суеверни глупости. Това са брадавици, просто и ясно.

След като свърши работата си, Кончета Крочета напусна къщата и ме откри да гриза едва поникнали зелени ябълки край оградата на двора. Докато тя беше вътре, небето изсветля от черно до сиво. Огромната като буца масло луна се изгуби зад планините, а звездите угасваха една по една. Въздухът стана по-топъл и по-мек. Докато ме уговаряше да изоставя ранната си закуска, Кончета Крочета усети нещо леко върху кепето си. Същите дребни неща се приземиха и на моята невчесана сива козина, паднаха върху сякаш недокосвания с ръка син шевиот на пелерината на медицинската сестра, както и на лъснатите обувки на краката ѝ. Те се носеха край лицето на Кончета Крочета и падаха на земята. Сестрата хвана едно от тях и го разгледа. Беше перо; миниатюрно сивосиньо перце, меко като пух.

Перата падаха едно след друго. Сипеха се от небето. Не след дълго цялата бях покрита от тях и заоглеждах гърба си с интерес. Имаше ги също по ресниците ми, в ушите и ноздрите ми и ме караха да кихам. Кончета Крочета също беше обсипана с тях. Бяха се задържали по униформата ѝ. Кепето ѝ беше затрупано. Виждаха се по косата, лицето и устните ѝ. Земята наоколо сякаш бе покрита със сняг. Беше невероятно. Никой от нас не бе виждал подобно нещо.

В този момент и двете започнахме да се смеем. Въпреки че бяхме живели и работили заедно от двайсет години, от първия ден, когато беше дошла по нашите места, Кончета Крочета никога не ме бе чувала да се смея. Беше толкова учудена и радостна, че заради това се разсмя още по-силно, а колкото повече се смееше, толкова повече се смеех и аз. Сediaхме там, в скромния двор на семейство Фонди, обединени от странното явление и от момента на свършена радост.

Перата се въртяха като танцуващи снежинки и през тях, отстранявайки онези, които бяха полепнали по клепачите ѝ, Кончета

Крочета видя да приближава доктор Амилкаре Кроче. Сърцето ѝ подскочи.

— Невероятно! — викаше той още отдалече, играейки си с купчината пух в ръцете си. — Чел съм, разбира се, за това, дъжд от пера, но никога не съм го преживявал.

— Може би е свързано със странното пеене през нощта. Чухте ли го в Монтебуфо?

— Разбира се. Странна работа. Причини безпорядък. — Тъй като на практика живееше като отшелник, докторът бе изгубил способността да води изтънчен разговор и когато се въодушевеше и разпалеше, той се изразяваше с кратки, недодялани изречения, които отразяваха нетърпеливите му мисли. — Зверовете вървят в линия по билото на хълмовете; стопаните се мъчат да ги върнат; в полето по спешност се изнасят църковни меси. Суеверни глупости, разбира се. Трябва да има напълно рационално обяснение на това.

Гласът на доктор Кроче заглъхна; ябълковидните бузи на Кончета Крочета никога не бяха изглеждали така красиви, както в този момент, блестящи от радост, смях и здраве на настъпващата светлина. Амилкаре Кроче, с блясък в очите и пера по прошарената си коса, сякаш се бе превърнал в студента по медицина, който беше някога, както бе сниман на избеляла фотография, заемаща подобаващо място на бюрото му.

Престанах да се смея и следейки доктора с крайчеца на очите си, се отдалечих, а потропването от копитата ми бе заглушено от килима от пера. При проявата на моята деликатност докторът и сестрата внезапно се почувстваха неудобно и започнаха да се държат като срамежливи юноши.

— Всичко наред ли е? — Той кимна към къщата, търсейки спасение отвъд медицинските проблеми, след като те заплашваха да се превърнат в лични.

— Да — отвърна тя лаконично, като си даде сметка, че моментът с отлетял, а нишката — скъсана.

— Имате ли нещо против, ако погледна?

— Не.

— Довиждане тогава.

— Довиждане.

И той си тръгна. Пробиваше си път през пелената от пера, които вече започваха да се стопяват и да се превръщат в нищо. Кончета Крочета отвори чантата си и извади оттам шише, в което внимателно събра няколко от останалите перушинки за спомен. Докато яздохме обратно към града, изгря слънце и освен съдържанието на малкото шише и скъпите спомени на трима ни, от феномена дъжд от пера не бе останала и следа.

Беше трагично, но лекарят и сестрата никога не бяха успявали да разговарят, без и двете страни да се чувстват ужасни неловко. И въпреки че на теория те бяха работили заедно през последните двайсет години, след като и двамата бяха пристигнали тук съвсем случайно в един и същи ден, със свежи лица и пряко квалифицирани, реалността бе, че те не бяха нищо повече от кораби, разминаващи се в нощта.

Доктор Кроче живееше сам в Монтебуфо, на разстояние от двайсет километра от нашия град и въпреки че при нормално развитие на събитията това не би било значителна пречка за успешното изпълнение на задълженията му, доктор Кроче беше странен човек. Отказът му да се премести на някое по-удобно място беше съчетан с друг отказ, който имаше по-дълбоко въздействие върху личния и професионалния му живот.

Недоверието му към всеки друг начин на придвижване освен собствените му крака го накара да отхвърли услугите на кон, пони или муле или комбинацията им с талига, каруца, двуколка или файтон. Както и някакво друго впрегатно животно: той презираше биволите и воловете. Злополука в детството му беше причинила, освен счупената глава, доживотна фобия към велосипедите и мотопедите. Отхвърляше всички моторизирани превозни средства, независимо дали ставаше дума за автомобил, камион или трактор. Не харесваше шейните, както и лодките, не че теренът в нашия район позволяваше превозването с едното или другото. Хеликоптерът също бе изключен, тъй като не беше реално докторът да го одобри и дори да беше така, цената щеше да е твърде висока.

Накратко, лекарят беше ограничен да се придвижва пеш надлъж и шир по нашите места и в зависимост от разстоянията някое повикване можеше да му отнеме цял ден, докато се появи, където е необходим.

По тази причина гражданите започнаха да разчитат на обслужването на моята способна медицинска сестра Кончета Крочета, а доктор Кроче, който винаги пристигаше твърде късно за всеки случай, беше смятан за ексцентрик. Ако някога успееше да пристигне навреме, това беше неочаквано събитие.

Докато докторът винаги закъсняваше, ние бяхме винаги навреме. Никога не се налагаше сестрата да бъде викана, тя някак успяваше да се появи в момента, в който присъствието ѝ бе наложително. Предвидливостта ѝ я ръководеше като торпедо към пукването на набралия цирей, появата на обрив или болките на преждевременно раждане. С обичайното си чувство за хумор и умението ѝ да утешава тя наместваше счупени крайници, обработваше рани от глиган, справяше се с отравяния от гъби, ухапвания от змия, аневризми, изгаряния, удавяния, инфаркти, припадъци, жълтеница и апоплексия.

След като свършеше работа, тя поемаше следващия случай, точно когато лекарят пристигаше в къщата на първия пациент, понякога останал без дъх, в зависимост от разстоянието, което бе изминал. За него оставаше само да провери глава през откrehнатата врата, да се извини, че е пристигнал толкова късно, и през стиснати зъби да похвали работата на колегата си.

С годините, в интерес на истината, лекарят ставаше все по-бърз и от тичането по хълмовете придоби мускулесто, елегантно тяло на атлет. Понякога обаче мускулни разтежения го принуждаваха да остане вкъщи с вдигнат крак на възглавница, скърцайки със зъби, защото знаеше, че Кончета Крочета става още по-необходима на пациентите — а той — още по-малко.

Въпреки всичко беше широко известно, че лекарят и сестрата са силно влюбени един в друг.

Мъжката гордост на доктора бе наранена от това, че е изместен от медицинската сестра в привързаността и обслужването на пациентите, и въпреки че той не я обвиняваше за това, не можеше да обвини и себе си. Не можеше да премести къщата си. Не можеше да ползва транспорт. Това бяха фактите по случая и той не би могъл да пратосва енергията си за тези ефимерни светулки, наричани „каквото и да било“.

Докато кръстосваше тичешком безлюдните възвишения и залесените долини, пресичаше кристални потоци и трасираше

обширни, плодородни равнини, мислите му неизменно бяха свързани с Кончета Крочета и в известен смисъл усещаше, че тича при нея, че тя е наградата, която го чака на финалната линия. А когато пристигаше и понякога, но но на всяка цена, беше имал късмета да види нея и всяка нейна черта, въпреки че му бяха познати, той бе поразен наново от нейната красота. Красотата ѝ съзряваше с всяка изминала година, през която тя го чакаше, и всеки път се влюбваше в нея отново все едно от пръв поглед.

Ако сестрата останеше по-дълго от необходимото в дома на пациента; ако приемеше почерпка с чаша лимонада или бадемови бисквити в кухнята; ако, когато ме яздеше по шосетата и черните пътища в района, очите ѝ оглеждаха хоризонта неспокойно в търсене на самотна фигура, която в повечето случаи така и не се появяваше; ако тя ме оставяше да вървя бавно, на зигзаг към дома, вместо да препускам — правеше ли я това глупава?

Тези малки неща, на които те бяха способни. Той можеше да бърза, тя — да съдържа темпото. Законът за златната среда или вероятностите определяше, че понякога, да, те ще се срещат. И тогава какви външно неосезаеми, но сеизмични трептения могат да ги осуетят. Ала въпреки този огромен полип на нежност, който съществуваше у всеки, те така и не успяха да прекратят зеещата бездна, която разделяше професионалните им отношения от възможността те да се превърнат в лични. Този модел се повтаряше. Не съществуваше вероятност да се отклонят от вече установеното. Играеха една и съща партия шах от двайсет години и играта винаги приключваше в задънена улица. И тъй като всяка скъпоценна и така мечтана среща неизменно завършваше с неудовлетворение — скована, неловка, разочароваща, — преди още да се разделят, всеки от тях копнееше за следващата възможност да се срещнат и може би тогава всичко щеше да е различно.

Моментът, в който се изсипа дъждът от пера, беше решителен. Разговорът, който проведеха тогава, беше най-личният, откакто се познаваха, разговор, който сестрата щеше да съхрани в паметта си, както щеше да пази шишенцето си с пух. Кончета Крочета, една забележително разумна жена, преди години бе изоставила надеждата да бъдат нещо повече, отколкото бяха, един за друг. Твърде много от

най-хубавите ѝ години преминаха във въздишки по доктора. Обичаше го, но не очакваше нищо.

ВТОРА ГЛАВА

Междувременно Аркадио Карнабучи бе в агония от дупката, зейнала в мечтите му от кофата с вода на Фернанда Пондероза. Наум той връщаше отново и отново спомена за сцената стотици пъти. Къде бе сгрешил? Не разбираше. Взе предпазни мерки, като обвини себе си, въпреки че все още не можеше да приеме случилото се за своя вина. Как бе възможно нещата да се развият толкова зле? Дали не беше пъл достатъчно добре? Според него това беше изпълнението на живота му. А може би грешеше? Вече не знаеше какво да мисли. Прехвърли наум всичко случило се милион пъти. Пижамата му се превърна в усмирителна риза.

И въпреки всичко той хранеше надежди. В края на краищата тя беше дошла. Беше тук. В съседство. Реката на истинската любов никога не тече спокойно, спомни си той думите на майка си, а ухажването на по-възрастния Карнабучи, от всяка гледна точка, не беше христоматиен пример. Той трябваше да превземе едно сърце. Щеше да оправи нещата. На сутринта пак се готвеше да отиде при нея. Сега беше прекалено късно. На сутринта тя щеше да разбере, че е действала необмислено.

По-късно това ще е нещо, с което щяха да се шегуват в перфектното си семейство пред синовете. Да, това беше моментен неуспех. Била е изморена от пътуването. В крайна сметка тя беше потопена в скръб заради внезапния шок от смъртта на сестра ѝ. Може би бе сгрешил единствено с определянето на точния момент. Беше я изненадал. В това той намери утеха и реши, че щом съмне, ще опита отново.

Недалече от него, Фернанда Пондероза намери отдавна изоставената спалня и се стовари изтощена на нея. Собствените ѝ мебели останаха отвън — не можеше да ги внася сега. Силвана бе мъртва. Тя самата още не можеше да повярва. Въпреки че тяхното съперничество започваше още от времето преди да се родят, когато всеки зародиш се бореше да си осигури своето собствено

пространство, своето собствено оцеляване, имаше връзка, която ги държеше заедно и която никой не можеше да прекъсне.

В умореното ѝ съзнание оживяваха сцени от миналото — тържества за рождени дни, каране на велосипеди, игри на топка, случки, толкова тривиални, че тя не можеше да разбере защо се сеща за тях сега, защо дори си спомня за тях — и се комбинираха с наново изиграни епизоди от дяволското ѝ пътуване същия ден, ехото от лунатичното пеене отвън и изникващите сенки в потискащата спалня, които предизвикваха зловещи видения.

Фернанда Пондероза изпитваше странното чувство, че вече не е сама в стаята и се протегна да запали лампата, за да разсее страховете си. Внезапно видя Силвана, седнала на другия край на леглото, да я гледа. Фернанда Пондероза изкрещя.

— Значи най-сетне се появи тук — просъска Силвана. — Защо?

— Имах чувството, аз... — Фернанда Пондероза заекна.

— Все още ли вярваш в налудничавите си усещания, а? — прекъсна я Силвана. — Все още се рееш? Някои неща никога не се променят. Е, какво искаш?

— Само да сложа в ред отношенията ни — толкова ли е лошо? — Сърцето на Фернанда Пондероза биеше силно. — Преди малко ходих на гробищата, опитвах се да разговарям с теб, да ти обясня. Не ме ли чу?

— Не прекарвам много време там; това място ме кара да потръпвам. Все едно, спести ми обясненията си. Някои неща не могат никога да се оправят. Само защото съм мъртва, не означава да си въобразяваш, че сега всичко е наред.

С тези думи тя изчезна. Не остави след себе си нищо друго освен вдлъбнатина на опънатата покривка на леглото сам, където бе седяла.

— Хайде де, не можем ли да опитаме? — извика Фернанда Пондероза, въпреки че стаята бе празна и всъщност тя говореше на себе си.

— Силвана?

— Къде си?

— Би ли се върнала?

— Не може ли просто да поговорим?

Но Силвана бе имала последната дума, както винаги, и си бе тръгнала.

ТРЕТА ГЛАВА

През останалата част от нощта Фернанда Пондероза беше нервна и бдителна. Ще се върне ли Силвана? Мина доста време, преди сърцето ѝ да върне нормалния си ритъм и дишането ѝ да се успокои. Отново и отново тя разговаряше със сестра си, премисляше онова, което бе искала да ѝ каже, но не бе имала шанса. Ала се сблъскваше с тишина и спокойствие. Всеки звук в скрибуцащата стара къща и околността я караше да подскача в очакване.

Най-сетне, към зазоряване, сънят я пребори, но това не бе спокойният сън, от който тя толкова много се нуждаеше. Обсадиха я кошмари. Някой я биеше, тя не можеше да разбере кой и не бе в състояние да се защити. Мъчеше се да се измъкне през пластовете на съня и да се събуди, но не успяваше да достигне повърхността. Опитваше се да избяга, но мощна сила я задържаше.

Накрая все пак се събуди и изпита огромно облекчение, че това са били само сънища. Ами Силвана — и тя ли беше само сън? Или Фернанда Пондероза наистина бе видяла призрака на сестра си през нощта?

Докато лежеше и размишляваше, осъзна, че един вътрешен глас я кара да стане, поне за малко, а тя винаги се вслушваше в тези гласове. Тъй като бе свободен дух, отиде там, накъдето я поведоха виденията ѝ, подчинявайки се на волята на времето и приливите, а също и на бриза, който ѝ сочеше нова посока.

Макар да бе с богата фантазия, Фернанда Пондероза също така бе и практична. Даде си сметка, че след като бе изминала целия този път, трябваше да се опита да се помири със Силвана. Знаеше, че ако не го направи, сигурно ще продължи да бъде преследвана от разкаянието. Фернанда Пондероза знаеше също, че фамилният бизнес може да ѝ е от полза. По време на пътуванията си тя бе натрупала опит с различни професии, а работата в месарницата щеше да е по-лесна от много други неща, които бе правила. Надяваше се, че това ще умилистави Силвана и ще я запознае с живота на сестра ѝ. Накрая, тъй като не

усещаше засега да я привлича някое друго място, реши, че тук е точно толкова добре, колкото и някъде другаде.

Затова тя стана от леглото, дръпна пердетата и отвори капациите. Установи, че слънцето вече е изгряло, и от прозореца тя се наслади на красотата на околността: срещу нея се простираше равнината, цялата ѝ площ се разделяше грижливо на оградени с плет участъци, засети с пшеница, ръж и ечемик. Редове здрави лозови насаждения се опираха рамо о рамо, в нивите млади слънчогледи кимаха с лениво отпуснатите си глави, а моравите бяха покрити със свежа, ментово зелена трева.

Долу, под прозореца, мебелите бяха покрити с капки роса. Паяците бяха започнали вече работния си ден и предяха проблясващи струни от предмет на предмет, все едно опасваха коледно дърво с лампички. Язовец се бе настанил в сандъка, гълъби гнездяха в косата на богинята Афродита, около чийто постамент бяха попадали парчета мрамор във формата на сълзи.

Фернанда Пондероза освободи семейството костенурки под голямото дърво от едната страна на къщата. Маймуната Оскар седеше в клоните и наблюдаваше как тя дотътри статуята на богинята в средата на двора, а после намъкна останалото в къщата. То представляваше еkleктична смесица, която успя да се намърда между покритите с прах вещи на сестра ѝ и зет ѝ. Тя не си направи труда да подрежда. Знаеше, че няма да остане кой знае колко дълго, за да си струва усилието.

Когато приключи, излезе, за да открие Мария Календа, която живееше в една от постройките в далечния край на имота, близо до свинските кочини. Мария Календа всячески избягваше къщата, защото знаеше, че е обитавана от призраци. Виденията на Пердита Касторини, отдавна починалата майка на Примо и Фиделио, предизвикваха чудовищни подутини по тялото ѝ и тя трябваше да се маже с чудодееен мехлем, преди да си легне. Другите призраци причиняваха различни симптоми, а в сегашната криза тя просто нямаше време за алергични реакции.

Докато прекосяваше разстоянието, около Фернанда Пондероза танцуваше трупата миниатюрни кози. Когато мина край кочините, свинете я изгледаха печално. Дори шумните бебета не издадоха звук. Скръбта им се дължеше на смъртта в семейството.

Фернанда Пондероза си проправи път към сградите в далечината. Тя различи две или три фигури, които работеха там. Когато се приближи, си даде сметка, че са само двама души — Мария Календа и някакъв мъж, а между тях на рамка от греди и въжета бе окачено заклано прасе. Мария Календа събираше в кофа кръвта, която се изливаше от дълбока рана в гръдния кош. На края на носа ѝ имаше огромен цирей, който пулсираше като маяк.

— Призраците ходят по земята — съобщи тя на Фернанда Пондероза и посочи към издутината с косматия си пръст. — Можете да бъдете сигурна, неумрелите са сред нас.

Може би беше права.

Мъжът се изправи, когато Фернанда Пондероза се приближи. Очите му я изпиха като кристална вода в жегата.

Не носеше риза, само груби непромокаеми панталони и гумени ботуши, а едрите му, широки шоколадови гърди, които започнаха да се издигат и спускат, щом я видя, бяха изцапани с кръв от прасето, което току-що беше заклал. Беше висок. Толкова висок, че Фернанда Пондероза трябваше да отметне глава назад, за да го погледне в лицето. Не беше пълен, а набит и мускулист, с широки рамене. След това тя не беше в състояние да каже кои точно негови черти са я поразили. Дали беше косата му, гъста и буйна, лъскаво черна и съществуваща сама за себе си? Беше жива. Сама се чупеше на къдрици. Разделяше се на едни места, после на други. Огъваше се и трептеше. Или бяха очите му? Не приличаха на ничии други очи, които бе виждала. Тъмни, на практика черни, като горящи въглени. Очи на животното, на диво животното.

Фернанда Пондероза усещаше върху себе си осезаемо как я изгарят, но тя беше свикнала с това. Спряха се на гънките на лешниково кафявата цепка на бюста, на змиевидните ѝ извивки, на пухкавите устни.

— Е, ще ни спасите ли? — попита тихо Примо Касторини, очевидно това бе той, деверът на Силвана. Гласът му бе равен, внушаващ респект или сарказъм в зависимост от това как човек би предпочел да го приеме. Бе толкова плътен, колкото черни бяха очите му.

— Не е ли това прекрасно? — добави той по посока на Мария Календа, която се подсмиваше, а кривогледите ѝ очи се стрелкаха

мълниеносно между него и Фернанда Пондероза, докато тя се наслаждаваше на момента.

Фернанда Пондероза го наблюдаваше как изтрива потта от челото си с опакото на ръката си и оставя петно от тъмночервена кръв, което правеше вида му още по-опасен.

— Ще остана, докато брат ви се върне — спокойно отвърна тя.

Никога не би могъл да си представи гласа ѝ, никога не би повярвал, че е истински. Винаги щеше да помни вълнението, което изпита, когато го чу за пръв път. Все едно през него чак до слабините му премина светкавица. Единственото му желание беше това чувство да се запази завинаги.

— Брат ми няма да се върне — едва успя да отговори той. Погледът му я възпря да му опонира, но тя знаеше, че Фиделио ще се върне. Гърлото на Примо Касторини сякаш беше пълно със силно нагрят от слънцето пясък. Фернанда Пондероза усети описването на гореща вода пред лицето си, когато Мария Календа заля с вдигаща пара кофа прасето, а после започна да стърже четината със закривен нож.

— Ще дойда следобяд — обеща тя, — за да помогна.

— Ще бъда разочарован, ако не го направите — бавно отвърна той и се приближи. Вече говореше почти шепнешком, което накара Мария Календа да прекрати стъргането и да наостри слух.

Фернанда Пондероза му обърна гръб и се отдалечи. Полюляването на ханша ѝ беше като извивката на вълна, съединяваща се с пясъка на плажа. Като човек, който никога не бе виждал океана, той искаше да легне и да се потопи в него. Не откъсна очи от нея, докато тя вървеше през селскостопанския двор и не се загуби от поглед. Когато се върна към работата си по закланото прасе, изразът на лицето му отново накара Мария Календа да се подсмивва. Непознатата трябваше да внимава.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Денят бе хубав — първи май, а вече бе необичайно горещо. Лятото завладя местността за едно денонощие, но никой не би могъл да предвиди какво ни готви времето по-късно.

Цветовете по живия плет цъфтяха буйно. Въздухът бе пренаситен от богатия им аромат и от звука на насекомите, от жуженето на дебелия пчели, които събираха цветен прашец, и на заетите мухи, от пеещите бръмбари жътвари. Санцио, лекомисленото муле на семейство Касторини, беше на своята ливада и ревеше силно. Като си помисля, че по едно време обмислях да го допусна до сърцето си! Мученето на кравите бе ликуващо като църковен хор. Пилетата къткаха, козите бръщолевеха, а овцете мляскаха. Земята беше пълна с живот, високо горе в синьото небе, което приличаше на току-що измито, лястовиците се стрелкаха и описваха арки и кръгове.

Фернанда Пондероза пристигна в града, където улиците бяха пълни с хора, които обсъждаха странныя феномен на пеенето от предната вечер.

Герберто Николето настояваше за компенсация от Министерството на земеделието заради неговите пъпешки: през нощта те бяха пораснали, бяха станали чудовищно големи и се бяха деформирали в смущаващи форми.

Филиберто Карофало се оплака, че козите му дават зелено мляко.

Амелберга Фидоти твърдеше, че фонтанът първо спрял, а после започнал да хвърля зехтин.

По-рано същия ден делегация се потътри нагоре в планината, за да се консултира с отшелника Недо, но не получи от него потвърждение: той, изглежда, бе изпаднал в дълбок транс и не отговаряше на никакви въпроси. Въпреки че гражданите търпеливо го изчакваха да заговори и държаха под носа му онова, което му бяха донесли — месо, яйца, хляб и вълнени чорапи, — ученият мъж оставаше безмълвен и след неколкочасово интензивно наблюдение на брадатия мъдрец гражданите се потътриха обратно, не по-мъдри, отколкото като дойдоха.

След като изпитаха това разочарование, те отидоха при Сперанца Пати, която най-много се приближаваше до представата за учен в града. Тя разгледа няколко книги в библиотеката и не можа да даде обяснение. Това обаче не спря проучванията ѝ дотук.

Себастиано Монфрегола беше извадил един стол и подстригваше на улицата, както правеше на празници. Когато Фернанда Пондероза успя да си пробие път край него, той беше толкова поразен от приликата с починалата ѝ сестра, че едва не отрязва ухото на Франко Лаудато с бръснач.

Фернанда Пондероза знаеше, че магическият звук не е нищо друго освен налудничавата серенада на селския идиот, но не каза нищо.

Докато стигне месарницата, тя трябваше да си пробива път с лакти през тълпата, която чакаше пред световноизвестната пекарна „Бордино“. В днешния ден тук се въртеше бясна търговия в карнавалната атмосфера, обзела целия град. А освен обичайните хлябове и сладки Мелкиоре Бордино, син на собственика, който беше вълшебник, отбеляза деня с марципанови ангели, от чиито гърла се сипеха ноти от златни захарни кристали.

Луиджи Бордино, баща на Мелкиоре, беше наследил занаята от баща си, също Луиджи Бордино, който го бе наследил от своя баща, Манфреди Бордино. Никой не си спомняше времето, когато в този град не е имало пекарна „Бордино“.

Хлябът бе животът на Луиджи Бордино. Миризмата на хляб бе увиснала край него като пара. Нощем в леглото си той мислеше за хляба. Книгите, които четеше, бяха за хляба. Единствените шоупрограми по телевизията, които харесваше, бяха за хляба. Хлябът беше любимата му храна. Не харесваше нищо повече от резен от своя собствен хляб, без украса, без зехтин, без масло, сирене или конфитюр. За него бе достатъчно добър такъв, какъвто беше.

Хлябът на Бордино беше изключително популярен. Имаше още една пекарна в другия край на града и е вярно, че хлябът там беше по-евтин, отколкото при Бордино, но него го купуваха само скъперниците. Онези, които искаха любов в хляба си, се нареждаха на опашката пред „Бордино“ сутрин, когато миризмата на рая се появеше пред магазина.

Но както казва поговорката, човек не може да живее само с единия хляб. Много години бяха минали, откакто съпругата на

Луиджи, Глориана, самата тя от фамилия хлебари в Губио, далече на север, отиде до голямата печка на небето. В продължение на много години той хранеше надежди да намери нова любов, но обектът на неговите желания, моята господарка Кончета Крочета, така и не насърчи неговите опити за сближаване.

Много пъти той месеше специално тесто за нея, в което слагаше за специална съставка любов. Сладки изкушения като смокини или нарове, стафиди или ангелика, череши или в сезона — праскови, дори розови листенца. Оформяше любимото си тесто в най-невероятни форми: венци, букети цветя, сърца, плодове, кошници. Изобретателността му нямаше край. А после с най-голямо внимание и нежност ги загъваше в опаковъчна хартия; поставяше ги в кутии и ги доставяше лично до нашата къща, придружени с картичка с почтително съдържание.

Благодарствените бележки на Кончета Крочета се трупаха под възглавницата на хлебаря, но така и не му дадоха претекст да отиде по-далече. Кончета Крочета харесваше тестените изделия, но от чудодейната добавка, любовта, тестото в гърдите ѝ така и не бухна, поне не за Луиджи Бордино. По-скоро когато ядеше хляб, изпитваше по-голяма любов към Амилкаре Кроче.

Луиджи живееше със сина си Мелкиоре, сладкаря, и съпругата му Сузана. В сърцето си Луиджи не можеше да разбере избора на Мелкиоре. Вярно, Сузана не бе виновна, че имаше болен стомах и не беше в състояние да оцени хляба, който беше животът им. Но Сузана не беше лесен човек, с когото да се живее без проблеми. У нея имаше нещо свадливо. Физически тя беше единствената болезнено слаба в околността. А езикът ѝ беше толкова остър, колкото и чертите ѝ. Често говореше за прогреса, за необходимостта да се работи с модерни средства и никога не се уморяваше да изтъква предимствата на електрическите фурни пред печките на дърва и на промишлените постижения, които могат да механизират процеса на месене, който Луиджи обичаше повече от всичко друго. Хлебарят беше непоколебим, но синът му, който копнееше за спокоен живот, започваше да подкрепя жена си.

Най-големият страх на Сузана, който често тревожеше съня ѝ през нощта, беше, че нейният свекър ще се ожени повторно и тя следеше с тревога вниманието, което той оказваше на Кончета

Крочета. Тя не се поколеба да прокълне съюза и може би точно това попречи на господарката ми да отговори с повече чувства на ухажването на хлебаря.

Бидейки така самотен, Луиджи започна да се чувства изолиран в собствения си магазин и се страхуваше какво ще донесе бъдещето. В резултат или може би заради самотата и страха той работеше по-усилно от всякога и правеше повече и по-добър хляб.

ПЕТА ГЛАВА

До пекарната на Бордино се намираше „Щастливото прасе“ — месарницата, която фамилия Касторини държеше в продължение на поколения. Над фасадата, окачено на жици, висеше огромно златно прасе и се усмихваше до уши по-дълго, отколкото някой можеше да си спомни.

Под прасето във витрината бяха изложени всички месарски стоки, които можеха да се намерят вътре: възета розови наденици висяха на гирлянди, вариращи от миниатюрни с размерите на маслини до големи, дълги по трийсет сантиметра. Имаше качаторе, качаторини, котечини, луганига, мусети и мортадела. Бяха изложени бутове пушена шунка заедно с калъпи варена шунка, блестящи сребърни подноси с нарязани меса, момици, котлети, шкембе, мозък, бекон, сърца, черен дроб и език, а също и цели свински глави с ябълки в устите. Между свинските продукти се виждаха притиснати буркани с мас, горчица, мариновани зеленчуци и бутилки с олио и оцет.

Фернанда Пондероза влезе през вратата на месарницата, оставяйки карнавала зад себе си. Вътре беше хладно и тихо. Белите мраморни повърхности блестяха и въздухът бе пропит с бледорозовия парфюм на свинско.

Отзад една врата водеше към вътрешна стая. Това беше студената стая, където Примо Касторини работеше и приготвяше огромното разнообразие от пресни и пушени меса за изхранване на околността. Всичко се правеше в съответствие със старите традиции, рецепти, които Примо Касторини държеше само в главата си и чиито тайни яростно бранеше. Когато видя Фернанда Пондероза, той усети как нещо вътре в него прещрака. В тясното пространство неговият прелъстителен аромат я заля като вълна, а очите му не изпускаха нейните.

Тя с мъка отмести поглед и остави очите му гладни, после се вторачи в тезгяха, където видя ръцете му сред змии от наденици. Те не отговориха на очакванията ѝ. Бяха гладки и розови, с доста дълги пръсти. Почувства, че Примо Касторини има неподходящи ръце. Те

изобщо не приличаха на ръцете на касапин. Това бяха длани на диригент на оркестър, на магьосник или свещеник. Тези ръце правеха котечини: пълнеха свински черва със смес от свински обрезаки, крехко свинско месо, мас, подправки и варени свински уши. Въобразяваше ли си или те затрепериха под нейния изпитателен поглед?

Примо Касторини почувства как обикновено сухите му длани плузнаха в пот. Излишната влага щеше да направи месото трудно за обработка и да съсипе надениците. Той усещаше как напрегнатите му мускули разкривяват линията на престилката му. Трябваше да се концентрира върху работата. По-късно можеше да мисли за нея. Когато бъде далеч от нея, треската му ще се поохлади и ще може да си позволи да се наслаждава отново и отново на всяка нейна подробност. Но това не беше лесно. Той цяла сутрин не успяваше да я изхвърли от главата си. И дали ставаше дума само за тази сутрин, само за изминалите няколко часа? Не можеше да бъде. За това време тя се превърна в негов живот. В негова мания. Не можеше да не мисли за нея. Беше го превзела изцяло. А сега превземаше и бизнеса му. Защо не ѝ бе дал по-голяма престилка? Тя преливаше от тази, която Силвана винаги носеше. Той не можеше да се концентрира, след като трябваше да гледа този бюст, навиращ се в лицето му. И тези опасни проблясващи очи. Ако не поставеше сърцето си в надениците, те щяха да станат безвкусни, а заедно с тях и бизнесът му, вече изложен на риск, щеше да пострада още повече. Имаше шанс да го запази, но само ако му отдадеше всичко от себе си. Света Богородице, нейната миризма можеше да побърка всеки мъж. С всяко свое дихание тя му нанасяше удар в стомаха. Той си наложи да си представи, че е замразен в леден куб. Заскърца със зъби. Мълчаливо се помоли тялото му да остане спокойно.

Въздухът в стаята беше студен и сух. Цареше тишина. Помещението бе почти херметически затворено. Нямаше нужда от думи. Наистина нямаше да е мъдро да се наруши тишината — все едно да се счупи скъпоценно яйце. Това беше пантомима или ням филм.

Те работиха заедно целия следобед, за да приготвят тайните смеси по рецептите. Примо Касторини знаеше, че неговите конкуренти от фабриката за свинско на Пучило нямаше да се спрат пред нищо, за да се сдобият с тях. Двамата работеха мълчаливо с прецизността на хирурзи и всъщност нямаше нужда от разговор, защото движенията им

се извършваха в почти пълен синхрон и те без думи знаеха какво бе необходимо, което обикновено се наблюдава при хора, работили заедно в продължение на няколко години.

Понякога, докато обръщаха розовите панделки свинско върху мраморния тезгях, пръстите им неволно се докосваха. В такива моменти Примо Касторини се сепваше, сякаш биваше опарен, и когато той правеше това, тъглчетата на устата на Фернанда Пондероза се повдигаха нагоре в нежна извивка, която тя облизваше с върха на езика си.

Отначало Примо Касторини не хранеше особени надежди за способностите на Фернанда Пондероза. Той я смяташе за онзи тип жени, които са предназначени за показ. Но беше изненадан и въпреки че нямаше да го признае — дори се впечатли. Нейните големи пръсти бяха сръчни, тя работеше внимателно и неуморно и бе почти толкова добра, колкото и той. Примо започна да изпитва чувство за малоценност. Тя манипулираше месото по начин, който го караше да изпитва слабост. Начинът, по който оформяше надениците с търкалящо движение, бе истински акт на поезия. Той отново започна да усеща как съзнанието му се замъглява. Изпи чаша студена вода и избърса бавно уста с опакото на дланта си.

Въпреки пристъпите на Примо Касторини, неговите горещи вълни, сърцебиенето, които напразно се опитваше да скрие от Фернанда Пондероза, двамата свършиха невероятно количество работа през този тих, тлеещ следобед. Заедно изпълниха поръчки, които изоставаха със седмици. Сам Примо Касторини сигурно нямаше да се справи с всекидневните поръчки, които валяха от целия свят. Но не можеше да наеме някой да му помогне, защото не се доверяваше на никого за рецептите си и изпитваше параноичен страх от шпиони. В лицето на Фернанда Пондероза мечтите му се осъществяваха по повече от един начин. Тъй като тя бе част от семейството, той чувстваше, че може да ѝ се довери за рецептите си. Но знаеше, че не може да ѝ довери сърцето си.

По-късно двамата можаха да продължат с обработката на шунките, които въпреки титаничните усилия на Примо Касторини също бяха изостанали.

В продължение на трийсет дни всеки божи ден хилядата нови бута шунка трябваше да бъдат разтривани със сол, която ги

предпазваше, преди да бъдат окачени за узряване за една година. След това трябваше да се прехвърля целият запас шунка в складовете, за да се провери степента, която всяка бе достигнала в развитието си. Докато показваше на Фернанда Пондероза как се прави това, Примо Касторини масажираше шунката като любовница. Това беше акт на преданост, от който Фернанда Пондероза я напушваше смях. Тя можеше да втрива сол в някой труп, но не бе в състояние да се влюби в него.

Веднъж, когато му свърши солта, Примо Касторини мина зад нея, за да се пресегне за ново чувалче. Въпреки че успя да не я докосне, защото тялото ѝ го привличаше като магнит, атмосферата между тях внезапно оживя. Моментално стана гореща и напрегната въпреки гробовния хлад на стаята. Тялото го сърбеше и той не знаеше къде първо да се почеше.

Накрая работата им за деня приключи. Всички шунки бяха осолени и складирани. Надениците бяха опаковани в неомазняващи се хартиени пакети и подредени в кашони. Хладилната стая бе измита и блестеше в светлината на флуоресцентната тръба. Примо Касторини не успя да измисли друга причина, за да я задържи там. Макар да не искаше да я освободи, той знаеше, че ако не се махне скоро от нея, нещо в него ще избухне.

Тя отвърза прилепналата униформа и отхвърли дългата си буйна коса. Той не сваляше очи от нея. Те просто не искаха да се отместят. Тя напускаше магазина през предната врата, когато чу как гласът му наруши тишината. Беше тих и едва доловим.

— Защо Силвана не ни каза, че има сестра?

— Много въпроси — отговори тя.

— Само един — успя да промълви той. Но нея вече я нямаше и тъмнината навън я погълна.

Той вдигна захвърлената престилка и зарови лице в нея. Сили не му останаха.

Когато Фернанда Пондероза премина край приказната витрина на пекарната „Бордино“, която грееше с неподходящи за сезона ангели и марципанови животинки, тя не забеляза злобния поглед на Сузана Бордино, който я пронизваше. Цял следобед съзнанието на Сузана се измъчваше с мисли за дошлата сред тях непозната. Сузана разбираше, че тази жена означава лоши новини. Защо хората не можеха да си стоят

в родните си места, питаше се тя. Гордееше се, че е родена, живее и със сигурност ще умре в околностите на камбанния звън на родното си място. Сузана не искаше да признае, че непознатата е красавица; според нея върху костите ѝ имаше твърде много плът. Но знаеше, че има някои — и в тази група тя включваше своя похотлив свекър Луиджи, — които могат да бъдат впримчени от нея. Сузана познаваше неговите номера. Но непознатата трябваше да премисли добре нещата, ако смяташе да пипне Луиджи и да отмъкне пекарната под носа на Сузана. Никога. Само през трупа на Сузана. За това Фернанда Пондероза можеше да бъде сигурна.

От един горен прозорец Луиджи също гледаше, носът му изпотяваше стъклото и от този момент нататък той повече не помисли за моята господарка. Изтича долу до пещите, които току-що беше затворил за през нощта, и започна да меси някакво тесто. В това тесто той влагаше цялата неизразходвана страст, която му бе останала. Никога не бе обичал Глориана. Сега това му бе ясно като бял ден. Превръзката беше паднала от очите му. Първите шестдесет години от живота му бяха измама, пълна измама. Сега той откриваше любовта за първи път и сърцето му пееше в набръчканите гърди. Когато погледна надолу от небесата, Глориана заплака; тя бе отдала най-добрите години от живота си на този мъж.

ШЕСТА ГЛАВА

Аркадио Карнабучи беше прав: Фернанда Пондероза започна да съжaliaва за прибързаните си действия предишната вечер и искаше да се извини, задето го бе намокрила.

Аркадио Карнабучи се изчерви като пещ, отвори вратата на спалнята си и пусна вътре Фернанда Пондероза, която изглеждаше бледа, но решителна. Те минаха без обичайните общи приказки в салона. За какво им бяха думите? Тя бе дошла при него. Нищо друго нямаше значение. Той наблюдаваше как очите на Фернанда Пондероза оглеждат стаята. Слава богу, че бе имал предвидливостта да смени чаршафите. Великолепните нови чаршафи променяха всичко. Надяваше се тя да е впечатлена.

Погледите им се срещнаха. Аркадио Карнабучи не бе сигурен какво видя там. Любов ли беше това? Желание? Смях? А и какво видя тя в неговите очи? Той се почувства гол, макар все още да бе напълно облечен. Без да отмества поглед, Фернанда Пондероза започна да разкопчава блузата си. Устата на Аркадио Карнабучи пресъхна. Той нямаше много опит. Всъщност нямаше никакъв опит. И най-малко с други хора. Разбира се, беше чел разни ръководства, но това не бе същото. Обзе го паника, защото не знаеше какво да прави. И тя щеше да го намрази заради това. Дали да не хукне към вратата сега, когато мечтата му беше на косъм да се сбъдне? Какво щеше да си помисли за него? По-лошо ли бе да я отблъсне с неопитността си или да я накара да се почувства отритната? Той вече бе на границата на припадъка.

Тогава се случи нещо невероятно. Фернанда Пондероза се бе съблякла, без той да разбере, и сега дрехите ѝ лежаха на пода в нежна купчинка около краката ѝ. Тя се приближи. По-близо от всеки друг, който се бе приближавал преди до него с изключение на майка му и може би други членове на семейството, когато все още е бил бебе, може би баща му и баба му. Всъщност толкова близо, че той вече не можеше да я оглежда в подробности — загуби облика ѝ, — тя беше само една голяма и почерняла от слънцето маса. Тогава той осъзна, че

е без очилата си. Къде бяха те? Не помнеше да ги е свалял. Но сега това нямаше значение. Нищо нямаше значение освен този момент.

Почувства устни върху своите. Дъх срещу своя. Топли, меки, пълни устни. Усети как върхът на нос се плъзва съвсем леко срещу неговия. Устните се движеха, все още в контакт с неговите. Те някак засмукваха и манипулираха долната му устна. Никога не беше изпитвал нещо подобно. Не знаеше дали бе прието да диша. Дори дали бе възможно. Но после спря да мисли и устните му, цялата му уста, отвърнаха на устните на Фернанда Пондероза. Той целуваше. Наистина целуваше. И изглежда, че го правеше както трябва.

Без да знаят, те се бяха прегърнали. Той стоеше изправен на пръсти, опитвайки се да изглежда колкото е възможно по-висок. Ако се налагаше да се навежда, тя го прикриваше добре. Сега той я прегръщаше силно. Миризмата ѝ го плени. Водопадът на косата ѝ се вълнуваше върху ръцете му. Върху голите му ръце. По някакъв начин той се оказа гол. Как се бе случило това? Нямаше никакво неудобство или смущение. Крачолите на панталоните му не се оплетоха. Обувките му не се запънаха до пълното развързване на връзките им. Нямаше миризливи чорапи, за които да съжалява. Как успя тя да постигне това? Как, за бога, се случи това? Той я чувстваше до себе си. Около себе си. Възхитителната ѝ плът се притискаше към него. Усети нежния натиск на гърдите ѝ, които се притискаха към него. Безкрайно дългите ѝ крака бързо се движеха нагоре-надолу по неговите крака. И през цялото време устните им трескаво се търсеха в опит да извлекат някакъв смисъл от копнежа им един към друг, който беше толкова силен, че нищо не можеше да го спре. Смучене, дърпане, изследване. Дланите ѝ блуждаеха върху него. Щеше му се да е по-едър, за да може по-голяма част от него да усеща докосването ѝ. Силните ѝ пръсти натискаха лицето, шията, гърдите, страните, дупето, бедрата му. Някаква миризма увисна като облак около тях. Това бе нова за него миризма. Но тя беше най-опияняващата, която бе възможно да си представи. Това бе миризмата на двете им тела, шепнещи си едно на друго.

Аркадио Карнабучи започна да вие като вълк, който живее високо горе по планинските върхове. Той не знаеше как би могъл да понесе повече от това удоволствие, толкова силно, че ставаше мъчително.

Вън на двора кучето Макс пое щафетата, защото се страхуваше, че вълците са слезли долу в равнината, за да отнесат няколкото пилета, които гледаше господарят му. Проклетото куче беше толкова усърдно. Лаят му бе толкова силен.

— Моля те, не спирай — надвика врявата Аркадио Карнабучи с глас, изпълнен с напрежението на цялата гола сила на неговата насъбрана страст. Гласът на изтерзан мъж. И много различен глас от този, с който обикновено говореше.

Но Фернанда Пондероза бе спряла. Аркадио Карнабучи не можеше да го разбере. В това студено, празно място между съня и пробуждането той накрая осъзна, че е бил измамен от един сън. Макс все още лаеше. Единственият изблик бяха сълзите от гняв и разочарование на Аркадио Карнабучи.

Когато запали светлината и погледна часовника, той не можеше да повярва. Тогава го осени ужасната истина. Беше спал повече от двадесет и четири часа. Беше проспал нощта и следващия ден, и сега тук отново бе нощ. Това бяха последствията на песента, която го бе пресушила до дъно. Той внезапно се паникьоса, че е изпуснал погребението на Мадалони, на което трябваше да пее. Ако го беше изпуснал, можеше да очаква скоро да присъства на собственото си погребение. Но после се сети, че погребението е утре; не беше го изпуснал. Слава богу. Все пак бе пропуснал цял ден. Бе ограбен с цял ден, през който можеше да бъде с нея. Ден, който никога нямаше да се повтори. Какво се беше случило през това време? Ревността го разкъсваше. Би могло да се случи всичко.

Само ако бе погледнал навън, щеше да ме види как стоя там и го чакам.

СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден пътищата на моята господарка и нейния доктор отново се пресякоха. За тях това беше изключителен знак за добър късмет, тъй като бяха събрани заедно два пъти за два дни. Но обстоятелствата на тази среща не бяха подозрителни. Това стана на погребението на градския гробар дон Дино Мадалони от погребална къща „Мадалони“. Смъртта му бе причинила вълнение най-вече защото никой не очакваше самият погребален директор да умре. Сякаш професията му осигуряваше безсмъртие. Ротарианец и играч на бридж, той беше важна личност в обществото и естествено важна клечка в местната организация на мафията.

Кончита Крочета го лекуваше от стомашна язва, която периодично ставаше причина за тревогите на гробаря, като прекъсваше програмата от охолни банкети, с която домакинството му бе знаменито. В допълнение тя налагаше с лапи десния крак на дон Дино.

Въпреки това нито язвата, нито подаграта го отнесоха. Причината беше една наденица. Или поне така разказваше клюката. Говореше се, че надениците от „Щастливото прасе“, онези същите наденици, направени с толкова грижа от Примо Касторини, бяха отговорни за кончината на дон Дино в разцвета на силите му.

Разбира се, в този слух нямаше и капка истина. Сътрудниците на дон Дино го бяха измислили, защото конкуренцията за свинското в региона бе ожесточена и контролираната от мафията фабрика за свинско на Пучило в покрайнините на града възнамеряваше да унищожи конкурентите си. И „Щастливото прасе“ бе последната фамилна грижа, останала в бизнеса.

Погребението, както можеше да се очаква, беше безупречно във всяко отношение. Скръбта на вдовицата Мадалони заради загубата на съпруга ѝ бе засенчена от нейното съжаление, че той не присъства, за да наблюдава славното си изпращане. Шестимата синове на Мадалони Помилио, Приско, Пиро, Малко, Ивано и Гадо носеха ковчега и се движеха с точността на войници на парад. Движенията им бяха

толкова идеално синхронизирани, че приличаха на навити с пружина кукли. Не по-малко от трима свещеници водиха погребалната служба; наистина просто не можеше да има повече пищност и обстоятелственост, даже ако погребваха самия епископ.

Прошепнатите клюки, че семейство Мадалони се изхвърлят с прекалено разкошно и дори неблагочестиво погребение, скоро бяха заглушени.

Сред облаците тамян опечалените, които не изплакваха мъката си, плачеха поради възпадените си очи и носове. Безброй восъчни свещи огряваха вътрешността по-ярко от самия рай и димът цапаше тавана, който бе пребоядисан специално за случая.

Въпреки своята неохота и вродена стеснителност Аркадио Карнабучи беше удостоен с особено високата чест да изпее „Аве Мария“ заради впечатлението, което бе направил на дон Дино на Цветница. За да не надделее съпротивата му в последния момент, той беше взет с кола от къщурката му и настанен между братовчедите на дон Дино Селмо и Нарно. Дори му осигуриха роба, с която приличаше на пораснало момче от църковния хор.

През какви агонии премина Аркадио Карнабучи по време на службата. И те нямаха нищо общо със скръбта му за починалия. Той бе в състояние да мисли само за възможността да види отново Фернанда Пондероза, да изчисти всякакви недоразумения и с надежда да ѝ направи предложение за брак; вместо това трябваше да пее на погребение. Разбира се, че не можеше да откаже. Съзнаваше твърде добре, че ако се опита да наложи волята си, наследствената маслинова горичка на династията Карнабучи щеше да лумне в пламъци. Но колко горчиви бяха чувствата му заради тази несправедливост. И как желаше церемонията да премине по-бързо, за да може да избяга колкото е възможно по-скоро.

Насред всичко това и сред мъглата от тамян доктор Кроче забеляза характерната фигура на моята господарка на църковна пейка няколко реда зад него. Пристигането му навреме бе щастлива случайност. Те си размениха кимвания и когато накрая службата приключи след три часа хвалебствия, разнообразени с химни, четения и самата меса, те се срещнаха на църковната пътека.

Изчервени по един и същ начин, и двамата заговориха едновременно в стремежа си да разчупят леда.

— Прекрасна служба — тя.

— Разкошно изпращане — той.

Думите им се сблъскаха в задушния въздух и се смесиха, като предизвикаха и двамата да изпуснат сподавен кикот и после да се огледат крадешком наоколо от страх, че останалите в паството са ги чули.

Те се гледаха в очите в продължение на сякаш цяла вечност, но това вероятно продължи не повече от няколко секунди.

— Мърдайте — каза някой отзад.

Докторът усети нечий лакът в гърба си.

— Пътеката е задръстена.

— Не се блъскайте.

— Имайте търпение, чувате ли?

— Не мога да дишам в това меле.

— Движете се.

Силата на човешкия поток ги раздели. Телата на опечалените се настаняха между тях като приливна вълна. Моментът беше отминал. Те продължиха да гледат назад един към друг от местата си в навалищата. Никой от двамата не можеше да се бори срещу течението. Оформяха ли чувствените устни на доктора някаква дума, предназначена за сестрата? Тя извиваше шия да види, но вътре бе прекалено задимено, а сега и твърде тъмно, защото свещите бяха изгорели. Каза ли той нещо, каквото и да е? Той усещаше очите ѝ върху себе си — неподвижни, кафяви, топли, приветливи. После, когато затвори клепачи, още ги виждаше.

Навън всички бяха заети в разговор с нахалните сплетници. Поликарпо Пинто искаше да говори за мазолите си. Филиберто Карофало търсеше лекарство за агресивните брадавици, които вгорчаваха живота му. Федра Брини демонстрира целулитата си пред цялото паство.

Те се загубиха в тълпата и макар очите на всеки да продължаваха да търсят другия в увеличаващата се маса хора, търсените от тях фигури бяха изчезнали.

ОСМА ГЛАВА

Веднага щом Аркадио Карнабучи успя да се промъкне през гъстата тълпа опечалени и да захвърли костюма си на хорист, той се запъти към „Щастливото прасе“, където разочарован научи, че обектът на мечтите му в момента работи. Познаваше слабостите на месаря и това никак не му харесваше. При първа възможност Аркадио щеше да я помоли да напусне.

Фернанда Пондероза беше сама в магазина, защото Примо Касторини трябваше спешно да се погрижи за някаква работа. По-рано той бе получил по пощата една от собствените си свински глави с прикачена бележка, която гласеше: „Дон Дино ще бъде отмъстен.“ Разбира се, касапинът разбираше какви са опасностите, ако се изправиш срещу мафията, но нямаше да позволи да го заплашват. И отиде във фабриката за свинско на Пучило за откровен разговор по въпроса за надениците. Той беше невинен и всеки, който твърдеше обратното, щеше да си намери белята.

Веднага щом камбаните на преподобната камбанария известиха края на погребалната меса, Фернанда Пондероза видя в магазина да влиза мъжът, който ѝ направи серенада в първата вечер след пристигането ѝ. Разбра, че това е той. Веднага позна дланите му. Големи като лопати, неловки и абсолютно неподходящи за хилавото му тяло. Тя разглеждаше мъжа с присвити очи. По-добре да не почваше да пее сега, защото щеше да го изхвърли навън на улицата. Какво искаше?

— Синьор? — Тя добави стоманена нотка в гласа си, за да го обезкуражи.

Боже, тя беше великолепна, помисли Аркадио. Униформата ѝ изчезна по мистериозен начин и сега носеше тясна червена рокля, която очертаваше извивките ѝ и го докарваше до лудост.

Речта, която Аркадио Карнабучи постоянно репетираше наум, след като се събуди от съня си предната нощ, и в по-обща форма през последните двадесет години, моментално се изпари.

Сега на дневна светлина той можеше ясно да види нейното великолепие. Онази нощ на балкона в светлината на фенера успя да

получи само бегло впечатление от нея, но сега бе поразен от изумителната ѝ пищност. Даже зъбите ѝ бяха великолепни. Масивни. Като тези на кон. Той сякаш получи физически удар, виждайки я в плът и кръв — възплъщение на пулсиращите му желания, — заобиколена от свински крачета и висящи шунки.

Почувства как се олюлява. Краката му омекнаха. Сякаш не можеха да издържат тежестта му. Внезапно му стана непоносимо горещо. Знаеше, че се изчервява като рак. Започна да се паникьосва. Как можеше да започне да излива сърцето си тук, в свинската стая на месарницата? Имаше толкова много неща, които трябваше да изрече. Той бе съкрушен от мащаба и силата на собствените си чувства. Тези чувства го изпълваха до пръсване.

Не трябваше ли да размисли и да започне да пее? Винаги беше по-изкусен в песните, отколкото в разговорите. Моментът се разтегляше като дъвка. И двамата съзнаваха засилващото се неудобство. Очите на Фернанда Пондероза изпращаха стрели и бодли. Защо той не проговаряше?

— Да? — подкани го тя отново.

Той размърда устни, но думите не можаха да намерят пътя си от объркания му мозък и навън през устата му. За да подпомогне процеса и да свърже необходимите синапси^[1], той отвори и затвори устата си няколко пъти като риба.

— Шунка — успя да изтърси накрая и ларинксът го засмъдя от усилието, което му струваше тази единствена дума.

Кризата бе преминала. Напрежението в атмосферата на месарницата малко се разреди, но недостатъчно, за да накара и двамата да се почувстват по-удобно.

— Коя? — дойде нейният рязък отговор.

Аркадио Карнабучи само успя да посочи с един от огромните си червеникави пръсти шунката, висяща точно над главата на Фернанда Пондероза. Ръката му, огромна и космата, трептеше във въздуха пред очите ѝ. Това беше отвратително. Нямаше как отвращението ѝ да бъде по-осезаемо или по-очевидно, но Аркадио Карнабучи бе сляп за това. Той си имаше своя сценарий и се придържаше към него. И в пълните ѝ с отрова очи откриваше само любов. Неукрепнала любов, трябваше да признае, но тя все пак беше там. Трябваше да бъде там.

Фернанда Пондероза протегна ръка нагоре и свали долу шунката от куката ѝ. Той я наблюдаваше очарован. Тя усещаше погледа му върху себе си. Той започна да се поти. Тя се изчерви. Той почервеня като домат. Тя му уви шунката в кафява амбалажна хартия и я бутна към него по тезгяха.

— Петдесет — каза му.

Той измъкна смачкана банкнота от един джоб и я протегна към нея. Тя я гледаше така, сякаш съдържаше някаква болест. Внимателно я издърпа от хватката му с върховете на палеца и показалеца си, пусна я от високо в чекмеджето на касата и с трясък го затвори. После започна да работи зад щанда, да подрежда буркани и туршии и да забърсва с парцал блестящите вече повърхности. Аркадио Карнабучи се опита да измисли всякакви възможни причини, за да остане, но това не му се удаде и накрая разбра нейния намек, взе си шунката, измърмори „приятен ден“ и напусна магазина.

Фернанда Пондероза не отговори, а използва шише с дезинфектант за тази част от тезгяха, която бе замърсена от допира на ръцете му.

Той прекара вътре двайсет и три минути и те размениха помежду си точно седем думи. Вън, на улицата, Аркадио Карнабучи беше готов да се унищожи.

Той неколkokратно удари главата си в стената на пекарната „Бордино“ съвсем открито пред тълпите минувачи.

Поликарпо Пинто и Себастиано Монфрегола се спогледаха и поклатиха глави.

— Това може да причини на мъжа самотният живот — коментира мъдро Поликарпо.

— Той трябва да се ожени — съгласи се Себастиано.

— Но кой ще го вземе? — извика Лука Карлучио, сбръчканият общар, който се наслаждаваше на спектакъла от прага си от другата страна на улицата.

— Чух, че е купувал чаршафи...

— Той е на ръба на лудостта, това е ясно.

Сузана Бордино побърза да излезе от пекарната, за да провери за всякакви възможни повреди на сградата, за която се закле, че скоро ще бъде нейна.

— Хей — излая тя към моя нещастен производител на маслини.
— Върви си блъскай главата върху стената на някой друг. Такава твърда глава — и да я блъскаш по стените. Нищо чудно да предизвика земетресение.

Аркадио, изумен както от собствената си неадекватност, така и от ударите, които сам си бе нанесъл, тихо се измъкна към маслиновата си горичка и сподели горчивата си тайна със своите дървета. Той знаеше, че реалният разговор с нея не протече добре. Когато подготвяше хубавата си реч, пропусна да вземе предвид своята нервност. Сам саботира добре подготвените си планове. Как проклинаше саморазруши-телните си импулси.

Аз го наблюдавах иззад шумолящия жив плет в покрайнините на горичката и очите ми бяха замъглени от сълзи. Срам ме е да призная, че господарката ми трябваше да отиде на погребението пеша, но тази сутрин аз отново не бях в обора си.

Когато сълзите на Аркадио Карнабучи пресъхнаха и попиха в меката почва на маслиновата горичка, сълзи, които по-късно щяха да придадат допълнителна пикантност на знаменития му зехтин, и успокояващият въздух на древната горичка го утеши, той започна да събира като сврака сребърните частици надежда от купчината боклуци на отчаянието.

Въпреки тази втора несполука той знаеше, че тя му принадлежи и е единствено негова. Утре щеше да се наконти — вече без полумерки, — за да се върне в касапницата. Там щеше да обяви любовта си и да вземе своята награда.

[1] Област на предаване на нервните импулси (мед.). — Бел.прев.

ТРЕТА ЧАСТ РАСТЕЖ

ПЪРВА ГЛАВА

На следващата сутрин Аркадио Карнабучи улови образа си в блестящата стъклена витрина на „Щастливото прасе“ и едва се разпозна. Бе решил да остави очилата си у дома и почти не виждаше без тях. Без очила лицето му изглеждаше съвсем различно. Струваше му се чуждо и дори тези, които никога преди не го бяха виждали, щяха да кажат, че нещо му липсва.

Необходими му бяха няколко секунди, за да познае себе си в индивида в елегантен костюм със зализана назад коса и червен карамфил, който видя отразен там.

Наистина, личеше си, че костюмът отдавна е единствен източник на прехрана за семейството молци, които живееха в стария му гардероб, и те наблюдаваха разтревожени, докато той го сваляше от ръждясалата закачалка и го отнасяше.

— Ще се върне навреме за обяд, милички — успокои майката гладните си личинки, опитвайки се да звучи оптимистично, но изгледите за закуска бяха мрачни.

Дължината на панталона му вече не беше толкова модерна. Сега, когато стана модно да се вижда голяма част от чорапа между подгъва и обувката, дължината на панталоните му не беше вече толкова модна, както когато костюмът бе нов. Но въпреки това, щом Аркадио Карнабучи се позна и изненадата му отмина, позволявайки на веждите да заемат обичайното си положение върху лицето, той усети прилив на гордост заради начина, по който се бе издокарал.

Той потърси в джоба си ухажорската картичка, върху която бе написал най-важното; този път нямаше да позволи на нервите си да му изиграят лоша шега. Цялата предишна вечер направо бе агонизирал при надписването на картичката. От пакета със сто такива картички, който купи за целта от книжарницата на „Виа Батиста“, бързо се образува планина от смачкана хартия в краката му под масата. Когато стигна до последната, той знаеше, че този път трябва да я надпише правилно. Сега или никога. Без повече грешки. Ръката му, която се чувстваше неуверена, тъй като нямаше никаква команда от мозъка,

вдигна писалката и като страничен наблюдател той видя как тя изписва следните думи с детински почерк:

„Фернанда Пондероза, обичам те. Бъди моя.“

Разглеждаше изписаните от ръката думи, търсейки някакво скрито значение. Но те бяха достатъчно обикновени и подходящи. Нищо излишно, нищо грубо. Наистина в тях нямаше и следа от екстравагантната емоция, която би искал да предаде, но, общо взето, посланието бе добро и приемайки самостоятелното действие на ръката си като благоприятен знак, той угаси лампата, легна си и напразно се опита да сънува Фернанда Пондероза. Нейно мъгляво подобие трептеше някъде над него и всеки път, когато съзнанието му се опитваше да го улови, то изчезваше.

На другата сутрин познатият тон на кравешкия хлопатар отново обяви присъствието на Аркадио Карнабучи в „Щастливото прасе“ и веднъж попаднал вътре, слабо виждащите му очи потърсиха внушителната фигура на Фернанда Пондероза.

Но той успя да различи само огромни люлеещи се розови петна, които го озадачаваха, докато не осъзна, че това са шунките с размазани от късогледството му очертания. Един гръмовен глас го накара виновно да подскочи. Това не беше гласът на Фернанда Пондероза. Не. Това беше Примо Касторини.

— Здравей, Аркадио Карнабучи.

И отново устата на производителя на маслини извърши рибешки движения. Самият той не очакваше това от себе си.

Примо Касторини не закъсня да забележи промяната в Аркадио Карнабучи и ревността му подскочи като кобра, готова за атака.

— Абе, съседе — избоботи той, — външността ти е толкова променена, че едва те познах. Да не е умрял още някой? На друго погребение ли отиваш да пееш? Къде са ти очилата? Да не ти се е случило нещо?

Тези въпроси объркаха още повече Аркадио Карнабучи. Очите му продължаваха да шарят по рафтовете, отрупани с буркани туршия, които изглеждаха като живи, защото вечно променяха формата си, търсейки увереността, с която пристъпи в магазина, и отсъстващата фигура на Фернанда Пондероза.

— Болен ли си? Да повикам ли Кончита Крочета?

Пръстите на Аркадио Карнабучи опипваха ухажорската картичка в джоба му. Но тай не можеше да получи помощ от нея. Накрая, след едно погълнало ги мълчание и точно когато Примо Касторини отиваше към вратата, за да повика помощ, Аркадио разбра, че се налага да промълви няколко думи; поне една дума. Накрая отчаяно като магьосник, измъкващ заек от цилиндър, той изрева:

— Шунка.

Звукът излезе прекалено силен. След предшестващото го мълчание. Но все пак излезе. Спаси го от сигурна криза. Тези две срички съдържаха цялата мъка, цялата болка, копнеж, кипеж, изгаряне и страдание по света.

Сега беше ред на Примо Касторини да подскочи. Спокойното му телосложение моментално загуби контакт със земята под краката му. Той се обърна и погледна Аркадио Карнабучи с различни очи. Наистина ли бе произвел такъв звук? Звук, какъвто Примо Касторини не бе чувал никога преди. Способен ли беше Аркадио Карнабучи на това? Дали Примо и всички останали в региона не го бяха подценили? Наистина ли тази жалка мишка беше мъж?

Примо Касторини се върна обратно и заоглежда Аркадио Карнабучи, опитвайки се да открие в това заекващо нищожество следа от някаква страстна искра, която го бе накарала да изпусне онзи невероятен рев. Подобно нещо обаче не се забелязваше. Смутен, Аркадио Карнабучи гледаше надолу в каменните плочи на пода, леко покрити с дървени стърготини, и пристъпваше от крак на крак в обувките, които стягаха толкова болезнено пръстите на краката му. Те не бяха изваждани от кутията им от погребението на майка му преди двайсет и две години. Тогава го стягаха, стягаха го и сега.

— Шунка ли каза? — попита крайно изненадан Примо Касторини.

Аркадио Карнабучи немощно кимна.

Примо Касторини вдигна една шунка от изложените, така, както човек би вдигнал новородено бебе — с любов, внимателно и със страх да не го изпусне, — и я уви нежно във восъчна хартия. Изглеждаше чиста загуба такава прекрасна шунка да попадне в ръцете на такъв глупак, но това беше бизнес в края на краищата. Не можеше да си позволи да бъде сантиментален.

— Струва ми се, че похапваш доста шунка напоследък, Аркадио Карнабучи — отбеляза той мрачно и решително. — Фернанда Пондероза ти е продала една вчера, нали?

При споменаване името на неговата богиня, на неговия идеал, неговата муза, неговата любов, неговия живот Аркадио Карнабучи подскочи така, сякаш бе ударен отток, след което се помъчи да остане на крака, защото много му се искаше да легне направо там, където стоеше, и да се разплаче.

— Сега не искаш да прекалиш с шунката, нали? — продължаваше тихо Примо Касторини, завързвайки грижливо пакета с парче канап, което отрязва с гигантски нож. Нож много по-голям от необходимото за рязане на канап. Докато го правеше, погледът на животинските му очи всели страх в сърцето на Аркадио Карнабучи. Това наистина ли прозвуча като заплаха или пак бяха отговорни опънатите му като струна на цигулка нерви, които го караха да приема думите по такъв начин?

Аркадио Карнабучи успя да подаде банкнота и да поеме шунката, която му се стори толкова тежка, че едва успя да я вдигне. Измъкна се от магазина — съвсем различен човек от чевръстия и наперен мъж, който бе влязъл там преди четири минути. За четири минути той сякаш бе остарял с четирийсет години. Беше съкрушен и жалък с брилянтина в косата и цветето в бутониерата, с хубавите си дрехи, които всеки друг мъж в региона би се срамувал да подари дори на бедните.

Когато излезе от магазина, Фернанда Пондероза, която се връщаше от изпълнението на поръчки, почти щеше да го отнесе. Тя го изгледа като нещо, което спокойно би настъпила. Преди той да успее да се извини, че се е изпречил на пътя ѝ, тя изчезна вътре и камбанката над вратата бе заглушена от затварянето.

Сузана Бордино, заета в този момент с почистването на витрината си преди посещението на синьор Кокоца от Хигиенно-епидемиологичната инспекция, хвърли поглед на Аркадио Карнабучи, който можеше да изпепели и хляба във фурната на пекарната „Бордино“. След това тя повика съпруга си Мелкиоре и свекъра си Луиджи, както и цялата опашка клиенти, които очакваха появата на горещия, хрупкав и божествен хляб от фурната, изпълващ въздуха с неустоим аромат, за да станат сами свидетели на новия външен вид на

Аркадио Карнабучи. Луиджи Бордино инстинктивно разбра защо Аркадио Карнабучи се бе облякъл като клоун и ревността закипя като ферментираща мая в обикновено спокойните води на душата му.

Аркадио Карнабучи дори в това объркано състояние изобщо не помисли да удрия главата си в стените на пекарната, а гледаше с празен поглед морето от лица зад витрината, които също го наблюдаваха. Хлябовете не се превърнаха в пепел само благодарение на чист късмет, защото Луиджи Бордино следеше като омагьосан заедно с всички останали действията на бедния Аркадио.

Това патово положение продължи, докато изумителното майско небе не се разтвори и въпреки жегата тежки капки дъжд започнаха да падат от огромна височина. Залепиха мазната коса върху скалпа на Аркадио Карнабучи, а обядът на молците за миг подгизна.

В подобни моменти, които сякаш се разтягаха във времето и продължаваха вечно, Аркадио Карнабучи вярваше, че е умрял и е попаднал в ада. И въпреки това не можеше да помръдне от мястото си, сякаш бе пуснал корени като дърво. Накрая, когато дъждът започна да се стича на вадички по лицето и напълни очите му, от което те съвсем престанаха да виждат, той осъзна необходимостта от укритие и бавно закуцука към дома си, приведен под тежестта на шунката и нещастieto си.

Сред ароматната топлина на пекарната „Бордино“ гражданите се оживиха отново като актьори на сцена. Луиджи Бордино си спомни за хляба точно навреме, но в интерес на истината, глазираната му коричка бе със съвсем леко по-тъмен кехлибарен оттенък от обичайния. Мелкиоре отново се зае да поръсва пастичините със захаросани капки, а Сузана шумно заклеимяваше Аркадио Карнабучи пред всеки, който бе готов да я слуша.

Причината за спектакъла, Аркадио Карнабучи, почти стигна вратата на къщичката си, когато дъждът спря така внезапно, сякаш някой беше затворил кранчето. Дъждовните облаци се разнесоха, слънцето жареше немилостиво и след секунди всички локви изсъхнаха. За падналият проливен дъжд говореше само постоянната влага в двора на Аркадио Карнабучи, чиято предна пътека се бе превърнала в блато. Трябва да му се признае, че не се разплака.

Прогизналият костюм беше станал тежък като броня. Червеният карамфил в бутониерата бе отнесен от дъжда. Ухажорската картичка в

джоба му се бе превърнала на каша и скъпоценното ѝ послание бе размазано в мастилено петно. Сега миризмата на мухъл и гнилоч бе преодоляна от вонята на мокро куче, която идваше от подгизналата вълна. Той остави сакото там, където го съблече — в коридора. Костюмът продължи да стои изправен. Беше се превърнал в най-заклетия му враг. Сега той го свързваше с ужасната сутрин и несправедливо го обвиняваше за нещастията си.

Занесе шунката в малката си кухня, помрачена сега от неуспеха и разочарованието. Колко различна беше от светлата, ведро стая, която бе напуснал преди немного време. Той си сложи очилата — очилата, които бе твърде суетен да носи, поставени до чашата с последната глътка кафе, която остана неизпита поради неговото нетърпение. Струваше му се, че е оставил кафето си преди години. Докато седеше, той се видя отразен в калейдоскопа на гладкото покритие на масата. Измъчените му очи го гледаха, изпълнени с укор.

— Глупак такъв — разчете той изражението им.

Да. Той беше глупак. Един стар глупак.

ВТОРА ГЛАВА

В „Щастливото прасе“ Фернанда Пондероза бършеше и лъскаше, режеше шунка, опаковаше наденици, гарнираше свински глави, зареждаше рафтовете и обслужваше клиентите с високомерие, което удвояваше нейната привлекателност. Никога преди магазинът не бе толкова посещаван. Сякаш всеки мъж от района беше дошъл днес и Примо Касторини знаеше, че не свинските му продукти ги привличаха.

Луиджи Бордино откри своята муза във Фернанда Пондероза. Когато научи за привързаността ѝ към маймуните, той ѝ занесе хлебно копие на Оскар с истински размери. Последваха миниатюрни костенурки. Фернанда Пондероза се отнасяше към Луиджи Бордино като към някое от своите животни и се смееше на опитите му да спечели нейното благоразположение. Той ѝ отговаряше, като припикаше наоколо като кутре.

Ала на другите не им бе забавно. На Сузана Бордино ѝ излизаше пяна на устата. Безразсъдният ѝ свекър се държеше като влюбен юноша, но какво можеше да направи тя? Деликатните косми по ушите на Мелкиоре скоро бяха опърлени от постоянните ѝ оплаквания. Въпреки че техните бащи, дядовци и наистина всичките им предци са били съседи и дори приятели, Примо Касторино беше решил да пререже гърлото на Луиджи Бордино с големия нож. И щеше да го направи, ако това безразсъдство продължаваше. Да, щеше да го заколи като прасе. Нека да му изтече кръвта. Да го окачи на месарската кука. Да изсипе червата му в някое ведро. Да го превърне в наденици. Той знаеше, че ще го направи скоро. Всеки момент. Бог да му е на помощ, защото полудяваше.

Останалата част от деня прекара в размишления. Помисли да затвори месарницата и да изгони всички навън. Не можеше да търпи други мъже да я гледат. Всеки похотлив поглед бе за него обида. Какво ако бизнесът фалираше? На него не му пукаше. Той вече не бе важен за него. Искаше само да я гледа.

Да, Фернанда Пондероза го влудяваше. Тя напълно го беше обсебила. Той с недоумение си спомняше последните четирийсет и

осем часа. Даже не можеше да се познае. Вече не беше Примо Касторини, свинският касапин. Беше някой друг. Но кой? Това не знаеше.

И въпреки това тя не го забелязваше. Изобщо. Защо бе така? Той не бе свикнал с такова отношение. Беше нещо като фаворит на жените в региона. Повечето от тях се бяха домогвали за вниманието му. Мъжката му гордост бе наранена. Какво му ставаше, че да го подиграват така и да предпочитат всеки друг глупак пред него?

Тази вечер Примо Касторини бе забавляван от благоуханната вдовица Филипучи, една от неговите дами приятелки, с която преди тази катастрофална промяна той беше повече от щастлив да прекарва от време на време по няколко часа. Но сега не можеше да откъсне съзнанието си от Фернанда Пондероза.

Дори когато вдовицата му пя любовни песни под съпровод на китара, дори когато му изпълни гола танца на кадифените патици, дори когато заемаше тантрични пози йога, които практикуваше за същата тази цел, дори когато я проклинаше, че не е Фернанда Пондероза. Как бе възможно някоя жена да се сравнява с нея? Беше глупаво от страна на вдовицата дори да се опитва. Не само му бе скучно. Той беше отвратен.

След като напусна будоара на вдовицата, Примо Касторини обикаля безцелно улиците. Не знаеше къде отива, нито какво прави. Обувките му се изтъркаха от тротоарите. Тези, които го гледаха, се тревожеха да не предизвика някое земетресение или най-малкото свличане на камъни. Сега на града му трябваше малко, защото бе построен направо върху голям разлом в земната кора и в миналото дори твърде ентусиазирано счупване на твърдо сварено яйце бе достатъчно, за да причини катастрофа.

Примо Касторини обаче не се терзаше от това. Нека предизвика земетресение. Нека да умре. Нека всички да умрат, вместо той да продължава да тъне в нещастията си. Някакъв сърбеж в самата му сърцевина сякаш го разпъваше на кръст. Той се държеше изправен, стегнат, опитваше се да контролира всеки свой мускул, но не можеше да облекчи търкането, триенето, свиването и разпускането, пулсирането, болката, да, откровената болка, която започна да сълзи в него и се изля като потоп.

Моята господарка, която точно тогава мина случайно край него, намигна на Примо Касторини и му връчи тубичка с балсам за втриване.

— Втрий в тялото си това нещо — любезно го посъветва тя. — Ще помогне.

Но Примо Касторини знаеше, че никакво лекарство няма да го излекува. Лицето на Фернанда Пондероза владееше мислите му. Макар в нея да се долавяше някаква повърхностна прилика със Силвана, той разбираше, че те изобщо не си приличат. Силвана беше обикновена. Чертите им безспорно бяха еднакви, но някаква магия бе добавена в същността на Фернанда Пондероза. Нейното тяло, нейната осанка, наперената ѝ походка бяха предназначени да унищожават мъжете. А колко силно желаше той да бъде унищожен.

Защо тя не издаваше нищо за себе си? Той се бе опитал да завърже разговор с нея. Да я предразположи към откровеност. В края на краищата, те всъщност бяха роднини. В продължение на двата мъчителни, великолепни дни, през които работиха заедно, тя не разкри нищо. Никаква лична информация. Това беше подозрително. Какво криеше? Каква игра играеше? Какво беше бъдещето ѝ?

Трябваше ли сега да отиде при нея? Да се хвърли в краката ѝ? Да я хвърли на леглото и да ѝ покаже любовта на един истински мъж? Само едно нещо го спираше: не можеше да рискува тя да го отхвърли. Знаеше, че може да понесе всичко освен това. Единствено това щеше да го съсипе. Ох, само да дойде утрешният ден и отново да бъде с нея. Да нахрани очите си с нея. Да вдишва неотразимата ѝ миризма. Да усеща тръпката от тялото, ѝ, когато минава наблизо. Как щеше да изтърпи бавно точещите се часове на оставащата нощ?

Краката му сами го отведоха до старата му фамилна къща. Искаше само да я зърне, това бе всичко. Но нямаше нито една запалена светлина. Мястото изглеждаше изоставено. И ревността му веднага започна да рисува в съзнанието му болезнени картини: Фернанда Пондероза и някакъв мистериозен мъж вечерят на свещи в ресторант „Бенито“, танцуват танго в „Дивина“ или още по-лошо, лежат прегърнати в огромно кръгло легло, застлано с черни сатенени чаршафи.

Но Фернанда Пондероза не беше излязла в града с друг мъж. Разбира се, че не. Тя се намиреше в древната кухня на Касторини и

допиваше чаша студено кафе, което бе забравила да изпие. Беше се стъмнило, както седеше до дългата маса, вгълбена в спомени за миналото, опитваща се да увлече Силвана в разговор, но Силвана решително отказваше да се появи.

Когато Примо Касторини се отдалечи, изпълнен с горчива ярост, той не забеляза фигурата на Сузана Бордино, която дебнеше в сенките, наблюдаваше и чакаше. Тя също бе заета с мисли за непознатата, но поради различна причина.

ТРЕТА ГЛАВА

Бebetата личинки в гардероба на Аркадио Карнабучи умряха сгърчени поради липсата на храна. Майката молец лежеше в един ъгъл, крилата ѝ бяха пречупени под тежестта на мъката. Напразно бяха чакали ден подир ден завръщането на костюма. Той никога не пристигна.

Всъщност костюмът беше изхвърлен на боклука от Кончета Крочета, която го намери захвърлен в коридора, когато дойде да посети Аркадио Карнабучи. С удивителния си инстинкт моята господарка беше отгатнала, че нещо го измъчва, и пристигна неканена.

Тя влезе в кухнята и откри тялото на моя производител на маслини отпуснато на стола, само по дълги долни гащи, от които капеше вода — той ги сваляше само през месец август, — и една долна риза. Трябва да отбележа, че каквото и да носеше, аз винаги го намирах възхитителен.

Но това, което тя не успя да предвиди, беше тежестта на нещастieto, което, изглежда, го бе поразило толкова жестоко предния ден. Очите му бяха отворени, но невиждащи, той се намираше в безсъзнание и едва дишаше. Плътта му бе студена и сива, много по-сива от обикновено, и косата му, стърчаща като купчина катран върху главата, я накара да изпита чувство на тревога, каквото рядко бе изпитвала по време на дългата си забележителна кариера. Цялото му същество сочеше наличието на някаква рядка и ужасна инфекция.

Кончета Крочета имаше предпазливостта да си сложи чифт гумени ръкавици, купени на едро от същия този търговец, който бе пътувал на „Санта Луиджия“ в страх от Фернанда Пондероза, и извърши обичайните тестове. Тя откри, че той е полумъртъв. Дори може би и по-малко жив.

Настани го колкото можа по-удобно, като махна падналата в скута му шунка и го покри с една черга от пода, която беше осеяна със смачкани парчета картон. Присъствието на шунката я тревожеше. Бе чувала навремето за някои гротескни фетиши, но никой от тях не включваше студено месо. Тя бързо телефонира за линейка.

Аз наблюдавах с тревога през прозореца с притиснати до стъклото ноздри. Само да можех самата аз да вляза в къщичката, тогава щях да го спася: щях да му направя изкуствено дишане уста в уста, сърдечен масаж и каквото бе необходимо. Бях наблюдавала господарката си достатъчно, за да мога да извършвам сама такива процедури.

Защо Кончета Крочета не направи нищо повече? Защо не му инжектира някакво лекарство? Защо не го зашлеви по лицето? Защо не го поля със студена вода? Нещо. Каквото и да е. За да го събуди от тази ужасна вцепененост, която така ме изпълваше със страх.

В безпокойството си аз изрових земята под прозореца с копитата си и оставих следа от слюнка върху стъклото, поради което виждах все по-трудно какво ставаше вътре.

След известно време, което ми се стори тогава цяла вечност, но бе фактически само двацет и седем минути и единайсет секунди, звънът на камбанки обяви пристигането на древната линейка на района. Фелдшерите Джанлуиджи Пупини и Ирина Бианкарди бяха натъжени от състоянието на Аркадио Карнабучи, но не бяха изненадани. Всички здравни професионалисти отдавна очакваха да го порази някакво подобно нещастие.

Те заедно го вдигнаха на носилка и го отнесоха навън. Кончета Крочета, все още с гумените ръкавици, вдигна лежащия в коридора костюм и отиде да го хвърли в кофата за боклук на двора.

Аз се опитах да се покатеря в линейката зад господарката си, но беше ясно, че не съм добре дошла, и те ме изхвърлиха навън, използвайки проклетите си ръце върху нежните ми части, като ми оставиха синини. Очите ми бяха пълни със сълзи. Не беше ли естествено да отида с него? Аз, която го обичах най-много в целия свят? Никога няма да простя на господарката си бруталността ѝ в този ден. Оттогава ѝ имам зъб и никога няма да ѝ простя.

Кончета Крочета, която пътуваше с пациента, реши, че е подходящо да се извини заради мен на екипа на линейката и се опита с малко памук да избърше калта, която оставих на пода. Тя каза, че не знае какво ме е прихванало. После Джанлуиджи Пупини и Ирина Бианкарди изпълниха вече нараненото ми сърце с ужас, като намекнаха за това, което знаеха отдавна: че новият шеф на районната здравна служба иска да прекрати напълно използването на мулета и да

ги замени с мотопеди. Застанала пред вратите, които се затваряха под носа ми, аз понесох двоен удар. Оцеляването на любовта на живота ми висеше на косъм и на всичко отгоре ме заплашваше уволнение. Можеха ли нещата да бъдат по-лоши?

Когато те най-после бяха готови за отпътуване, в двора дотича една фигура, облечена в шорти за бягане и потник. Това беше Амилкаре Кроче, който сега, когато бягането почти се бе превърнало в самоцел за него — той вече рядко посещаваше пациенти, — отново беше бягал навън, когато чул за нещастieto на Аркадио Карнабучи, или може би в съзнанието му на първо място е била присъстващата на мястото Кончета Крочета.

Независимо от мотивите му, той заобиколил и тичал толкова бързо, колкото позволявали мощните му крака в посока маслиновата горичка на Карнабучи и малката къщичка на пътя до нея. И той, както обикновено, бе закъснял. Само успя да зърне Кончета Крочета в линейката, преди вратите ѝ най-после да бъдат затворени и с Ирина Бианкарди зад волана автомобилът отпътува за болницата в далечния град Сполето.

Но в тази частица от секундата между затварянето на вратите сестрата също го зърна; погледите им се срещнаха и Кончета Крочета разбра, че той е дошъл тук заради нея. Да, техните погледи се склупчиха в прегръдка, която се превърна във врящо гърне с откровение и желание.

Дали само си беше въобразил, че Кончета Крочета протегна към него едната от малките си ръце? Дали си бе въобразил, че самият той е протегнал към нея едната от дългите си, деликатни ръце точно преди онази врата между тях да се затвори толкова ужасно, и Джанлуиджи Пупини, свършил с проверките за безопасност, да скочи в кабината до шофьора?

Докато линейката се движеше из неравния двор и завиваше към пътя, аз, разбира се, я последвах, защото покрай тази суматоха господарката ми забрави да ме завърже. Зад себе си чувах звука от гумени подметки, когато маратонките на доктора се оттласкваха от асфалта.

На пътя малкият ни кортеж увеличи скоростта си и от линейката Кончета Крочета виждаше галопиращата фигура на доктора. Как само

копнееше тя да отвори двойните врати отзад и да се хвърли в неговите очакващи я ръце, но това не бе писано да се случи.

С крак върху педала на газта, Ирина Бианкарди шофираше колкото бе възможно по-внимателно, но въпреки цялата атлетична практика на доктора той не успя да издържи на темпото на автомобила. Нито пък аз. Макар да подтичвах юнашки до линейката, скоро бях изпреварена и изостанах.

Докато линейката се отдалечаваше със звънящи камбанки, нашите тичащи фигури по пътя след нея ставаха все по-малки и по-малки, докато се превърнахме в движещи се точки по магистралата и Кончета Крочета направи нещо, което отдавна се бе заклела никога да не прави — да пролива сълзи за Амилкаре Кроче и за това какво е могло да бъде.

Аркадио Карнабучи, който лежеше през цялото време в иолусънно състояние, бе почти забравен от всички останали пътници в линейката. Но той нямаше да се възползва особено от тяхното внимание. Сърцето ми се къса при тези думи, но той бе заминал твърде далеч, за да му помогнат разтревожени погледи и поставянето на мокра кърпа върху сключените му вежди.

Ако тя бе помислила за него, което не направи, Кончета Крочета сигурно щеше да изпита раздразнение, че Аркадио Карнабучи е застанал между нея и осъществяването на надеждите и мечтите ѝ. Ако не трябваше спешно да го откара в болницата, тя със сигурност щеше да скочи от линейката, колкото и счупени кости да ѝ струваше това.

Но докторът и аз не се отказвахме от преследването на линейката; ние продължавахме да бягаме километър след километър. През нивите с пъпешни мутанти на Герберто Николето, през ливадите, които изглеждаха на точки от сини овце, през маслинови горички, родили круши. През стада кобили, които сучеха от прасенца, през редове зелки с човешки лица, обърнати към слънцето, през лозя, където лешници бяха заменили гроздето върху виещи се лози. Навсякъде имаше свидетелства за това колко дълбоко бе нарушено равновесието в природата. И ние продължавахме да препускаме.

Отначало избягвахме да се погледнем в очите; между нас съществуваше някакво малко чувство на неудобство; никога не се бяхме чувствали удобно един с друг.

Амилкаре Кроче не харесваше мулета и смяташе, че Кончета Крочета има лош вкус, щом е избрала да си върши работата върху мен; но това беше само един от нейните многобройни странни навици, които я правеха в края на краищата толкова привлекателна.

Аз от своя страна няхах доверие на доктора. Никога не успях да разбера защо бе позволил на фобията си към транспорта да вгорчи живота му. Защо, за бога, не можеше да си вземе едно муле? Не можех да търпя начина, по който тези човешки същества изживяваха своя особен роман. Те бяха от един и същ вид, говореха на един и същ език и за тях не съществуваха дяволските препятствия и затруднения, които издигаха истинска планина между мен и Аркадио Карнабучи. Защо тогава не можеха да се изкажат веднъж и завинаги и накрая да намерят щастието заедно, преди да е станало твърде късно? Ако можех да доживея до двеста години — а вече бях на деветдесет и седем, — пак нямаше да го разбера.

Но тези мисли не владееха съзнанието ми, докато тичах край доктора. Мислите ми изцяло бяха обзети от безпокойство за любимия ми Аркадио Карнабучи, без да знам дали той щеше да живее или да умре. Тичах въпреки болката, която прорязваше като с нож белите ми дробове и пресните охлузвания върху роговите ми копита се увеличаваха с всяка стъпка. Продължавах да тичам и щях да продължавам да тичам, докато падна.

Но Амилкаре Кроче едва ли разбираше защо тича след линейката километър след километър. Той изпитваше чувство на неотложност, онова чувство, което казваше: ако не сега, то кога? И не можеше да се спре. Краката му, програмирани да тичат, тичаха. И след като Кончета Крочета бе в линейката, той искаше да бъде там, където бе и тази линейка. Нещата бяха едновременно прости и сложни.

След известно време аз започнах да поглеждам крадешком настрани към доктора. Това за мен беше лесно, защото очите ми вече си бяха отстрани на главата. Какво виждах? Виждах едно влюбено създание, каквото бях и аз, и виждах насъбрани вътре в него целия страх, тревога, копнеж, болка, красота, радост и трескавите, неотложни, раздиращи, непоносими, прелестни, сърбящи, откачени, кипящи, крещящи, пищящи, смеещи се, плачещи неща, от които кожата настръхва, и които и аз имах вътре в себе си. Това беше страст. И докторът страдаше от тежка форма на това заболяване.

Оттогава насетне изпитвах повече симпатия към него и мисля, че и той от своя страна започна да омеква към мен. И така ние тичахме заедно, като понякога се окуражавахме, когато ни ставаше тежко, нанаягорнището по-стръмно и не ни достигаше въздух, и по този начин изминахме осем километра, като линейката все още се виждаше, но далеч напред по дългия прав път.

Ала нито човешкото, нито мулешкото тяло са способни на повече. Не можехме да продължаваме безкрайно по този начин. С течение на времето неизбежно преминахме от бодър галоп в тръс и след това в бавен ход. Накрая докторът получи някаква остра болка в страни и се сви на две, за да я облекчи. Аз повървах още малко, куцайки с болезнените си копита. Линейката вече не се виждаше. Когато докторът отново се изправи, аз вече се намирах на известно разстояние пред него. Хвърлих му един последен поглед и продължих да вървя целеустремено, а краката на доктора го обърнаха обратно и го запътиха към дома му.

Той имаше болезнен мускул на прасеца си и раменете и шията му се схващаха. Кончета Крочета в линейката вече я нямаше и докторът наистина не можеше да измине целия път до болницата. Не се възпротиви на действията на краката си, нито се опита да промени тяхното решение. Съзнаваше нуждата им от почивка и затова ми махна ободрително и ми пожела всичко хубаво по време на пътуването, после се отправи с по-бавна крачка към Монтебуфо.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Вътре в линейката Аркадио Карнабучи почти не дишаше. Джанлуиджи Пупини и Ирина Бианкарди се шегуваха както обикновено в опит да откъснат сестрата от нейните тревоги, но тя се намираше много далеч, потънала в света на собствените си мисли. Този сладък и нежен Аркадио Карнабучи беше оставен да лежи там като безжизнена купчина. Единственото, което виждаше, бе белият таван на линейката и с ъгълчето на едното си око — космите в ноздрите на Кончета Крочета.

Пътуването до Сполето беше много по-бързо за линейката, отколкото за мен, не след дълго те спряха пред болницата и спешният екип вкара вътре носилката с Аркадио Карнабучи. Но наборът изследвания, на които той бе подложен, не успя да открие причината за неговото заболяване или да определи шансовете му ако не за възстановяване, то поне най-малкото за оцеляване.

Медицински сонди бяха закачени към всяка част на прекрасното му тяло. Той беше свързан с телевизионен монитор, който показваше почти плоската линия на сърдечната му дейност. Отначало мозъчната му функция бе нула, после спадна на минус, след което скочи извън скалата.

Скоро тълпа лекари и пъпчиви студенти медици се събраха около леглото, защото никой никога не бе виждал нещо подобно. Аркадио Карнабучи едновременно демонстрираше признаци на жив и на умрял човек. Технически това не би трябвало да бъде възможно, както мнозина от докторите заявиха, но те не можеха да отрекат достоверността на това, което виждаха със собствените си очи.

Аркадио Карнабучи, който и без това вече бе чудо за мен, се превърна в загадка за медицинската наука.

Кончета Крочета, която при нормални обстоятелства би се развълнувала от нещо такова, изглеждаше замислена и вгълбена: тя не можеше да изхвърли от ума си Амилкаре Кроче. Той трябваше да бъде там в този момент. Щеше да изнесе брилянтен монолог и да обясни

теориите си сред тези изтъкнати колеги. Той отхвърли не само нейната любов, а и своята славна кариера.

Но Аркадио Карнабучи, въпреки всички различни мнения на тълпата изтъкнати специалисти около него, не беше мъртъв технически или по друг начин. Всъщност вътрешно той се чувстваше както винаги. Съзнанието му си беше наред. Но бе загубил способността да общува с тялото си.

Способността да говори го бе напуснала. Устата не искаше да пророни и звук. Никакво изсумтяване, писукане, оригване, стон или тиролско провикване. Вътрешно той ревеше, но никой не можеше да го чуе. Опитваше се да им каже, че е жив и че чува казаното около себе си. Той викаше поне наум, докато направо се оглуши. Защо не можеха да го чуят? Какво им ставаше?

Накрая той се отказа от устата си и концентрира всичките си усилия в опит да помръдне някоя друга част от тялото. Пожелаваше пръстите на ръцете или краката да потрепнат, очите му да примигнат, носът му да се набръчка, членът му да се развие от гнездото си. Нещо, каквото и да е, така че те да спрат да го смятат за мъртъв. Той бе имал подобни кошмари, но сега това наистина се случваше. И не беше сън.

Той напразно се пенеше и кипеше вътрешно. Нищо не помогна. Всичко бе заключено вътре в него. Можеше да види лицата, които се взираха в неговото. Да чуе как множеството развълнувани гласове обсъждат диагнозата му. Можеше да усети сондите в отворстията си; те бяха свалили бельото му, така че той бе напълно гол и изложен на показ. А там присъстваха и доктори жени, освен мъже. Той можеше да ги види.

— Виждал съм трупове, които регистрират повече мозъчна активност — отбеляза един млад доктор, почуквайки недоверчиво с показалец екрана на монитора.

— Това не е нищо — отвърна неговият конкурент от медицинското училище. — Аз съм виждал извадени в буркани мозъци да дават по-високи показатели.

— Не бива да забравяме, че мозъчната му активност е била в долния край на нормалния регистър, когато е бил добре — обади се Кончета Крочета.

Какво можеше да направи той? Наистина се намираше в много трудна ситуация. Искаше да заплаче, но дори не можеше да изкара

сълзи от опулените си очи. Това беше непоносимо. Ако бе в състояние, щеше да се самоубие.

Постепенно свикнаха с тази новост, както неизбежно се получава, и цветът на медицинското братство го остави сам. Тълпата около леглото оредя, докато накрая останаха само един-двама. После и те се отдалечиха. Кончета Крочета, на която всички задаваха въпроси за неговата медицинска история и началото на тази странна криза — като се почнеше от най-издигнатия професор и се свършеше с най-младшия слуга и дори портиера, — накрая бе освободена в ранната привечер.

Всички те, от най-издигнатия до най-последния, бяха заинтригувани от споменаването на шунката в случая и терминът поркофило скоро бе записан в историята на заболяването му. От тогава нататък Аркадио Карнабучи беше наричан с този неподходящ прякор от целия персонал. След като хвърли последен поглед на Аркадио Карнабучи и го потупа по ръката, Кончета Крочета потегли за вкъщи с автобуса с глава, пълна с всякакви романтични идеи.

Сам в болничното отделение, Аркадио Карнабучи остана да се вари в собствения си сос. Какво би могло да му причини това нещо? Той не можеше да проумее. В края на краищата беше производител на маслини, а не доктор. Наистина напоследък бе твърде развълнуван. Преживя няколко разочарования. Не беше ли получил алергична реакция към цялата тази шунка, която неотдавна бе принуден да купи? Тогава истината го осени: причината бе пеенето. Песента му бе докарала това до главата. Може би слабото му, хилаво тяло бе дало повече през онази нощ, отколкото бе в състояние да даде. Да, през онази същата нощ онази песен му бе причинила това. А дори не успя да я накара да се влюби в него. Фернанда Пондероза. И така, той имаше причини да вярва, че песента я е накарала да го намрази.

Щеше ли да бъде принуден да остане в това състояние през целия живот, който му бе отреден? Нима песента го бе повалила в разцвета на силите му? Е, добре, ако не в разцвета на силите, то със сигурност непосредствено след това. Положението просто бе прекалено ужасно. Да се намираш в центъра на тази жива смърт. И всички да смятат, че всъщност е мъртъв, когато вътрешно той си е жив като всички останали. Не можеше да понася да мисли за това. С всяка мисъл отчаянието му се задълбочаваше.

Когато автобусът, в който седеше Кончета Крочета, потегли от двора на болницата, той ме отмина, докато се олюлявах на омекналите си като масло крака. Но сестрата не ме забеляза. Умът ѝ беше далеч оттук. Докато навън се стъмваше и отражението ѝ в стъклото ставаше все по-ясно, Кончета Крочета потъна в свещения таен свят на фантазиите си и всеки, който я наблюдаваше, можеше да види как усмивка бавно огряваше лицето ѝ като свещ. Накрая тя почувства, че се разбират един друг с Амилкаре Кроче. Затова когато се срещнат отново, всякакво неудобство между тях ще изчезне. Това беше един решителен ден.

Но сестрата не знаеше, че непостоянният вятър на любовта е започнал да духа в друга посока.

Амилкаре Кроче си беше вече у дома в Монтебуфо, бе вдигнал изнурените си крака върху възглавница и отпиваше от чаша билков чай, за който вярваше, че въпреки горчивия вкус ще го предпази от възлестата ръка на времето.

Той мисли дълго и напрегнато по пътя към къщи, след като се сбогува с мен и ме гледаше как следвам моя любим към Сполето. Не знам как бе открил тайната ми. Може би изражението на очите ме е издало или може би нашата безнадеждна любов е изострила неговата интуиция. Нормалният разум му казваше, че не може да съществува любов между различните видове. Самата идея за муле и човек, открили истинската любов, беше направо абсурдна. И въпреки това част от него ми пожела късмет. Той ме смяташе за храбро създание, прекалено добро за онази жалка отрепка, за която пилеях любовта си с цената на толкова рискове за собственото ми благополучие.

А какво да кажем за него? Той не беше ли също смешен? Да тича толкова дълго след линейката по такъв начин. От самата мисъл за това го хващаше срам. Какво го бе накарало да постъпи така? Как щеше да се изправи отново пред Кончета Крочета? Направи се да изглежда като глупак. Но тя сигурно нямаше да обърне внимание на това. Никога не го споменавай. И следващия път, когато се срещнат, той щеше да се държи така, сякаш никаква искра не е припламвала между тях. Този път той благодари на съдбата, която винаги ги бе държала разделени. С малко късмет следващия път, когато се срещнат отново, тя вече ще е забравила всичко за този инцидент.

Аз заставах пред най-близкия до тясното легло на Аркадио Карнабучи прозорец и го гледах през стъклото. Гърбът му бе обърнат към мен, но колкото и силно да се взирах, принуждавайки очите си да стоят отворени, без да мигат, той не помръдна. Нито един мускул по тялото му не потрепна. Изглеждаше, че почти не диша. Толкова дълго се взирах в гръдния му кош, че станах кривогледа, но дори тогава не забелязах да се повдига при поемането на въздух. Съзнанието ми изпадна в страшна агония, докато го наблюдавах. Исках той да реагира на молитвите ми. Моля те, вдигни само един пръст, само един пръст, за да ми покажеш, че все още има останал живот в теб. Но бедният Аркадио не можеше и аз едва стоях на крака под тежестта на страданието си.

Накрая количката с вечерята влезе в стаята и Аркадио Карнабучи си спомни, че не е ял нищо от закуска. Колко хубаво миришеше заешкото задушено. Той все още можеше да долавя миризми. Макар по-голямата част от тялото му да бе изключила, миризмите все още успяваха да се промъкнат около краищата на пластмасовите тръби, пъхнати безцеремонно в носа му. Но за Аркадио Карнабучи нямаше да има заешко задушено. Той беше принуден да лежи неподвижен и да гледа как другите пациенти, възрастни мъже в пижами, се събират около една централна маса, за да го излапат. Вечерята на производителя на маслини беше дадена венозно чрез друга система в ръката му и тя не миришеше на нищо друго освен на антисептик.

Аркадио Карнабучи прекара нощта с отворени очи и без да мига въпреки усилията на Карлота Боleta, нощната сестра в отделението, която се опита да ги затвори с нежните си пръсти. Но те непрекъснато се отваряха по собствена воля. Навън аз продължавах да бдя над Аркадио Карнабучи като ангел пазител, докато той се печеше на несправедливия огън на своята съдба.

Докато лежеше там, погребан в собственото си тяло, той знаеше, че може да изпусне шанса си с Фернанда Пондероза. Не му хареса погледът, който му хвърли касапинът предишната сутрин. Той бе загубил представа за времето. Кончета Крочета съобщи на лекарите, че е седял отпуснат на стола си в продължение на двадесет и четири часа. Откъде можеше тя да знае това? Не ставаше ли дума за вчера? Струваше му се, че е изживял цял един живот оттогава.

Да, тогава той беше доловил нещо в Примо Касторини, което не му хареса, каквото и да бе то. Несъмнено касапинът също бе влюбен в нея. И защо да не бъде? Фернанда Пондероза беше толкова чувствена, че всеки мъж би бил глупак да не я обича. А той познаваше навиците на касапина, неговото безсрамно задиряне на жени в района: млади момичета, вдовици, домакини, майки и както мълвата твърдеше, дори монахини. И сега той, Аркадио Карнабучи, го улесняваше да я грабне, точно както брат му бе грабнал сестра ѝ изпод носа му. Историята се повтаряше.

О, каква нещастна душа беше той. Но не можеше да позволи това да се случи. Не можеше да позволи на проклетия касапин да открадне неговата невеста. И преди всичко защото тя бе дошла за него. Той я бе повикал, като засади и изяде любовните си семена като дух, пуснат от бутилка. Нямаше да приеме поражението. Щеше да се бори за нея. До смърт, ако е необходимо.

Само трябваше да се измъкне оттук. Но как?

Той продължи да се бори мълчаливо да помръдне безполезното си тяло. Концентрира всичките си усилия да повдигне само кутрето си, но парчето отпусната плът се противопоставяше на всеки негов опит да го помръдне. Накрая, изтощен, той потъна в ужасен кошмар. В него той лежеше като затворник в собственото си тяло, което не искаше да помръдне.

ПЕТА ГЛАВА

На другата сутрин Помилио Мадалони, най-възрастният от момчетата на Мадалони и естествен наследник на широко разпространената се бизнес империя на баща си, нахлу в „Щастливото Прасе“ и подхвърли един брой на „Ил кориере“ върху тезгяха по посока на Примо Касторини.

— Свършено е с теб, Касторини — измърмори той, без видимо да помръдва горната си устна, върху която цъфтеше нещо, което той се опитваше да представи като мустаци.

Заглавието сякаш изкрещя на касапина: „Шунка оставя местен мъж полумъртъв.“ Следваха зловещи подробности. Имаше снимки на Аркадио Карнабучи в болничното му легло със седем тръби в бедния му подут нос; отзад се виждах само аз как надничам през прозореца. Не смятам, че съм излязла добре на снимката.

Имаше и фотография, на която би трябвало да е заснета прословутата шунка, със сензационното заглавие „Шунки «Касторини»: връзката с мистериозното медицинско състояние“, но Примо Касторини веднага видя, че това е някаква шунка самозванка. Той можеше да познае навсякъде някоя от собствените си шунки. По-вероятно беше майка първеския да обърка бебето си, отколкото Примо Касторини да не познае някоя от своите шунки. Но въпреки това той трябваше да признае, че шунката притежава прилична прилика с някоя от неговите собствени, което можеше да бъде достатъчно за непросветените.

Под статията цялата останала страница бе заета с цветна реклама на фабриката за свинско на Пучило, на която се виждаха усмихнати прасета с лозунга „Домакини, можете ли да си позволите да рискувате? Купувайте сигурна шунка: елате при Пучило.“

Фернанда Пондероза, която се бе приближила да погледне вестника, накара младежа в прекалено широк костюм на тънко райе да почувства внезапен прилив на хормони, какъвто не бе изпитвал от пубертета си. Устата му зина и макар бързо да я затвори отново и да се

престори на светски мъж, той не успя да скрие похотта си нито от Фернанда Пондероза, нито от Примо Касторини.

Той излетя от магазина като спукан балон, зачервен, объркан и пламнал от младежкото си поруменяване. Примо Касторини поглаждаше големия си нож под тезгяха. Щеше да му покаже на това учениче. Така да поглъща с очи неговата жена. В гнева си той заби ножа върху обидната статия в касапския блок отдолу, където той остана зловещо да трепти.

Помилио Мадалони остави след себе си следа от неприятни чувства, сърбяща жегга, ярост, насмешка, неловки пространства и влага, която увисна във въздуха до новото позвъняване на камбанката, обявило пристигането на синьор Алберто Кокоца от Хигиенно-епидемиологичната инспекция, който желаше да вземе една от шунките за изследване.

— Това е абсурд — заяви Примо Касторини, кипнал от гняв. — Не мога да бъда отговорен за това, което правят хората с моите шунки, след като напуснат магазина. Не нося никаква отговорност. Това е конспирация. Те се опитват да ликвидират бизнеса ми. За това се касае.

— Хигиенно-епидемиологичната инспекция е длъжна да пази здравето на гражданите, синьор Касторини. Аз само си върша работата.

Примо Касторини усети, че започва да губи контрол. Имаше чувството, че участва в някакъв продължителен, подобен на самия живот кошмар. Физически той се беше стопил, защото напрежението от последните седмици му се бе отразило зле. Представляваше кълбо от опънати нерви. Всичко се изплъзваше през пръстите му. Очите му отчаяно потърсиха някакъв смисъл в очите на Фернанда Пондероза, но не успяха да открият там нищо. Тя беше непроницаема. Той хвърли мрежата си там като рибар в открито море, но не улови нищо.

Въобрази ли си какво се случи после, или Фернанда Пондероза наистина го докосна? Докато гледаше в очите ѝ като удавник, очаквайки спасение от нея, тя наистина ли се приближи до него, карайки пространството между тях да се свие и заблести? След това ароматът ѝ го обгърна в прегръдка и се просмука в него. Тя се наведе към него и с върховете на пръстите си докосна неговите; които бяха разперени върху тезгяха. Той потрепна при този контакт. Докосването ѝ го изгаряше и той неволно шумно си пое въздух. Пръстите ѝ се

придвижиха нагоре до голите му предмишници, изпълнени със здрави мускули и покрити с гъсти косми като гора. Тогава той се олюля сякаш в агония. След като беше толкова стегнат и напрегнат в продължение на дълго време, сега щеше да колабира. Дишаше благодарение на волята си и бързо отметна глава назад. Едва се сдържаше.

Щеше му се да убие човека, който накара кравешкия хлопатар да зазвъни отново и да прекрати този безкраен момент. Това беше Луиджи Бордино, който носеше роза от хляб като подарък за Фернанда Пондероза и искаше първата си партида наденици за деня. Той не обърна внимание на бележката, попаднала под вратата на дома му и под вратите на всички останали къщи в града, която го съветваше да прехвърли клиентелата си към магазина на Пучило. Беше готов да умре за Фернанда Пондероза. Каква чест щеше да бъде това. Надменният пекар стана още по-важен при мисълта за опасния живот, който водеше.

Примо Касторини тлееше като невидим огън. Трябваше да убие скоро Луиджи Бордино или щеше да се побърка. Но зад Луиджи имаше и други безразсъдни мъже, желаещи да купят нещо от нея, да изпитат радостта да бъдат обслужени от нея или тя лично да им премери надениците. Да плесне свинските им пържоли в тавичката на кантара със звука на целувка. Ако пръстите ѝ бяха докосвали мозъците, големите грапави езици, свинските сърца, с толкова по-голямо удоволствие щяха да им се насладят те. Някои от тях се тревожеха от заплахите, но не можеха да си наложат да стоят далеч от нея.

Макар мястото да гъмжеше от клиенти въпреки пакостната вестникарска статия, нито една шунка не бе продадена през целия ден.

Примо Касторини искаше да затвори магазина и да изгони клиентите, да ги изхвърли вън на улицата. Той мрачно точеше острието на ножа си, докато Фернанда Пондероза обслужваше клиентите. Тя наистина ли го погали? Кожата му все още гореше, но върху нея нямаше следи от допира ѝ. Не можеше да повярва, че това наистина се е случило. Сигурно си го е въобразил. Нищо във външния ѝ вид не издаваше по никакъв начин този момент на интимност между тях. Абсолютно нищо. Тя беше изправена, надменна както винаги и сега дори не го поглеждаше. Той полудяваше. Усещаше как разумът го напуска като пясък в пясъчен часовник.

Разбира се, всички говореха за Аркадио Карнабучи. Фернанда Пондероза чу с облекчение новината, че са го откарали в болницата, макар да не показва това пред никого. Примо Касторини продължаваше да я наблюдава внимателно. Сега целият бе отдаден на това да я гледа; това бе единственият смисъл в живота му, но той не долови никакво чувство от нейна страна към производителя на маслини. Нямаше от какво да се страхува.

Общественото мнение в града беше разделено. Някои чуха с удоволствие и облекчение новината, че перверзният Аркадио Карнабучи е отстранен от общността. И естествено, Сузана Бордино беше тарторът на тази група, която включваше монахините от женския метох, сестрите Гоби с окосмени лица, и Артуро Басиано, продавача на лотарийни билети, който бе наследил злоба срещу клана Карнабучи, датираща отпреди повече от петстотин години.

Но други промениха мнението си за моя беден любим и сега го смятаха за жертва на отровено свинско, вместо за автор на собственото си нещастие.

Враговете на Примо Касторини се радваха, че шунките му попаднаха под подозрение и дори вдовицата Филипучи, която преди бе застъпник на касапина, сега лаеше и искаше неговата кръв.

Вдовицата стигна дотам, че се присъедини към експедицията посетители на моя любим в болницата в Сполето — такова дълго пътуване, че от него щяха да се откажат всички освен най-добросърдечните. Старият Недо, отшелникът, беше наел специално за целта микробус и наистина бе трудно всички да се поберат вътре. Сперанца Пати седна зад волана, понеже Недо отдавна бе загубил шофьорската си книжка. До нея седеше Федра Брини, която бе заета с плетене на шапка за пациента. На Амелберга Фидоти, каквато бе малка и слаба, бе позволено да седне в скута на Федра, но тя непрекъснато се въртеше насам-натам. Отзад се настаниха седмината крадливи Нелинос с кучето си Фаусто. Те първи се намъкнаха вътре и отказаха да помръднат от местата си. Към тях се присъедини Поликарпо Пинто с два от плъховете си, вдовицата и трима представители на градския съвет, които трябваше да се задоволят с пространството зад последната седалка.

По пътя Недо забавляваше пътниците с видението, което бе получил относно Аркадио Карнабучи. Той беше видял любимия ми да

язди златния символ на „Щастливото прасе“ насред пламтящо небе. Докато яздел, Аркадио пеел мистични песни, песни стари като земята, ако не и по-древни, и откъдето минавал, мънички облачета плачели с капки зехтин. Слушателите бяха изумени. Те се съгласиха, че видението е цяло чудо, но никой не можеше да го проумее. Молеха се на Недо да разтълкува значението му, но в критичния момент, когато отвори уста да заговори, мъдрецът бе обзет от едно от характерните си мълчания, което продължи до края на пътуването.

Сперанца Пати, ужасена от капризите на педала на газта, поддържаше скорост, близка до обикновен човешки ход, и изминаха няколко часа, преди микробусът да стигне болницата. Накрая, когато сама видя многобройните тръби и маркучи, закачени за тялото на моя възлюблен, библиотекарката почувства как я понася огромна вълна състрадание и осъзна, че го е съдила несправедливо. Когато никой не гледаше, тя мушна в джоба си единствената реликва, която успя да открие: очилата му. Каза си, че той сега не се нуждае от тях. От този момент нататък аз я смятах за своя съперница и просто не мога да ви опиша какво безпокойство ми причини тя.

Всички посетители зяпаха надолу към Аркадио Карнабучи, оплаквайки ужасната му съдба. Той можеше да чува всичко, което казваха, но, разбира се, не можеше да им отговори. Беше сломен човек. Жестоката борба през последните четиридесет и осем часа го бе изтощила и му беше разкрила ужасната истина на неговото тежко положение.

Как се молеше той Недо да извърши някое от своите чудеса, но, разбира се, светецът не можеше да го чуе.

Победен, духът на Аркадио Карнабучи се оттегли в едно малко тгълче на мозъка му, където се смъкна надолу с гръб до стената и миниатюрните му ръчички покриха лицето му в жест на отчаяние. Накрая посетителите бяха принудени да напуснат отделението и отпътуваха за вкъщи отново със скоростта на охлюв. В града се връщаше една тъжна група и докато сутринта бяха пели песни за побързо минаване на времето, по обратния път всички бяха еднакво мрачни.

Междувременно в „Щастливото прасе“ Примо Касторини най-после успя да затвори магазина зад гърба на клиентите, които плащаха, и да спусне щорите пред тези, които бяха твърде уплашени или твърде

бедни, за да си купят нещо, а само чакаха да се възползват от възможността да зърнат Фернанда Пондероза през дебелото стъкло на витрината.

Очите му все още не се откъсваха от нея, но тя се отнасяше към него с обичайното си презрение. Както винаги, когато той затваряше магазина, тя не каза нищо, а мълчаливо го остави. След като я погледа как си тръгва, Примо се вбеси. Тогава разбра, че си е представил всичко това. Собственото съзнание му погаждаше номера. Ако нещо не се случеше скоро, той щеше да се присъедини към Аркадио Карнабучи в болницата. И накрая тя щеше да съсипе всички, той го знаеше. За хиляден път този ден огледа острието на големия нож и когато изтръпна от мислите си, се насили да го махне от очите си.

През седмиците след нейното пристигане Фернанда Пондероза продължи едностранните си разговори със своята сестра, като се опитваше отново да възстанови, от парчета и остатъци, връзката, която имаха в живота. Но след онзи първи път Силвана никога не се появи отново.

Тази вечер обаче докато Фернанда Пондероза размишляваше за един дългоух младеж, за когото те се бяха борили като млади момичета, но чието име не можеше да си спомни, тя ясно чу гласа на Силвана, който я викаше сърдито от мазето:

— Даже мъртва не мога да се спася от теб. Защо не направиш на всички ни услуга и не изчезнеш някъде другаде? Тук вече си причинила достатъчно неприятности.

— Трябва ли да бъдеш толкова злобна? — сопна ѝ се Фернанда Пондероза, чието търпение я напускаше. Тя зачака, но отговор не дойде. Вбесяваше я това, че Силвана никога нищо не обсъждаше.

Тогава Фернанда Пондероза разбра, че всичките ѝ усилия са били напразни. Мъртва, Силвана беше толкова неразумна, колкото и когато бе жива. Щом не искаше да се сдобрят, Фернанда Пондероза не можеше да го направи сама. Това беше тъжно, но може би се налагаше да приеме, че в края на краищата няма да има щастлив край. И така, неизбежно, Фернанда Пондероза започна да обмисля да напусне това място. Тя винаги си тръгваше, когато можеше да го направи — лесно и без да поглежда назад.

Въпреки ужасното бреме на моята скръб знаех, че няма да мога да остана безкрайно дълго пред болницата, за да чакам завръщането на

Аркадио Карнабучи към живота. Сърцето ми се късаше при мисълта да го оставя там съвсем сам, но трябваше да се върна към задълженията си. Знаех, че въпреки общата ни дълга история заедно Кончета Крочета се нуждае от транспорт, за да върши работата си, и ако я изоставя, тя няма да има друг избор, освен да ме смени.

С натежало сърце напуснах мястото си под прозореца и малкото място с торф, към което толкова се бях привързала напоследък, и след една последна целувка върху стъклото, потеглих с чувство за целеустременост. Очаквах да ме прониже болка от движението, но когато излязох на открития път, мускулите ми се отпуснаха и успях да препусна в тръс по-енергично и както не го бях правила отдавна.

Копитата ми бяха оздравели и сега изглеждаха толкова еластични и силни, колкото и в дните на младостта ми. Чувствах се добре и увеличих скоростта си до лек галоп, а после — до пълен. Любовта сякаш ми бе дала криле. Оттогава насетне бях в състояние да галопирам напред-назад между обора си и болницата като истинска атлетка.

Колкото повече тичах, толкова повече исках да го правя. Сега разбирах какво подтикваше доктор Кроче напред. И аз бягах, бягах и бягах, чувствах вятъра в козината си, как реве край ушите ми и как свири в дългите ми зъби. Може би тичах както за моя възлюблен, така и за себе си, защото докато той беше затворен вътре в тялото си, аз можех да му дам свобода с моя бяг.

ШЕСТА ГЛАВА

Докато моят ангел продължаваше да чезне в болницата, аз реших да изпълнявам задълженията си колкото можех по-добре. Нямаше да дам на Кончета Крочета извинение за придобиване на мотопеда, който щеше да сложи край на моята кариера. И трябва да отбележа, че никога не сме били по-заети, отколкото през това лято; още преди температурите да достигнат максимални стойности, ние преживяхме най-жестоката гореща вълна, която местността някога е познавала. Не толкова болести, колкото разстроено здраве тормозеше нашите иначе яки граждани, и ние винаги бяхме на път, защото правехме домашни посещения.

Особено ни тревожеше бебето на Фонди — Серафино, родено по време на чудотворния дъжд от пера. Да, когато Серафино Фонди беше роден преди трагедията, която толкова измъчи моя възлюблен, миниатюрните бучки върху раменцата му тревожеха само майка му, която дъвчеше ноктите си заради тях.

По-късно, когато възлите изпъкнаха още повече през тънката му бебешка кожа, Белинда Фонди трябваше да прибегне до хитруване и ги маскира под дрешки собствено производство, украсени с пищни еполети, звънчета и дрънкулки, достатъчни да хванат окото и да предотвратят всякакви подозрения за дефекти. Минувачите гукаха над херувимчето в прелестни костюмчета и за известно време всичко беше добре.

Но след това възлите се развиха в пера. Отначало имаше само лек пух. Почти недоловим. Трогателен прасковен мъх, напомнящ за великденски пиленца и топли постелки на гнезда. Белинда Фонди се самозаблуждаваше и отричаше, че се е стигнало до това, но твърде скоро бе принудена да погледне истината в очите. Когато майката и детето се къпеха заедно в старото тенекиено корито, Серафино се смееше и пляскаше във водата, а Белинда забеляза, че възлите са се превърнали в крила. Мънички крилца наистина, но въпреки това истински със съответните стави, обвити в перленосиви пера,

отблъскващи капките вода, които се превръщаха в блестящи мъниста върху тяхната гладка повърхност.

Белинда Фонди присви очи и внимателно разгледа крилата. Предпазливо ги докосна. Усещането бе много странно. Те приличаха на крилата на мъничка птичка. В птица ли се превръщаше нейното бебе? Нямаше никой, на който тя можеше да се довери. Хората щяха да кажат, че е луда. Щяха да се опитат да я затворят в маникомио, както постъпваха с всички останали, които не се приспособяваха към общността. Тук хората бяха много консервативни и със сигурност щяха да открият присъствието на дявола или на някакво магьосничество в крилата, и тогава кой можеше да каже какво щеше да се случи в резултат от това? Не, тя трябваше да го запази в тайна. И да се моли крилата да изчезнат. Затова Белинда Фонди започна по-често от преди да посещава киеза^[1] и да се моли много по-усърдно, отколкото правеше това в миналото. И всеки ден по няколко пъти, както и през нощта, тя оглеждаше крилата с разтуптяно сърце. Но очите ѝ не можеха да я лъжат. Крилата растяха.

Скоро Серафино полетя за пръв път. Белинда Фонди се беше навела, за да извади един черешов кейк от фурната, когато усети някакъв полъх зад себе си и когато се обърна, бебето се бе издигнало до тавана и пляскаше с крила, летейки из кухнята. Белинда Фонди не се гордееше с думите, които излязоха от устата ѝ, но шокът ѝ бе толкова силен, че изпусна горещия кейк върху крака си и удари главата си в масата. Извика му да слезе долу, но той си летеше невъзмутимо. Белинда Фонди се качи на един стол и се опита да го хване, но бебето успя да се изплъзне през разперените ѝ ръце. За свой ужас тя осъзна, че прозорецът е отворен, и се втурна да го затвори, защото се страхуваше, че той може да излети навън. По-късно, когато съпругът ѝ Ромео се върна от работа, той завари бебето все още да хвърчи под тавана и Белинда, която се бе изтощила от опитите си да го хване, плачеше от яд.

— Не го пускай навън — изрева тя, когато той отвори вратата, но беше късно, защото Серафино вече се намираше в коридора и се насочваше към входната врата. Това, което можеше да се случи, ако Кончета Крочета не се бе появила в този критичен момент, за да хване ловко бебето с мрежата за пеперуди, която носеше, караше кръвта на

Белинда Фонди да изстива във вените ѝ всеки път, когато се сещаше за тази възможност.

Кончета Крочета скоро направи хомот от панделки, завърза Серафино за люлката му и даде леко успокоително на Белинда Фонди, която просто не можеше да бъде утешена, но и самата сестра се чувстваше притеснена. Никога не бе изпадала в подобна ситуация през всичките си дълги години практика. Чувстваше се виновна, че е взела за брадавици напъпилите крила при раждането, но никога не би могла да предвиди подобно нещо.

Когато излезе от къщата, тя ме пришпори в посока Монтебуфо, защото нямаше да се успокои, докато не обсъдеше въпроса с Амилкаре Кроче, който може би е прочел нещо за това състояние в някое от своите научни списания.

Наближаваше осем часът, когато пристигнахме до къщата на доктора. Слънцето бе ниско над хоризонта, всеки момент щеше да залезе и за известно време сините сенки сякаш оживяха. Ушите ми изглеждаха дълги колкото къщата, краката ми бяха високи колкото небостъргач и главата на Кончета Крочета с нейната шапка бе проектирана върху земята като огромна ряпа, широка почти два километра.

Тя не бе виждала доктора от деня, в който моят Аркадио беше сломен, а оттогава досега измина доста време. Макар тогава да изпитваше предпазлив оптимизъм, надеждите ѝ бяха попарени през последвалите седмици, през които те изобщо не се срещнаха. Тя се страхуваше, че двамата ще се озоват отново в началото и затова с трепет хвана с ръка чукчето с форма на лъвска глава и колебливо почука.

Когато Амилкаре Кроче отвори вратата, той беше небръснат и възхитителен. Косата му леко стърчеше. Върху брадичката и бузите му се виждаше тридневна четина. Беше небрежно облечен в памучна риза и панталони, които с годините се бяха превърнали в стари негови приятели. Очите му изглеждаха малко уморени. И миризмата му нанесе на Кончета Крочета удар някъде дълбоко и надолу вътре в нея на онова място, което бе изгубила надежда той някога да открие. Той не можеше да бъде по-изненадан, когато видя фигурата ѝ, застанала там на прага му. Тя беше човекът, който, ако имаше избор, той би желал най-много да види в този момент. Но същевременно бе и

последният човек, когото можеше да очаква. Тънкият воал на умората веднага изчезна от лицето му и той прекара уморена длан през косата си, съжалявайки, че има вид на отрепка. Би искал да е избръснат, изкъпан, с чиста риза, както бе правил многократно преди, когато фалшиви чувства го караха да си въобразява, че тя ще дойде. Но за Кончета Крочета той изглеждаше такъв, какъвто си беше: любовта на живота ѝ. Усети прилив на нежност към него и трябваше да се възпротиви на импулса си да го прегърне и никога вече да не го пусне.

Настъпи пауза, дълга пауза, докато те разравяха пластовете на всичко, което желяха. Как им се искаше то да се сбъдне. Радостта. Въодушевлението. И накрая отчаяние, когато всички пластовете на невъзможното се струпаха и задушиха искрите.

Кончета Крочета първа беше обзета от страхове. В края на краищата тя беше тази, която направи първата стъпка. Трябваше да оправдае идването си тук по такъв нетрадиционен начин с разумни и смислени причини. Въпреки обещанията, които бе дала пред себе си по обратния път от болницата, цялата предишна неловкост и смущение прие огромни размери и се засили. И самият доктор се изчерви като домат при мисълта колко глупав се бе показал, когато се срещнаха за последен път. Това, което бе започнало обещаващо само преди две секунди, се превърна драматично в пропаст от глупост и срам.

Потискайки трепета в гласа си, тя обясни странното състояние на бебето Фонди. От разумния ѝ разказ никой, и най-малко докторът, не можеше да разбере вълнуващите я чувства. Магията наистина беше изчезнала. Тя толкова добре успя да се държи строго професионално, че у Амилкаре Кроче се затвърди убеждението, че изобщо не се интересува от него и през всичките тези години се е измъчвал под влиянието на една самоизмама. Любопитството му бе събудено от идеята за бебе с крила и той побърза да обуе маратонките си и да хвърли на гърба си раницата, в която държеше мехлема и лапите със синап за професионална употреба, а също инструментите и екипировката за първа помощ.

Ние тръгнахме заедно, но въпреки неотдавнашните си тренировки аз бях по-бавна поради теглото на Кончета Крочета на гърба ми, а освен това този ден вече бях изминала много километри. Макар да ме пришпорваше безмилостно по меката долна част на корема, ние скоро бяхме изпреварени от атлетичното изпълнение на

доктора. Той ни махна срамежливо от върха на първия хълм пред нас, след което изчезна от погледите ни.

Слънцето също избра този момент, за да потъне зад планините, като ни потопи в мастилен мрак, който се отразяваше в нещастieto на всяка една от нас. Отмина още един ден, през който моят възлюблен лежеше като труп. Колко още щяха да последват, преди да приключи това агонизиращо очакване?

[1] Църква (ит.). — Бел.прев. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Докато Белинда Фонди лежеше като безжизнена в резултат от сънотворното, дадено ѝ от Кончета Крочета, Ромео пое грижите за бебето. Той успя по някакъв начин да развърже хомота и да остави прозореца отворен.

Не бе в състояние напълно да обясни последвалото, но човек добиваше впечатление за тихо пляскане на криле като при лебед, който нарежда перата си, бриз лек като зефир; и след секунда Серафино вече го нямало. Рязко очертано на фона на луната, огромната, тлъста, восъчна луна, бебето запляскало с криле все по-високо и по-високо, оставяйки зад себе си ято бели гълъби.

В този момент пристигна доктор Кроче и стана свидетел на трагедията още от двора, без да може да направи нищо по въпроса. Почти не вярваше, че това е възможно, макар да го беше виждал със собствените си очи. Ромео Фонди изтича навън от къщата, въоръжен с мрежата за пеперуди, в която Кончета Крочета веднъж вече бе хванала бебето през деня, и макар да тичаше бързо и да подскачаше толкова високо във въздуха, колкото можеше, случаят беше безнадежден. Доктор Кроче тичаше до обезумелия баща и когато на Ромео Фонди му стана ясно, че синът му е загубен и сега ще се наложи да обяснява случилото се на жена си, той се свлече встрани от пътя и заплака.

Те се взираха заедно нагоре в небето и гледаха как бебето с крила и ятото гълъби ставаха все по-малки и по-малки и от миниатюрни точки върху повърхността на луната те се изгубиха на фона ѝ без следа и никога вече нямаше да ги видят.

Доктор Кроче остави Ромео Фонди да плаче и следващата пролет на мястото, където попиха сълзите му, израсна напълно нов и още неоткрит вид бурен, който предизвика голямо вълнение сред ботаниците по света.

Когато Ромео Фонди се наплака до изтощение, доктор Кроче му помогна да се изправи и като го прегърна любезно през раменете, го поведе бавно обратно към къщата, където Белинда Фонди, все още

потънала в дълбок сън от лекарството, не подозираше, че бебето ѝ е изгубено в безкрайните пространства на вселената.

По-късно, когато докторът вече бе дал това малко успокоение на скърбящите родители, той напусна къщата и известно време обикаляше безцелно наоколо, без да знае накъде да поеме. Не можеше да разбере изключителното състояние на бебето и беше потресен. Знаеше, че медицината не може да обясни всичко. Не съществуваше рационално, научно обяснение за случилото се. Но той не вярваше в магии. Нито в дявола. Нито в Бога. По-лесно му бе да каже в какво не вярваше, отколкото в какво вярваше. Лично видя как бебето отлита с крила, които се разтваряха от раменете му. Никога през цялата си лекарска практика не беше чел съобщения за такива неща, да не говорим за лични наблюдения. Къде можеше да започне да търси обяснение?

Сред хаоса на света имаше само едно сигурно нещо. Кончета Крочета. Знаеше, че се нуждае от нея, и изпитваните от него чувства на неблагополучие, разпад и липса на покой в душата и тялото му, усещането, че е чужденец в някаква чужда страна — всичко това той приписваше на неспособността си да стигне до нея. Стараеше се да не гледа на Кончета Крочета като на някаква панацея за всички неудачи в живота си, но, от друга страна, чувстваше, че докато не се разреши този единствен проблем, останал неразрешен и неконсумиран в продължение на двайсет години, нямаше да може да погледне отвъд него.

Без да го съзнава, той беше пристигнал до нашата къщичка. Това го изненада. Тревожеше се, че ще бъде забелязан. И какво от това? Какво значение имаше това сега? Важно беше само едно. Да я поиска да бъде негова. Той обиколи хиляда пъти квартала около къщичката. Ако можеше да отиде при нея. Да я прегърне. Да потъне в нея и да избяга от света за малко, завинаги. Но краката му не позволяваха да се появи на прага ѝ. Всеки път, когато се спираше там за секунда, те продължаваха безмилостно да го носят в обиколки около квартала.

Аз не бях там, разбира се, защото избрах малките часове на нощта за посещенията си в болницата, но когато се върнах, усетих с чувствителния си нос, че докторът е прекарал по-голямата част от нощта в квартала в очакване на шанса си с моята господарка, както в

миналото преди трагедията аз чаках пред къщичката на Аркадио Карнабучи.

Но накрая докторът си отиде. На хиляда и първата обиколка той разбра безнадеждността на всичко това. Кончета Крочета го мразеше. Държа се толкова официално по-рано същата вечер. Толкова грубо и професионално. Сега съзнаваше, че е изпуснал шанса си с нея. И тя го наказваше. Ако беше заговорил преди години, можеха да открият щастието. Но сега знаеше, че се заблуждава, ако смята, че тя му е дала в замяна дори капка от огромния океан любов, който той изпитваше към нея.

В същото време Кончета Крочета лежеше будна и скърцаше със зъби заради начина, по който бе объркала всичко с доктора. Каква глупачка беше. Истинска глупачка. Повтаряше си всяка дума от техния скован разговор. Това дори не можеше да се нарече разговор. Приличаше повече на делова среща. Ох, това беше безнадеждно. Тя беше безнадеждна. Бе изгубила изкуството да разговаря. Вече не знаеше как да говори с мъж. Нищо чудно, че си остана стара мома. И сега поради глупостта си бе обречена завинаги да остане такава.

Тя все още скърцаше със зъби, когато аз се върнах в обора си, защото с острия си слух винаги можех да кажа кога е прекарала лоша нощ. Само ако бе отишла до прозореца и бе погледнала навън, там навън, под светлината на огромната бяла луна все още на небето, щеше да види Амилкаре Кроче сред розите под прозореца ѝ и тогава всичко щеше да бъде съвсем различно.

Но тя не го направи. Натъжен, докторът бавно се върна по обратния път до собствената си къща в Монтебуфо. Когато стигна там, почти се зазоряваше и макар да си легна в леглото напълно облечен, той лежеше, гледаше влажното петно на тавана и не можеше да заспи. Мислеше да се премести някъде. Да започне наново на друго място. Беше се погребал жив в продължение на двайсет години в това селце. Остана толкова дълго заради нея. Но може би беше време да приеме истината, да я забрави и да продължи нататък. Отново го обзе чувството, че трябва да действа сега или никога. Ако не замине скоро, щеше да стане твърде късно. Щеше да му отнеме време да се наложи отново на друго място. Може би трябваше да се върне в града. Ставаше прекалено стар за това провинциално тичане. Костите го боляха. Цялото тяло го болеше. В града пациентите поне щяха да бъдат

по-близо един до друг. Бърза едночасова разходка, два часа най-много, щеше да го отведе от единия край на града до другия. А тук просто не можеше да покрие района. Нямахте и кой знае каква практика. Липсваха му компания, разговори, цивилизацията. Ръждясваше като стар пирон, забит в парче дърво. Може би заминаването беше единственият начин да изреже Кончета Крочета от сърцето си.

ОСМА ГЛАВА

Подобно на доктора и сестрата, Белинда и Ромео Фонди също прекараха безсънна нощ. Белинда остана на прозореца, стискайки напразно мрежата за пеперуди в случай, че бебето ѝ запърха в небето. Искаше да се удави в собствените си сълзи. Искаше да знае как би могла да понесе това.

Ромео я подканяше да си легне в леглото и поне да почине малко, но Белинда си обеща, че няма да почива, докато бебето ѝ е някъде нависоко. Щеше да прекара живота си, загледана навън през прозорците. Подреди всичко в къщата така, че да може да работи, но да продължава да наблюдава. Разви навици на сляпа жена, за да може да върши всичко, без да гледа.

Очите ѝ трябваха единствено за да се вглежда в небето за Серафино. Тя се превърна в експерт по предвиждане на времето. Страхуваше се от студените ветрове, които духаха от Алпите далеч на север. Мисълта за голото телце на бебето ѝ, треперещо и с настръхнала кожа, я раздираше на парчета. А тук бяха и чекмеджетата, пълни с малки топли дрехи, които тя бе направила с толкова много любов, вплетена във всяка бримка. Фермерите в района и други, които имаха причини да наблюдават времето, изминаваха дълги разстояния, за да се консултират с нея, и новината се разпространи отвъд границите на околността, защото, за разлика от метеоролозите, тя никога не грешеше.

Белинда Фонди никога не прекъсваше своето бдение дори за да спи и след три години на Ромео Фонди, който беше търпелив мъж, му дойде до гуша. След отминаването на третата годишнина от последния полет на Серафино с обичайното струпване отвън на телевизионни, радиорепортери и журналисти от вестниците тази нощ той насила отдалечи жена си от прозореца и я отнесе в леглото.

След първоначалната схватка Белинда Фонди за пръв път от три години погледна съпруга си и се влюби отново до уши в него. За пръв път осъзна, че го е пренебрегвала.

Когато му дойде времето, Кончета Крочета, която междувременно бе простила на Белинда за ролята ѝ в трагедията, я изроди с момиченце и двете заедно го огледаха внимателно, но не откриха никаква следа от брадавици, нито дори от бенки, петна, родилни петна или лунички. Но Белинда не искаше да поема никакви рискове и докато Феличе не навърши седемнайсет години, когато най-после се разбунтува с по-малките си братя Емилио и Просперо, те всички бяха принудени да носят хомоти, които ги държаха привързани ако не към майка им, то поне един за друг или за мебелите.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

ЖЪТВА

ПЪРВА ГЛАВА

Но аз изпреварвам събитията. Малко след отлитането на Серафино Фонди шунката на Примо Касторини беше оневинена от Хигиенно-епидемиологичната инспекция, но въпреки това моят възлюблен оставаше болен. Лежеше неподвижен, затворен в подобното си на труп тяло. Никой, дори аз, не знаеше, че той вътрешно е в съзнание. На персонала на болницата му омръзна да наблюдава за признаци на възстановяване. И, общо взето, той бе забравен от всички, освен от мен, Сперанца Пати, чиито редовни седмични посещения бяха причина за горчива ревност от моя страна, и от нашия свещеник падре Арканджело, който никога не пропускаше да каже специална молитва за него по време на месата.

Често завесите около леглото му бяха спуснати, тъй като останалите пациенти намираха вида му за депресиращ. Мониторът, който не регистрираше никаква активност, събираше прах. Един паяк оплете паяжината си около пръстите на крака на Аркадио. Самотна муха разви вкус към горната му устна и гъделичкането го подлудяваше, но, разбира се, той не можеше да направи нищо по въпроса. Бремето на собственото му тяло му причиняваше нови и по-големи страдания с всеки изминал ден.

Горда съм да отбележа, че макар често да изпадаше в отчаяние, аз никога не се отказах от надеждата си за него. Твърдо вярвах, че един ден ще възкръсне за живот като пеперуда от какавида. Кой би могъл да знае, може би с течение на времето той щеше да се събуди за мен и заедно да имаме великолепно бъдеще? И така, аз се отдадох на работата и на нощните си посещения в болницата. Честно мога да заявя, че моят Аркадио никога не напускаше мислите ми, въпреки че не мога да кажа дали някога съм присъствала в неговите.

Мъчно ми е да разказвам, че през цялото време, докато лежеше неподвижен, съзнанието му бе заето с темата за Фернанда Пондероза. Тъй като нямаше какво друго да прави, той мислеше за нея денонощно. Подобно на мен, той се измъчваше от върховете и пропастите на любовта. Как проклинах съдбата си, че не съм източникът на неговата

мъка. След трагедията той най-често се свиваше в онзи най-далечен ъгъл от мозъка си, където се спасяваше от отчаянието, причинено от болестта. Там, скрит надълбоко, той агонизираше над въпроса дали тя ще го обикне някога. Щеше ли? Или нямаше? Откъсване на венчелистчетата на маргаритка.

Понякога той се измъчваше и изпадаше в ярост поради това, че ревността го завладяваше и си представяше какво се случва в негово отсъствие и как Примо Касторини се възползва от неговото състояние, за да спечели благоволението на бъдещата госпожа Карнабучи. Това бяха мислите, които го караха да се чувства по-зле от всеки друг и изкарваха от него нещо като сапунена пяна, която му пареше в очите и дразнеше ноздрите му. Ох, какво мъчение е да не можеш да кихнеш!

Въпреки че Примо Касторини беше технически оправдан като причина за изпадането в кома на моето сладурче, никой не купуваше шунката му. Гражданите не можеха да я понасят. И това, разбира се, даде коз в ръцете на братята Мадалони и на техните съюзници от фабриката за свинско на Пучило.

Така всички шунки, които Примо Касторини подготвяше с такава любов, останаха да висят в склада на „Щастливото прасе“. И не само в склада. Съществуваше голям проблем със свръхпроизводството, защото за шунките са необходими години, за да достигнат безупречно състояние, а преди трагедията търсенето винаги бе по-голямо от предлагането. Сега имаше толкова много шунки, че се налагаше да бъдат съхранявани навсякъде, където имаше място. Висяха в коридора, в кухнята, на тавана под покрива, дори в спалнята на Примо Касторини.

Вярно е, че той вече не се забавляваше там, както правеше в дните преди идването на Фернанда Пондероза, която му отне вкуса към всяка друга жена, но все пак не би избрал да споделя спалното си помещение с парчета свинско месо. Шунките висяха там в стройни редици, повесени от гредите, и го наблюдаваха. Дори когато спеше, чувстваше върху себе си как мъртвите им очи го порицават. Ужасно много пари бяха вложени в тях и това правеше ситуацията още по-лоша.

И дали заради времето или вследствие принуда от враговете му, но малцина купуваха дори наденици. Хората все още влизаха в

магазина, но в повечето случаи не купуваха нищо, което вбесяваше Примо Касторини. Просто идваха, за да клюкарстват.

Времето започваше да тревожи всички. Жегата бе неестествено силна. Температурата се покачваше така, сякаш гигантска ръка вдигаше термостата нагоре. Това беше нажежена до бяло жегата, най-лошият вид. Слънцето представляваше рана на небето. Земята се печеше като самун в изгарящата горещина на пещите на Бордино.

Тучната ни трева вече не беше с цвета на ябълки. Бе изгоряла до кафяво и в нея не бяха останали хранителни вещества за преживните животни. Естествено, страдаха и посевите. Доматите изсъхнаха на корените си. Ябълки, праскови, круши, вишни и смокини съхнеха по клоните. Пъпешите експлодираха като артилерийски снаряди и нещастният Герберто Николето преживя унижението парче кора да му се забие в дупето като шрапнел. Моята господарка никога не бе виждала подобно нараняване и макар с помощта на деликатна операция да успя да го измъкне, Герберто Николето никога не възстанови напълно самочувствието си. Инцидентът го накара да се откаже от фермата за пъпеша, която фамилията му притежаваше от петнайсет поколения, и вместо това той започна нова кариера като продавач на прахосмукачки.

Реколтата от ръж, жито, царевица, ечемик и леща почерня. Цяло поле с домати стана жертва на спонтанно вътрешно изгаряне. Всички се страхуваха от горски пожар и тези, които бяха достатъчно невнимателни, за да продължат да пушат цигари, бяха смятани за убийци.

Пасищата вече не можеха да изхранват животните, които зависеха от тях за прехраната си. Бедните овце във вълнените си палта, изглежда, страдаха най-много. Те само лежаха по гръб с крака във въздуха. Овчарите не можеха да направят нищо. Козите и кравите спряха да дават мляко и лежаха на сянка, правейки си вятър с листа от лапад. Всички животни се обезводниха. После отслабнаха и се сбръчкаха. Мария Календа прекарваше дните си в изпомпване на вода и къпане на прасетата с нея. Беше невъзможно да се бие масло или да се прави сирене.

Кучетата полудяха и повечето трябваше да бъдат застреляни, включително Макс, кучето на моя беден Аркадио, по чиято муцуна не след дълго се появи пана. Мнозина, разбира се, приеха това за знак.

Котките също започнаха да полудяват. Последваха ги паяците. Те плетяха къдрави паяжини като кичури коса. Мухите вече не си правеха труда да летят и лежаха където си бяха, като се молеха за смърт. Плъховете също легнаха по пътищата и на праговете, дишайки тежко.

Един ден Фернанда Пондероза се върна в къщи от „Щастливото прасе“, за да открие, че маймуната ѝ Оскар е родила близнаци. Намери го седнал в клетката да кърми миниатюрните създания с размерите на нарове. Оскар я погледна с очи, изпълнени с укор, че не е помогнала по-рано с нещо в тази ситуация, но Фернанда Пондероза наистина не бе подозирала нищо. Тя дори не беше забелязала, че маймуната е наддала на тегло, въпреки че моряшките костюмчета, с които неизменно обличаше Оскар, наистина го стягаха повече. Тя нарече бебетата Соле и Луна — Слънце и Луна, и прие раждането им за добър знак, макар да бе изненадана, че не го е предвидила.

Пълничките граждани на града не помнеха толкова горещо лято. Хората станаха флегматични и разсеяни и загубиха апетит даже за хляба на Бордино. Само Сузана Бордино, единствената личност в региона без излишно тегло, продължи да се чувства комфортно и публично изразяваното от нея задоволство я направи още по-непопулярна. Но Луиджи Бордино беше доволен, че бизнесът страда. Той обмисляше продажбата на пекарната. Щеше да ѝ вземе добри пари и да има повече време да преследва Фернанда Пондероза. Какво го интересуваше хлябът? Сякаш способна да чете мислите му, Сузана Бордино планираше следващия си ход и ако очите на Луиджи не бяха заслепени от любов, той щеше да изтръпне от злобния ѝ поглед към него.

Докато повечето хора се излежаваха по цял ден и се оплакваха от жегата, жегата и пак жегата, някои предприемчиви индивиди обърнаха трудната ситуация в своя полза. Себастиано Монфрегола, бръснарят, никога не се бе радвал на такава голяма заетост. От жегата косите на всички растяха толкова бързо, че мнозина от клиентите му се нуждаеха от подстригване всеки ден.

Федра Брини започна да прави дрехи от паяжините си, вместо от платна. Това бяха възможно най-леките дрехи, практически безтегловни като шепот, както и модни, и тя можеше да им слага високи цени.

Моята господарка, разбира се, поставяше дълга си преди всичко и спазваше изморителния си график за лечение на болни и ранени из целия район.

Съвсем логично, топлинните удари и обривите ни държаха твърде заети. Имаше огромно разнообразие от обриви, вариращи от зачервени петна през зеленикави гъбички, до сложни многоцветни спирали, които приличаха на татуировки. Наблюдавах се и други странни реакции. Амелберга Фидоти си пусна брада, защото хормоните ѝ се объркаха от жегата. Берардо Марта разви буца на плещите си, която приличаше на втора глава, и много хора го избягваха, убедени, че това е работа на дявола. Прекалено пълните страдаха от сърцебиене и невероятно потене, поради което оставяха след себе си следи като охлюви. Господарката ми можеше само да ги съветва да стоят на сянка и да пият много вода, но не след дълго и водните запаси намаляха.

Дори през нощта нямаше облекчение от жегата. Хората спяха на верандите си в опит да уловят мимолетния бриз.

От седмици не беше валило. Реките пресъхнаха и коритата им се свиха. Езерото се изпари и остави лебедите на сухо. Калта, останала от оттеглящите се води, се превърна в прах и вятърът я разнесе. Даже сухите речни корита изчезнаха. Хората непрекъснато усещаха прах в очите си. Белинда Фонди беше обсадена от хора, които настояваха да узнаят кога ще завали, но тя не можеше да им каже. Нямаше никакви признаци за промяна на времето. Небето си оставаше ослепително синьо.

Щеше да стане и по-лошо. Дълбоко под земята се долавяше зловещо буботене. Посред нощ и даже посред бял ден се чуваха скърцания и стонове. За всички бе ясно, че земната кора възнамерява да се отвори. И земетресението нямаше да бъде слабо като тези, които редовно разтърсваха околността.

По пътищата зейнаха дупки. Мазилката падаше. В голямата камбанария камбаните се отвързваха и звъняха непрекъснато, макар никой да не ги биеше. Механизмите на часовниците също бяха засегнати и сега никой не можеше да бъде сигурен колко часът е всъщност.

Сузана Бордино разтревожена проверяваше по няколко пъти на ден пекарната отвън и всяка допълнителна пукнатина бе още една

пукнатина в сърцето ѝ. Имаше свличания на земни маси и се появяваха нови свлачища. Дърветата се движеха.

В маслиновата горичка на моя Аркадио дърветата, които стояха на същото място от хиляда години, танцуваха наоколо, реагирайки на налягането под корените си. Призракът на Ремо Карнабучи, който бе обичал маслиновата горичка повече от всичко на света, полудяваше. Той проклинаше своя нещастен син, призоваваше го да спре да мързелува в леглото и да се върне в горичката. Но дори Аркадио да станеше от леглото, не можеше да направи нищо.

Къщичката, в която живееше моята истинска любов, се срути при едно от поредните свличания на земни маси, така че сега той, освен че бе в безсъзнание, беше и бездомен. Доста от оскъдните му вещи, които лежах разпръснати наоколо, бяха прибрани от безскрупулни хора, които гледаха на това като на ровене в боклука.

Някои хора напуснаха района, събираха вещите си и тръгваха на север или юг, изток или запад с надеждата да избегнат земетресението, когато то удари. Дори отшелникът Недо напусна своето убежище и се завърна при жена си и дванайсетте си деца, които живеяха на крайбрежието близо до Фано. Това беше ужасен удар за нас, защото Недо живееше в планините от много години и гражданите го смятаха за светец и благословия за града. Той, разбира се, не каза нищо и с раница на рамо напусна бос нашия клатец се регион и нашия живот. Макар някои да последваха стъпките на Недо, повечето хора решиха да останат. В края на краищата това беше нашият дом и даже да бъдеше разрушен, какво щяхме да правим някъде другаде? Навсякъде витаеше усещането, че нещо щеше да избухне.

ВТОРА ГЛАВА

В „Щастливото прасе“, този затворен свят, часът беше ударил. Примо Касторини твърде дълго бе понасял бремето на разпадащия се бизнес. Фиделио никога нямаше да се върне. Той нямаше синове, които да поемат бизнеса му. Някой ден трябваше да се откаже от него. Защо не сега? Нека фабриката за свинско на Пучило да го погълне. Какво значение имаше? С парите, които щеше да получи от продажбата, той щеше да купи яхта и да отплава с Фернанда Пондероза. Далеч от всички и всичко и най-после сам с нея.

Дори месарницата се предаде на жегата. Някога оазис на хладина и спокойствие, сега жегата повече не можеше да бъде държана отвън. Тя проникваше през керемидите на покрива, през стъклената витрина на магазина, въпреки че беше покрита с брезент. Проникваше в мазилката, тухлите и хоросана; промъкваше се под вратите. Примо Касторини също се сгорещяваше. Да, той направо излъчваше топлина. Можеше да се изпържат яйца върху кожата му. И това не се дължеше на времето, а защото кръвта му кипеше вътре в него. Кипеше от похот за Фернанда Пондероза.

Фактически в месарницата беше по-горещо, отколкото навън. И разбира се, нямаше да мине много време, преди стоката да започне да се разваля. Пушеното свинско се запазва по-добре от прясното, но скоро горещината щеше да започне да разваля шунките, съхранявани навсякъде в сградата. Ако времето не започнеше бързо да охлажда, трябваше да се вземат драстични мерки. Студената стая, макар вече да не бе студена, бе по-хладна от всички останали помещения, и Примо Касторини се усамотяваше там, като си позволяваше да се носи върху сала на своите фантазии.

Все още не можеше да я разбере. Да пробие нейната резервираност. Тя се отнасяше с него винаги сдържано, любезно, но студено. Несъмнено се бе пристрастил към нея, но никога не успя да получи представа какво чувства тя към него.

Разбира се, тя знаеше, че Примо не може да знае това: че престоят ѝ тук приближава своя край и скоро щеше да замине. Но тя

знаеше също така, че преди този момент да дойде, с касапина ще станат любовници.

Един следобед Фернанда се върна от изпълнението на поръчки и побърза да влезе в студената стая, за да се охлади. На горната ѝ устна блестяха капчици пот и миризмата, която се разнасяше от нея, приличаше на тази на пъпеш, достигнал върха на своята безупречност и зрялост, който само очакваше някой да се наслади на обилните му сокове. Поне така му се струваше на Примо Касторини.

Това, което беше започнало тази сутрин, под наблюдението на трупа на закланото прасе, най-после щеше да се случи. През цялото това дълго, горещо, назряващо лято то къкреше като тенджерата върху печката. Сега тенджерата щеше да изкипи.

Очите ѝ го изгаряха като нажежено клеймо. Бавно, решително тя отиде до мястото, където стоеше той, облегат на тезгяха. Сякаш се движеше в забавен кадър към него. И не спря.

След това го целуна. Устните ѝ се разтвориха бавно и се приближиха към него, протегнаха се към него, търсейки го, и се срещнаха с неговите в сливане, което направи земния тремор, който люлееше областта, да заприлича на пукащи се мехури. Шокови вълни започнаха да се разпространяват от слабините му и запълзяха надолу по краката и нагоре по гърба и ръцете му; той усещаше как те преминават през косата му до върха на всеки кичур, косата, която притежаваше собствен живот и индивидуалност, пулсираше със същото усещане за неотложност, което наелектризираше цялото му тяло. Един могъщ бент се срутваше. Той се отдаде на огромната и всепоглъщаща жажда, която изпитваше за Фернанда Пондероза, която трупахе и отглеждаше от първия път, когато я видя. Неутолима жажда.

Сега дланите на Фернанда Пондероза изследваха пейзажа на тялото му. Това беше неизследвана територия и тя се почувства като картограф. Плътта му бе твърда, но податлива на докосването ѝ през белия здрав брезент на неговата престилка. Тя искаше да обели тази престилка като кората на портокал и да изследва това, което беше отдолу. Изведнъж той разбра, че е освободен от хватката на брезента. До тялото му достигаше въздух. Определено се усещаше относителен хлад и вентилация. Значи беше съблечен.

Неговите длани също бяха пълни с тялото ѝ. Никога не беше изпитвал нещо подобно. Испита само една нищожна част от секундата

агония при мисълта, че животът му е твърде кратък, за да може да чувства тялото ѝ толкова дълго, колкото се нуждаеше. Разбра също, че се налага да изживее целия си живот в този момент. Изведнъж остатъкът от живота му изглеждаше излишен. Можеше ли да умре сега, по този начин?

Призраците на всички наденици, които бяха произведени в тази стая, сякаш присъстваха, зорко ококорили очи. Всяка блестяща мраморна повърхност, всички инструменти от неръждаема стомана, висящи на куките, отразяваха техния образ в стаята.

Примо Касторини усети как мъжката му гордост поема инициативата. Той вдигна Фернанда Пондероза на ръце. Усети я лека като перце в силните си ръце. Тя почувства как мускулите на яките му предмишници, които бяха получили силата си от разчленяване на трупове, я държат високо над земята.

И в следващия миг го спря с едно-единствено движение на ръката си.

— Не тук, не сега, не така — промълви тя, докато си поемаше въздух. — Ела довечера при мен.

Внимателно, все едно държеше яйце, той я остави да стъпи на краката си. Тя не можеше да знае какво му струваше този жест. Огромният му гръден кош се издигаше и спускаше. Той отстъпи изправен назад, гледаше я така, че сега бе неин ред да се олюлее. Черните му очи се впиха в нейните, сякаш търсеха там нещо, което той не можеше да открие другаде. Наистина ли трябваше да я остави да си отиде?

Да, той го направи. Трябваше да изтърпи агонията да я гледа как пак се отдалечава от него, но си обеща, че това ще бъде за последен път. След тази нощ тя никога нямаше да го напусне, никога. Трябваше да се погрижи за това. Заклучи вратата след нея и след това нададе рев като бик в полето.

Той се опита да се овладее, но не успя. Най-после я имаше. Или щеше да я има. Можеше да се справи с разочарованието на момента заради обещаващото бъдеще. Но как да преживее часовете дотогава? По кое време да отиде? Какво значение имаха подробностите? Сега беше четири часът. Щеше да отиде в седем. Три часа.

Той си приготви вана. Въпреки жегата трябваше да се потопи във вода. Остави я да се напълни догоре, така че когато влезе вътре, водата

преля над ръба и се разля върху плочките на пода. Беше гореща. Но приятна. Облекчи го. Пара изпълни стаята като мъгла. С всяко негово движение още вода преливаше над ръба на ваната и падаше като фонтан, съскайки върху пода. Някъде отдалеч той чу грохота на гръмотевица.

Не искаше да мисли какво ще прави, ако тя му откажеше по-късно. Просто не можеше да позволи на тази възможност да се промъкне в съзнанието му. Ако това се случеше, то щеше да го унищожи. Изхвърли го от ума си, след което за по-сигурно изобщо спря да мисли.

Знаеше, че може да се справи. Знаеше, че притежава необходимото за това. Беше доволен, че не го е правил от седмици. Толкова по-добре. Да има нещо в резерв. Отвори зандана, където живееше страхът му, и пусна там долу до заплахата от отхвърляне и страха от провал. После отново заключи вратата и този път изхвърли ключа.

Остана във водата, докато кожата му се набръчка като сушена слива, и тогава разбра, че е време да излезе. Обръсна се, втри в тялото си парфюм, облече най-хубавите си дрехи и обу шикозни обувки. После зачака да настъпи часът, в който щеше да отиде при нея.

ТРЕТА ГЛАВА

Отвъд в Монтебуфо, където в късния следобед равнината се пържеше като олио в тиган, Амилкаре Кроче лежеше в сянката на вишнево дърво и четеше. Сега той обличаше само шортите си за бягане и потник. Това бяха единствените дрехи, с които не чувстваше горещината. Беше злоещо тихо. Дори щурците не пееха. Изсъхнали трупове на гущери покриваха кафявата трева.

Сега докторът прекарваше доста време в четене на научни списания, които нередовно му доставяше Кармело Сорбило, пощальонът, съкратил до възможния минимум разнасянето на пощата, като предпочиташе вместо това да спи под тезгяха в пощенската станция.

Горещината не позволяваше на доктора да тича — той просто вече не можеше да го прави. След като тичането не запълваше времето му, сега той беше като загубен човек без карта. Опитваше се да държи господарката ми, която не бе виждал от векове, вън от съзнанието си, като пълнеше главата си с нови и удивителни медицински теории. Но, разбира се, никога не приложи някоя от тях на практика. Той живееше на теория. Обичаше теорията. Както си лежеше по гръб и гледаше нагоре в небето, където гневните цветове на залеза показваха, че се задава най-ужасна буря, той осъзна, че животът му се е превърнал в обикновено теоретично упражнение и това го потресе.

Всъщност той беше вцепенен от отчаяние; само като си помислеше, че е стигнал дотук. Някога бе пълен с надежди. Като студент, преди това като ученик всички очакваха велики неща от него. Той беше този, който печелеше наградите. Щеше да промени света. Краката му щяха да вървят по пътя на славата. И какво се случи? Как всичко това можа да се превърне в нещо толкова сбъркано? Той не постигна нищо. Нищо. Изостави работата си. Великата си кариера. Дори не беше способен да обича една жена. Той щеше да полудее от гняв. Бе съсипал живота си. Представляваше пълно пихтиесто нищожество.

Когато се отърси от мислите си, той бе зачервен като небето. Изправи се, хвърли списанието си върху живия плет, остави всичко, както си беше — радиото в кухнята да свири, вратата — отворена, — и просто напусна къщата. Даже не спря, за да си обуе обувки.

Пътят, който минаваше край къщата му, изгаряше краката му като горещи въглени и кожата му се залепваше за асфалта със съскащ звук. Проклинайки, той подскачаше нагоре-надолу и после започна да тича. С дълги, дълги крачки и като подскачаше на пръсти, за да намали изгарянето. Дори без да знае къде отива. Просто поставяше единия си крак пред другия. Без да мисли. Без план. Щеше ли просто да тича и да продължава да тича? Да напусне района, без да се сбогува с никого и да не се върне никога?

Той чувстваше как горещият въздух полира лицето му. Косата му пращеше. И започна да тича по-бързо. Въпреки жегата той направо летеше по-бързо, отколкото всякога преди. Гневът му го изгаряше отвътре по-силно от безмилостното слънце и го изпълваше с безкрайна енергия, която зареждаше дългите му крака със сокове, улесняващи тичането. Хората, които го видяха по пътя, оцениха неговия бяг като забележителен. Най-близкият му съсед, Джузепе Мормиле, го гледаше как отминава като горяща комета, а самият той пуфтеше от жегата до жена си Имакулата, която апатично се грижеше за остатъците от марулената си реколта.

— Виж — промълви просто той и посочи доктора, който оставяше следа от горещ прах край пътя. Над него слънцето от червено стана пурпурно. Това беше зловещ знак.

Имакулата не можеше да го разбере. Сякаш някой бе навил часовника на света и го бе нагласил на по-бърза скорост. Тя обичаше бавните неща. Докато всичко около нея се забързваше, тя се наведе долу над марулите си бавна като охлюв, който пълзи върху своя лист. Дватамата запазваха бавното си темпо в света край тях, който бе откачил.

Докторът продължаваше да тича. Не мислеше къде отива. Просто се довери на краката си. Те щяха да го отведат там, където трябваше да отиде. И той щеше да върви с тях. Беше роб на краката си. Започна да диша и въздухът навлизаше и напускаше белите му дробове с такова перфектно движение, че той почувства как никога преди този момент не е дишал. Това му даде нови сили и бързина на краката, подтиквайки го напред.

Чак когато стигна улицата, на която живееше Кончета Крочета, той осъзна, че това е целта му. Мястото, където краката му го бяха довели. Дори не се бе задъхал въпреки изгарящата жегата. Фактически, докато бягаше, се бе подмладил и изглеждаше на дваисет и пет, а не на петдесет години. Кожата му излъчваше младост и здраве. И сега върху чертите му изгря усмивка, докато приемаше всичко.

Под чадърите на „Виа Алфиери“ вече се бе насъбрала тълпа, за да празнува с доктора и сестрата. Всички ръкопляскаха и се смееха. Отнякъде и без да са предупредени предварително, се появиха музикантите от градския духов оркестър в парадни униформи и се потяха, изпълнявайки откъси от популярни мелодии, докато група мажоретки въртяха своите жезли.

Но доктор Кроче не виждаше и не чуваше нищо от това. За него светът бе неестествено тих. Той чуваше само пулсирането на кръвта в ушите си и гласа на сърцето си, който викаше името на Кончета Крочета, но не така плахо.

В малката си къщичка господарката ми нямаше представа за случващия се отвън карнавал. Тя току-що ме бе нахранила с овес в обора и сега унищожаваше в кухнята си кофичка сладолед. Косата ѝ беше събрана нагоре в малък кок и не носеше нищо друго освен копринения си комбинезон, с който също ѝ бе горещо.

Докторът приличаше на сомнамбул, макар да бе напълно буден и в пълно съзнание. Тялото му сякаш действаше без всякакви команди от мозъка. Даже ако пожелаеше, което нямаше да стане, той не би спрял това, което бе започнало тялото му, и щеше да го следва докрай. В костите, кръвта, клетките и сухожилията му бяха съхранени спомени или планове за всички действия, които трябваше да осъществи през изминалите дваисет години, но които не бе сторил.

Той отвори задната врата на къщичката, без да чука, сякаш се прибираще у дома, и влезе в миниатюрната кухня. Беше ясно, че никога преди не е влизал тук. Кончета Крочета дори не се изненада да види как вратата ѝ се отваря и високата фигура на доктора се навежда леко, за да влезе вътре. И от двете страни нямаше ни най-малко смущение или колебание. Внимателният наблюдател щеше да забележи как Кончета Крочета спира движението на лъжицата, която вдигаше към устните си, и я оставя долу върху масата.

В продължение на един дълъг момент те се гледаха изпитателно в очите, за което бяха копнели толкова много години. Сякаш плуваха там, без да бързат, изследваха, проверяваха скритите дълбини, тайните ъгълчета и инстинктивно разбраха всичко.

Изглеждаше очевидно, че докторът просто трябва да влезе в дома ѝ, а тя да спре да яде сладолед и да не изпитва ни най-малко почуда. Но този момент, последният от старите моменти, точката на пресичане на новото и старото, не можеше да продължи вечно; и, разбира се, никой не би пожелал такова нещо. С една дълга крачка на атлетичните си крака докторът прекоси стаята и застана пред Кончета Крочета не като доктор, а като мъж.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В кухнята на „Виа Алфиери“ номер трийсет и седем времето беше спряло, докато докторът и сестрата се стараеха да наваксат двайсетте години изстрадана страст, без да съзнават зловещия грохот на бурята, която се задаваше от небето.

Въздухът бе наелектризиран. Напрежението нарастваше. Бурята със сигурност щеше да се разрази и да донесе със себе си по-ниски температури и крайно необходимия дъжд. Гражданите вече си представяха как тичат навън голи в дъжда и му се наслаждават, как усещат великолепните ледени капки да се стичат по телата им, да танцуват, да се смеят, да пеят без всякакво смущение, а само да ликуват, че ужасната жегата най-сетне е отминала.

Първо започнаха гръмотевиците. Пророческото ехо, което Примо Касторини чу, докато лежеше отпуснат във ваната. Поне прозвуча като гръмотевица. Въпреки че мнозина бяха убедени, че това е разцепването на земята под краката им. Силните гръмотевични трясъци накараха вълците да завият по планинските хълмове. Те проехтяха в долината, оградена от околните планини, и се понесоха над нея, като отключваха нови вълни гръмотевици, които се засилваха посредством копия и оригинали; трясъците се сблъскваха един с друг и се сливаха. Последва страхотен грохот. Кравите по ливадите замучаха така ниско и зловещо, че онези, които ги чуваха, усетиха тръпки по телата си.

Гръмотевиците продължаваха. Това трая толкова дълго, че гражданите на района започнаха да се страхуват, че ще бъде така во веки веков. Без буря. Без дъжд. И без край на жегата.

После по-късно, много по-късно, когато почти се бяхме отказали да се надяваме, една светкавица проряза небето и го отвори. То побеля и си остана бяло.

В ослепителната бяла светлина Примо Касторини излезе от „Щастливото прасе“ и се запъти към старата си фамилна къща. Там вече нищо нямаше да го спре. Отиваше при Фернанда Пондероза и щеше да я притежава. Вървеше с решителна крачка и тези, които го

видяха, не се съмняваха къде отиваше и какво щеше да прави, когато стигне там.

Същата тази светкавица, която изпрати Примо Касторини навън за мисията му, бе отговорна за изумителни феномени. За събития, които никой никога не можеше да предвиди.

Тя събуди един спящ човек. Да, тя вдигна Фиделио Касторини, който беше в кома в една пещера високо в планините през последните девет месеца след смъртта на Силвана. Той отвори очи и се огледа наоколо в ослепителната белота. Съзнанието му беше вцепенено. Не знаеше къде се намира или защо. Нямаше спомен за катастрофата, принудила го да тръгне да скита немил-недраг. Земята беше твърда — това бе здрав камък. Той седна. Тялото му беше сковано. Къде се намираше? Не можеше да познае нищо. Но светлината му показва изхода от пещерата и той внимателно се изправи на крака и с клатушкане излезе навън в нощта. Там разбра къде се намира. Бе някъде на върха на най-високата планина и сред бялата светлина успя да види цялата огромна равнина под себе си, разпростряла се на много километри. Очите му се присвиха, когато фиксираха нещо в далечината. Неговия дом. Ще си отиде вкъщи.

Могъщата светкавица събуди и втори заспал човек. Моя Аркадио. Моята истинска любов. Очите ми се изпълват с радостни сълзи, когато помисля за това. Той беше жив и възстановен за мен. Да, краят на светкавицата стигна до Сполето, където влезе в болницата през прозореца зад леглото на моя любим. Свърза се с прашната машина, за която той беше завързан, и изстреля звезди като фойерверки. Електричеството премина по жиците, през сондите и влезе в неговото бедно, безполезно тяло. Вътре високият волтаж препускаше в неговите нерви и спои нещо в мозъка му, предизвиквайки връзка, която го върна обратно към живота с внезапно разтърсване. Струйка дим се издигна от върха на главата му и въздухът в болничната стая се изпълни с миризма на изгоряла гума.

Той веднага седна в леглото и откъсна сондите, закачени за главата и тялото му. Моментът, за който се беше молил толкова дълго, бе дошъл внезапно и без предупреждение. Ако сънуваше това, щеше да умре милион пъти мъчително. Докато другите пациенти трепереха от изумление и ломотеха, скрити под одеялата си, моят героичен

Аркадио скочи от леглото и се затича по коридорите, решен да се отпрати веднага към Фернанда Пондероза. Да, дори тогава, в този решителен момент, сърцето ми се къса да призная, че аз не присъствах в мислите му.

Облечен само в избелялата си пижама, той се появи на двора, грабна един моторен велосипед, паркиран от нощната сестра Карлота Болета, запали мотора и отгърмя по посока на дома си. Никога преди не бе карал моторен велосипед, но това нямаше значение. Сега можеше да прави всичко. Карлота Болета остана със зяпнала уста в болничния двор.

Бурята бучеше все по-силно с всяка крачка на Примо Касторини. Сякаш стъпките му бяха отговорни за нейното разразяване. Той беше предвидил един час на отиване, а пътят му отне десет минути. Вместо да вървят бавно, краката му ускоряваха хода си. Не можеше да ги спре. При тези обстоятелства пътят, който трябваше да отнеме десет минути, отне само пет. И в резултат той пристигна твърде рано. Но истината бе, че просто не можеше повече да чака. Всяко предположение, че е в състояние да прояви още търпение, бе просто смешно.

Почти тичешком той прекоси двора, където осемте костенурки лежаха в очакване на дъжда. Те разбираха, че той се задава, и първи щяха да усетят плющенето му върху черупките си. Щяха да почувстват как се стича в сухите улеи на набръчканите им шии, съживявайки протегнатите им глави и люспести крака.

Косата на касапина действаше като антена за всички електрони в атмосферата и сега изглеждаше по-жива отвсякога. Или може би това бяха бушуващите в него хормони. Каквато и да бе причината, косата му беше готова за предстоящата нощ. Готова бе и останалата част от тялото му. Сега изглеждаше по-едър от обикновено. Сякаш едновременно бе станал по-висок и по-широк. Копчетата на ризата му щяха да изхвърчат. Панталоните му се пукаха по шевовете. Тялото му вече се мъчеше да отхвърли дрехите, все едно бе змия, която сменя кожата си. Излязъл бе от депресията през изминалите седмици, която в известен смисъл го бе смалила. Сега беше величествен.

Огромната му фигура се открояваше на фона на светлината срещу вратата. Като някой великан човекоядец. Оскар и бебетата се разтрепериха върху скрина. Един молец изпърха около лампата, като хвърли чудовищна сянка върху тавана.

Той пристигна рано и Фернанда Пондероза не беше готова. Тя все още се намираше във ваната, където изстискваше водата от огромна морска гъба върху тялото си. Косата ѝ бе хваната в кок на върха на главата и нежни кичури се бяха изплъзнали от него, потопени в разпенената вода, която плискаше по стените на ваната като прилив. Тя чу как вратата се отвори и се затвори. Остави го да влезе. Тръпка на напрежение прониза центъра на тялото ѝ. Чуваше го как тропа из къщата като сляпа мечка, събаря мебели, търси я, души за нея. Тя също изгаряше от нетърпение, но продължи с ритуала на къпането, вдигаше подред всеки от краката си и прекарваше обгърнатата с пяна гъба по сребърната им кожа. Тежките му стъпки се чуваха по стълбите. Той идваше. Тя усети как водата навлезе в нея.

Мигащата светлина на свещ го насочи най-сетне към вратата на банята, откритата достатъчно, за да погледне вътре. Стоеше там и квадратните му рамене изпълваха рамката на вратата, несигурен, вторачен, и макар тя да се направи, че не го е забелязала, искаше той да я гледа.

Бавно, ритмично тя оставяше гъбата да се напоява добре с вода и после я вдигаше високо над себе си, а излишната вода проследяваше вените на предмишниците ѝ. Водата се изливаше върху блестящата ѝ плът: шията ѝ, великолепните ѝ гърди, които подскачаха нагоре-надолу, понякога под повърхността на водата, понякога — възбуждащо над нея. Единственият звук, който се чуваше, бе на вода, падаща във вода.

Докато гледаше, устата на Примо Касторини пресъхна. Той дори забрави, че трябва да диша. Чувстваше се като гъбата, която бе изстискана. Тялото, а не ръцете му, отвори вратата докрай. То не издържаше повече и постъпи мъдро. Миризмата му надделя над аромата на маслото за баня и кремове: тлеещият мускус на феромони^[1], копнеж и похот. Той влезе и коленичи на пода до ваната. Наведе се, започна да вади кичурите коса от водата и да ги навива около кока на главата ѝ. Водата намокри маншетите на ризата му, разля се над ръба на ваната и от плочките на пода попи в колената на панталоните му. Той беше мокър, но не го забелязваше. Кичурите коса се противяха на опитите му да ги улови и тихо паднаха отново във водата.

Дивите му очи я огледаха и ръцете му ги последваха. Мокрото ѝ тяло бе най-чувственото въобразимо творение. Тя легна назад със затворени очи и позволи на най-чувствителните ръце в околността да я изследват напълно. За в бъдеще той не искаше да докосва нищо друго освен нея. Галеше я цялата под водата. Инстинктивно отгатваше местата, които я караха да прави гримаси. Дишането ѝ се задълбочи и учести и той трябваше да полага сетни усилия, за да се сдържа.

Гръмотевиците разтърсваха къщата из основи. Светкавиците разцепваха небето и го оцветяваха в зелено, после в жълто и червено. Бурята беше точно над тях. Примо Касторини се изправи и в разноцветните светлини, които осветяваха стаята, очите им се срещнаха и погледите им се склениха. Дали ревът, който се чу, беше от бурята, или дойде някъде издълбоко от тялото на Примо Касторини? Трудно бе да се каже.

Той разкъса мокрите си дрехи с една ръка. Те паднаха едновременно, все едно бяха от хартия. Ясно им бе, че е безсмислено да се съпротивляват. Риза, панталони, бельо и дори, удивително, чорапите и обувките. Без подскачане, дърпане, проклетия, извивания и неудобство. При разкрилата се гледка очите на Фернанда Пондероза се разшириха моментално. Това бе единственият път, когато тя издаде емоциите си. Усети как я вдигат от водата. Водата течеше от нея на вадички, които се изливаха на пода.

С артилерийски гръм огромни гневни капки дъжд с размерите на яйце експлодираха при съприкосновение с керемидите на покрива. Най-после заваля. Какъв дъжд беше това!

Примо Касторини изнесе Фернанда Пондероза от банята и я занесе в спалнята.

[1] Всяко вещество, което се изпуска от тялото на животно ѝ влияе върху физиологията или поведението на друг представител от същия вид. — Бел.прев. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Поради някаква игра на светлината извиващите се фигури на Фернанда Пондероза и Примо Касторини бяха уголемени до чудовищни размери и проектирани през прозореца на спалнята върху непрекъснато променящото се платно на снишаващото се небе.

Навън валеше като из ведро. Дъждът съскаше върху нагорещените повърхности и попиваше моментално. Всеки достатъчно неразумен, за да излезе навън, пострада от удари, които оставиха незаличими белези върху кожата. Това не беше благодатният дъжд, под който гражданите мечтаеха да танцуват голи. Този дъжд бе злокобен.

Междувременно зомбитата, които бяха събудени от бялата светлина, се приближаваха към къщата. Пръв пристигна моят възлюблен. Беше чудо, че успя да се добере дотам без очила. На около четири километра преди целта бензинът на мотопеда свърши и той трябваше да измине пеша оставащото разстояние. Огромните дъждовни капки го удряха по лицето и тялото през тънкия плат на пижамата, но той не забелязваше това. Не съзнаваше нищо, освен мисълта за Фернанда Пондероза, която го подтикваше неотклонно напред. Изгаряше го ревност, много по-силна от самия него. Тя вървеше по стъпките му като охранена сянка, нашепваше отровата си в ушите му толкова силно, че заглушаваше воя на бурята. Сянката му съобщи, че тази нощ ще извърши убийство. И той го вярваше.

Фиделио Касторини напредваше бавно. Тялото му бе пострадало през месеците, когато бе лежал и спал в пещерата. Сега то бе тяло на старец. Планинските пътища и проходи, внезапно превърнати от дъжда в опасни капани, го очакваха в засада и той падаше многократно, получавайки ужасни наранявания.

Аркадио Карнабучи не виждаше ясно нищо и зрението му бе допълнително затруднено от дъжда. Почти бе готов да повярва, че дъждът е част от заговора срещу него. Кошмарната нощ и бурята ставаха още по-ужасни поради слабото му зрение. Чудовищни форми се изправяха от сенките и го ужасяваха, след което точно толкова

мистериозно изчезваха. Накрая той намери търсената къща. Обърка го липсата на собствената му къщурка на мястото, където я бе оставил, но след като започна да обикаля във все по-широки кръгове, той откри дома на Касторини, който беше обгърнат в пълен мрак, с изключение на моментите, когато имаше светкавици.

Докато се препъваше към къщата, злобната сянка, седнала на рамото му, призова Аркадио да се въоръжи. Един убиец се нуждае от оръжие.

— Ако касапинът се появи тази нощ, той ще умре — заяви дрезгаво гласът.

Аркадио кимна в знак на съгласие като хипнотизиран, после вдигна един голям камък, който го препъна на двора. Това беше костенурката Олга, която се къпеше в една локва. Трепереща, тя скри главата, краката и опашката си в черупката и започна да реди майчина молитва за безопасността на своите бебета.

Светкавиците осветяваха сцената, този път с жълтеникавия оттенък на бойния газ иприт. В тази частица от секундата ослепителна светлина Фиделио Касторини разпозна своята врата и се запъти към нея. Беше пристигнал у дома. Най-после у дома. В същата частица от секундата ослепителна светлина очите на Аркадио Карнабучи се фокусираха и той съзря отзад касапинът да се приближава към къщата.

— Бинго — извика гласът.

Най-лошите страхове на Аркадио Карнабучи се сбъднаха. През цялото време, докато лежеше в болницата, той бе имал право да се страхува от този зъл прелъстител. Надяваше се нещата да не са стигнали твърде далеч в негово отсъствие. Касапинът трябваше да умре. В това беше сигурен. Това бе единственият начин. Обезумял, той се затича напред и размаза костенурката в черепа на Фиделио. Фиделио нададе ужасен вик. В писъка, надвил шума на тази страховита нощ, се съдържаше цялата дяволска мъка от внезапното осъзнаване на собственото му нещастие.

Аркадио Карнабучи също се опита да изпищи, но от устата му не излезе звук. Той беше загубил гласа си завинаги и това бе единственото трайно последствие от неговата болест. Никога вече нямаше да говори или да пее. Тялото на касапина падна назад върху Аркадио и предизвика нов опит за пищене. Или може би той не бе спирал опитите си да пищи. Кой би могъл да каже?

Светкавица блесна отново и този път светлината се задържа, зелена и зловеща, и Аркадио видя грешката си. Това изобщо не беше касапинът. Макар фигурите им отзад да бяха абсолютно еднакви, отпред те се различаваха. Този тип имаше гъста брада, прорасла до коленете. И коса като храст. Касапинът определено имаше гъста коса, но тя беше нищо в сравнение с тази. И от устата му, от която течеше струйка кръв, се подаваха огромни, подобни на кучешки зъби, които повече от всичко останало вселиха страх в душата на Аркадио Карнабучи.

В кратката почивка между седмия и осмия тур на тяхната любовна схватка Фернанда Пондероза и Примо Касторини чуха писъка, който раздра нощта. Примо Касторини настояваше да продължат, без да обръщат внимание на нищо, но Фернанда Пондероза бе обзета от предчувствието за някаква трагедия и побърза да се облече въпреки опитите му да я спре. Затова и той отвори стенния гардероб и извади някои от дрехите на брат си, които все още висяха там.

Дъждът внезапно спря и остави въздуха свеж и хладен. Гръмотевиците отминаха към планините и небето остана светло като ден.

Задъханите любовници се появиха на сцената на убийството точно в същия момент, в който в пълен галоп аз влязох в двора, яздена от господарката ми. Бяхме последвани от ревящи сирени, които обявяваха пристигането на камион карабинери и на линейката, шофирана от Ирина Бианкарди, подкрепена от Джанлуиджи Пупини.

Моят възлюблен, който все още издаваше безмълвен писък, изглеждаше невменяем, особено когато стана свидетел на прекалено очевидната връзка между нея, която продължаваше да счита за своя бъдеща невеста, и касапина, който не можеше да бъде по-жив в това си състояние.

— Фиделио — изрева Примо Касторини, след като разпозна брат си въпреки вълчия му вид, и падна на колене до тялото.

— Силвана — измърмори Фиделио при вида на Фернанда Пондероза. После със сетни сили добави „Обичам те“ и мигом издъхна.

Костенурката Олга, която бе получила ужасни рани, също умря, оставяйки седем сирачета.

Внезапно дворът се изпълни с хора. Нашите клюки са по-ефективни в сравнение с който и да е друг район и нашите граждани се отзовават с готовност на техния зов. Някои бяха облечени с пижами и нощници, въпреки че повечето не носеха почти нищо, захвърлили отдавна нощните си одежди поради жегата. Убийството обикновено сплотява хората, особено когато се случва на собствения ти праг. Никога преди не бе имало проява на подобно усещане за другарство между гражданите, които обикновено не се колебаеха да си забиват взаимно ножа в гърба.

— Аркадио Карнабучи убиец! Кой би повярвал в това, а?

— Винаги съм го смятал за особен.

— Колко щастливо се отървахме, съседи.

— Хвала на Бога!

Вълнението се засили, когато поставиха белезници на моя любим. Опитвах да се приближа до него, за да го утеша, но също бях вързана с помощта на въже. И макар да не свалях пълните си с любов очи от него, той имаше очи само за Фернанда Пондероза, която имаше очи само за Примо Касторини. Сперанца Пати, облечена с нощница, която разкриваше прекалено много за жена на нейната възраст и тегло, гледаше просълзена моя възлюблен и ако не бях вързана, щях със сигурност да я ухапя злобно по дупето.

Докато тялото на Фиделио Касторини, който се бе върнал от света на мъртвите само за да умре отново, бъде прибрано в линейката, нозете на моя любим се усукваха между краката на двама млади офицери, облечени в прилепнали панталони с широки червени лампази отстрани. Хвърлиха го отзад в полицейската камионетка, затръшнаха вратата, преди да я заключат, и за него остана възможността да гледа външния свят само през решетките на малкото прозорче, през което зърна Фернанда Пондероза да изрича думите:

— Ще те чакам. Вечно.

Само да можех да се освободя от това въже.

ШЕСТА ГЛАВА

Бурята, предизвикала катаклизъм, възстанови нормалното равновесие в района. Слънцето грееше, но не изгаряше, и вече се готвеше за зимната си ваканция. Подземното бучене спря и ние вече не се страхувахме от земетресение. Тревата отново порасна зелена, а не кафява. Животните се възстановиха. Овцете смениха сините си кожуси, под които се откриха бели. Козите и кравите отново започнаха да дават мляко. Производителите на сирене в местността отново можеха да започнат да правят сирене. Къртиците започнаха да ровят. Плъховете — да гризат. Пчелите бръмчаха. Птиците пееха. Водата потече в реките, потоците и водопадите. Езерото се напълни и лебедите плуваха в него. Дъговете първобитно отвориха разтегливи устни и лапаха мухите, които отново полетяха.

Жителите можеха да се заемат с обичайните си занимания. Всички с изключение на Луиджи Бордино. На сутринта го откриха мъртъв и Сузана избягваше погледа на съпруга си. Трупът бе открит с потопена глава в леген тесто с миризма на круши, което трябваше да бъде оформено във вкусен подарък за Фернанда Пондероза. Сузана настояваше, че го е ударила мълния, но Мелкиоре не бе толкова сигурен. В пекарната вече бяха инсталирани високотехнологични електрически пещи и работници поставяха нова табела отпред. Върху нея с големи букви и засукан калиграфски шрифт беше изписано „Сузана Бордино“. Всичко изглеждаше така, сякаш Луиджи Бордино никога не бе съществувал. Ала тя бе извършила убийството напразно.

Аз теглех двуколката, украсена с панделки и рози, в която седяха зачервените новобрачни Кончета и Амилкаре Кроче на път към къщицката си на „Виалфери“. По пътя отминах Санцио, мулето на Касторини, което бе вързано пред „Щастливото прасе“ и дъвчеше лист прясна зелена папрат. Той ме погледна с ленивите си очи и аз бях запленена. Изгарях от любов, каквато преди не познавах. В този миг на откровение аз проумях една универсална истина. Никога не бях

обичала Аркадио Карнабучи. Всичко това беше една ужасна грешка. Обичах Санчио и в очите му прочетох, че любовта ми е споделена.

След като откъснах очи от своята нова и нежна любов, забелязах, че градската библиотека е затворена. Сперанца Пати бе последвала Аркадио Карнабучи до областния град, където използваше връзките си в администрацията и се занимаваше със защита на каузата му на най-високо ниво. Никога нямаше да се откаже от мисията си да изчисти неговото име и да гарантира освобождаването му от карцера. Аркадио Карнабучи, който чезнеше в килията си, беше осъзнал своята фатална грешка. Жената на мечтите му не беше Фернанда Пондероза. Това беше Сперанца Пати. Той бе объркал имената им. Какъв глупак беше само. Пълен и съвършен глупак.

В този ден Фернанда Пондероза не дойде на работа в „Щастливото прасе“. Отвън чакаше опашка, преди още Примо Касторини да вдигне ролетката и щорите от витрината. Фабриката за свинско на Пучило бе ударена от мълния предната нощ и сега, когато температурите бяха спаднали, всички в региона копнееха за шунка. Примо Касторини работеше механично. Съзнанието му бе изцяло пропито от Фернанда Пондероза. Чувстваше се виновен, защото знаеше, че би трябвало да оплаква смъртта на брат си, но си казваше, че веднъж вече го бе оплакал. Все още можеше да усети мириса на Фернанда Пондероза по кожата си. Доста често някое микроскопично мехурче от общия им аромат избухваше някъде около него и изпаренията го отнасяха до носа му. В такива моменти той изохкваше шумно, връхлетян от спомена за екстаза, с което предизвикваше купувачите на шунка да кимат снизходително, да намигат и да се побутват един друг с лакти. Той непрекъснато преживяваше всеки момент от нощта. Преживяваше отново и отново всеки изключителен оргазъм. Не можеше да спре да се усмихва, а и не желаше да го прави.

След това обаче бе завладян от страх. Не можеше да понася отсъствието ѝ. Беше дошъл пръв в магазина. Тя трябваше да го последва. Къде беше? Обзе го паника. Не можеше да си обясни защо. После разбра, че това е любов. Никога преди не я бе изпитвал. И му се прииска да запее. Часовникът му се изтърка от желанието му във всеки миг да знае колко е часът. Щеше да дойде всеки момент. Но тя не дойде.

Докато обслужваше пълчищата клиенти, обсадили магазина, той разбра, че веднага трябва да отиде при нея. Беше постъпил глупаво, като него направи по-рано. Изпусна цял час от времето, което можеше да прекара с нея. Час, който никога нямаше да се върне. Той беше бесен на себе си. Затова просто излезе и остави клиентите в магазина. Гражданите се спогледаха неразбиращо, а после започнаха да грабят шунка. Не след дълго крадливите Нелинос натовариха цял камион с различни видове от тях.

Петте минути до къщата бяха най-дългите в живота на Примо Касторини. Той определено се страхуваше. Всички влюбени се страхуват. Страхът ги владее в значителна степен. Освен това изпитваше ужасно нетърпение да бъде с нея. Да я прегърне. Да се зарови в нея. Да вдишва аромата ѝ. Да я целува безкрайно. Да гали тялото ѝ. Да се удави в нея. След това страхът отново го обзе и този път още по-силен. Тя си беше отишла. Затова не дойде в магазина. Беше го напуснала. Изчезнала. И той никога нямаше да я види отново. В тялото му се отвори огромна ехтяща бездна, изпълнена с ужас. Как би могъл да понесе това?

Той стигна тичешком до старата къща. Видя камион за багаж, паркиран на двора. Мъже го товареха с еднорози, полилеи, статуи, стари часовници, бананови дървета, дъбови шкафове и всякакви други предмети. Той видя това, но не искаше да го приеме. Гладните му очи я търсеха и паниката се надигаше в тях като прилив. Тя си беше отишла. Наистина си беше отишла.

Не. Тя беше тук. Все още бе тук. Не беше заминала. Всичко бе наред. Всичко отново беше наред. Сърцето му запя, изпита остра болка, която прониза като стрела гърдния му кош.

Тази сутрин Фернанда Пондероза си взе окончателно сбогом със Силвана и макар да се надяваше, че сестра ѝ може да отрони някоя последна добра дума за нея на раздяла, отново бе посрещната с мълчание. Сега приемаше без горчивина факта, че Силвана е била права през цялото време: смъртта не можеше да изглади всичко между тях; не можеше да промени абсолютно нищо.

Беше се навела под смокиновото дърво и изравняваше земята над гроба на костенурката. Касапинът изтича до нея, сграбчи я в прегръдката си и я задържа там завинаги, или поне за много, много

дълго време, докато най-малкото свиване на мускулите на тялото ѝ не го накара неохотно да върне краката ѝ върху земята.

Очите ѝ не му казваха нищо. Ала трезво разсъждаващата част от него знаеше отговорите и той мразеше тази своя част, щеше му се да я откъсне от себе си и да я удуши. Много отдавна тя бе казала, че ще остане до завръщането на Фиделио. Той се върна. И сега тя си тръгваше. Това беше всичко. Погали бузата му с върховете на пръстите си и отиде до камиона, който вече бе натоварен и я чакаше, за да потегли. Той знаеше, че не може да я накара да остане. Би направил всичко, за да я задържи. Но това явно не бе достатъчно.

— Къде отиваш? — Той се изненада от звука на собствения си глас. Прозвуча както обикновено. Почти.

Шофьорът запали мотора.

— Много въпроси — отговори тя с полуусмивка. А той остана да гледа как камионът подскача из двора, завива по шосето и отпътува.

— Само един — успя да промълви. Но тя си беше отишла.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.